

MAVİSEL YENER ★ YAPRAK ÖZ ★ AHMET ZİYA YILDIRIM

suçüstü

2024 - 02

polisitemiz var!

KADIN DEDEKTİFLER DOSYASI

Tefrika Kültürü Yaşıyor!

ANNA KATHARINE GREEN
(ÇEV. N. BENGİSU GÜNAYDIN)
DİDEM KAZAN SOL
DORUK ATEŞ
GÜNAY GAFUR
SANEM GONZALEZ

ALPER KAYA
ARAS GENÇTÜRK
AYSU ŞAHLI
AZİME GÜÇ
CEYDA KİREMİTÇİ VASİLEV
DENİZ SARİTOP
DORUK ATEŞ
GİZEM ŞİMŞEK KAYA
HASAN HAYYAM MERİÇ
MELİH GÜNAYDIN
SELİN BAK
SİBEL KÖKLÜ

suçüstü

2. SAYI

2024 - MART NİSAN

(İKİ AYLIK PERİYOTLA YAYINLANIR)

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
ALPER KAYA

YAYIN KURULU

ARAS GENÇTÜRK
DORUK ATEŞ
MELİH GÜNAYDIN

YAZI EDITÖRLERİ

ARAS GENÇTÜRK
DORUK ATEŞ

ÖYKÜ EDITÖRÜ

MELİH GÜNAYDIN

RÖPORTAJLAR

ARAS GENÇTÜRK

ÖYKÜLER

ANNA KATHARINE GREEN
(ÇEV: N. BENGİSU GÜNAYDIN)
CEYDA KİREMITÇİ VASILİEV
DİDEM KAZAN SOL
DORUK ATEŞ
GÜNAY GAFUR
SANEM GONZALEZ
SİBEL KÖKLÜ

YAZILAR

AHMET ZİYA YILDIRIM
ARAS GENÇTÜRK
AYSU ŞAHLI
GİZEM ŞİMŞEK KAYA
HASAN HAYYAM MERİÇ
MELİH GÜNAYDIN
SELİN BAK

BU SAYIYA KATKI SUNANLAR

DENİZ SARITOP
YAPRAK ÖZ

KAPAK TASARIM, GÖRSELLER VE MİZANPAJ: **ALPER KAYA**

X @ /SUCUSTU

www.sucustu.net

İLETİŞİM: [sucustu\[et\]sucustu.net](mailto:sucustu[et]sucustu.net)

Dergide yayınlanan eserlerin yasal sorumluluğu, yazarlarına aittir.

DENEME: DOĞA SUÇLARI MÜZESİ -1	05
HASAN HAYYAM MERİÇ	
İNCELEME: BİR TAŞRA POLİSİYESİ	07
AYSU ŞAHLI	
ÖYKÜ: AT KOŞAR, BAHT KAZANIR	08
SİBEL KÖKLÜ	
TEFRİKA: BAĞLANTI (2. BÖLÜM)	13
GÜNAY GAFUR	
YAZI: KAPAKTAN KAPAĞA	15
DORUK ATEŞ	
TEFRİKA: ERLİK'İN ÇOCUKLARI	17
(2. BÖLÜM) - DİDEM KAZAN SOL	
YAZARLAR VE KARAKTERLERİ	20
YAPRAK ÖZ - YILDIZ ALATAN	
DOSYA: SUÇÜSTÜ YAZARLARININ	22
FAVORİ KADIN DEDEKTİFLERİ	
KÜÇÜK ÇELİK HALKALAR	26
ANNA KATHARINE GREEN	
(ÇEV. N. BENGİSU GÜNAYDIN)	
RÖPORTAJ: MAVİSEL YENER	31
ARAS GENÇTÜRK	
FİLM KRİTİĞİ: LOST IN PERFECTION	34
GİZEM ŞİMŞEK KAYA	
TEFRİKA: DÜMEN SUYU	35
(2. BÖLÜM) - DORUK ATEŞ	
DENEME: SUÇUN KARANLIĞI	39
MELİH GÜNAYDIN	
KİTAP İNCELEMESİ:	41
İYİ ADAMIN ON GÜNÜ - SELİN BAK	
RÖPORTAJ: AHMET ZİYA YILDIRIM	42
ARAS GENÇTÜRK	
TEFRİKA: CANI SIKILAN ÇOCUKLAR	45
(2. BÖLÜM) - SANEM GONZALEZ	
DENEME: HER ŞEYİN BAŞI MERAK	48
ARAS GENÇTÜRK	
2023'TE EN SEVİLEN SUÇ KİTAPLARI	50
SUÇÜSTÜ OKURLARI	
ÖYKÜ: BOMBA	51
CEYDA KİREMITÇİ VASILIEV	
ŞİİR: BİR CİNAYET VE DİĞER	57
HALKALARI - DENİZ SARITOP	
OYUN İNCELEMESİ: HEAVY RAIN	58
AHMET ZİYA YILDIRIM	

HEP İLERİYE DOĞRU...

Ocak ayında **SUÇÜSTÜ**'nün ilk sayısını yayınladığımızda zamanın bu kadar hızlı geçebileceğini doğrusu pek öngörmemiştik. Ancak iki aylık periyot geçti ve yeni sayının vakti gelip çattı.

Geride kalan bu sürede, dergimizde yayın kurulunda yer alan Doruk Ateş'in "Su Aktı Olan Yine Bize Oldu" ve yazarlarımız arasında yer alan Günay Gafur'un "Baba" isimli romanları yayımlandı. **SUÇÜSTÜ** olarak yayın kurulundan arkadaşlarımız ile pek çok önemli ve muteber web sitelerinde, radyo programlarında, haber içeriklerinde yer aldık. Doğrusu çalışmamıza gösterilen ilgi (bu işin mutfağında yer alan bizler için) şaşırtıcı olmamakla birlikte hızlı gelişen bir takdir sarmalıyla karşılaşmamıza neden oldu.

Bu noktada iki ihtimal vardı: Ya yetinecektik ve ilk sayıyla aynı perspektifte ilerleyecektik. Ya da daha iyisini nasıl yapabileceğimizi düşünecektik.

Biz ikincisini tercih ettik.

Çünkü ilerlemenin olmadığı bir ortamda, gerileme var demektir. Biz hep ileriye gitmeyi tercih edeceğiz. Dolayısıyla tefrika öykülerin ağırlıklı olduğu ilk sayımızın ardından bu kez sinemadan şiire varıncaya dek suç kurgusunun pek çok farklı disiplinden örneğini sayfalarımıza taşımanın kıvancını yaşıyoruz.

Mart - Nisan periyotlu bu sayımızı 8 Mart Dünya Kadınlar Günü vesilesiyle Kadın Dedektifler Dosyası ile taçlandırırken, 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramımızın da aynı döneme denk gelmesi ile çocuk polisiyeleri alanında önemli bir yazarı ağırliyoruz bu sayıda. Aras Gençtürk, Mavisel Yener ile keyifli bir sohbet gerçekleştirdi.

2019 yılında "Kristal Kelepçe Yılın Polisiye Romanı" ödülüne layık görülen Yaprak Öz, karakteri Yıldız Alatan'ı anlattı. Aras Gençtürk'ün röportaj yaptığı bir diğer isim ise, ilk romanı OXI ile büyük beğeni toplayan Ahmet Ziya Yıldırım oldu. Yıldırım, aynı zamanda "Heavy Rain" oyununa dair yazdığı yazı ile de bu sayı itibarıyla dergimiz yazarları arasına dahil oldu.

Tefrika kültürünü canlı tutmamızı sağlayan Didem Kazan Sol, Doruk Ateş, Günay Gafur ve Sanem Gonzalez öykülerinin ikinci bölümleriyle devam ederken, N. Bengisu Günaydın çevirisiyle Anna Katharine Green öyküsü "Küçük Çelik Halkalar" da ilk bölümüyle bu sayımızda yer alıyor. Ceyda Kiremitçi Vasiliev "Bomba", Sibel Köklü ise "At Koşar, Baht Kazanır" isimli öyküleriyle; Deniz Sarıtop ise "Bir Cinayet ve Diğer Halkaları" şiiriyle **SUÇÜSTÜ**'nde yer alan isimler arasında.

Aysu Şahlı Cuma Polat'ın "Bir Taşra Polisiyesi" serisine dair, Selin Bak ise "İyi Adamın On Günü" için yazdığı kitap incelemeleriyle; Gizem Şimşek Kaya "Lost in Perfection" filmine dair yazdığı kritik yazısıyla bu sayımızda yer alıyor. Aras Gençtürk "Her Şeyin Başı Merak" yazısıyla Doruk Ateş "Kapakdan Kapağa" köşesiyle, Hasan Hayyam Meriç deneme türündeki "Doğa Suçları Müzesi" serisinin ilk yazısıyla, Melih Günaydın ise Michael Connelly'e dair yazdığı "Suçun Karanlığı" yazısıyla dergimizin ikinci sayısında sizlerle buluştu.

SUÇÜSTÜ, suç üzerine ne varsa onu yakalamaya devam edecek. Beğenmeniz ve paylaşarak destek vermeniz dileğiyle...

Alper Kaya

Galip Derviş'in senaristlerinden

AZİME GÜÇ

Karanlık yoldaşıdır, ta ki seni içine alana kadar.

ÖFKENİN İZİ

Azime Güç'ün yalın anlatımıyla kaleme aldığı Öfkenin İzi, polisiye roman tutkunlarını fantastik ve soluksuz bir maceraya davet ediyor.

DOĞA SUÇLARI MÜZESİ - I

SEKSEN BİN YIL ÖNCE

Gel, zihin zihne tutuşalım. Bir yolculuğa çıkalım. Atalarımızın dahi genç olduğu bir vakte gidelim. Seksen bin yıl öncesine...

11 yaşındasın. Ailenle birlikte sazdan, daldan, sertleştirilmiş topraktan bir kulübede yaşıyorsun. Köyünüzde aynısından 20 tane daha var. Sık ormanların kucağına yerleşmiş bir gölün kıyısında yaşıyorsunuz.

Sabahları su taşımaya gönderiliyorsun. Baban ve kardeşlerin kuş ve tavşan gibi küçük av hayvanlarını yakalamak için erkenden kalkıyorlar. Amcan diğer yetişkinlerle birlikte gölde kabuklu deniz hayvanları topluyor. Eğer şanslılarsa şişman bir kaplumbağa bulacaklar. Annen ve diğer kadınlar avlanan, bulunan, toplanan hayvanlar ve bitkilerle uğraşıyorlar. Yakınlarda, ormanın içinde bir açıklık var. Sen ve diğer çocuklar meyve ya da yemiş topluyorsunuz. Topladıklarınızı yakınlardaki serin bir mağaraya taşıyorsunuz. Kimsenin bakmadığından emin olduğun bir anda birkaç çileği mideye indirip, gülümsüyorsun. Bir topluluğun önemli bir parçasısın ve aslında büyük bir aile olan bu kabilenin her bir bireyi yetenekleri ve yapabildikleri ile bir diğerini yaşıyor.

Yaşamınızı sürdürdüğünüz dünyanın bu huzurlu ve sakin köşesinden, bu köyden ne sen ne ailen ne kabilenizin bilge yaşlıları ne de onların babaları, bir günlük bir yürüyüş mesafesi kadar uzaklaşmadı. Günlerin bu rutin içinde devindikten sonra yaşamının en sevdiğin anları geliyor. Gölün uzak kıyılarının ötesindeki dağların ardında batan güneş, tahtını aya ve yıldızlara bırakıyor.

Sıcak ve büyük bir ateş. Çevresinde ise bildiğin tüm insanlar. Şarkılar söyleniyor. Ama en heyecanlı anlar gri saçlıların anlattıkları hikâyeler. Özellikle de korkunç olanları. Ormanda dolaşan canavarlar hakkındakiler... Köyden uzaklaşan çocukları kaçıranlar.

Aradan biraz zaman geçiyor. 9 ya da 10 kış sonrası. Artık bir yetişkinsin. Görevlerin değişmiş. Belki avcılara katıldın, belki yemek pişirmeye ya da dikiş dikmeye yardım ediyorsun, belki de bitkisel ilaçlarla şifa sanatını öğreniyorsun. Hayatın son birkaç yılda çok değişmiş olsa da hikâyeler aynı kalıyor. Şimdi uzun gri sakalıyla ormandaki canavarların hikâyelerini anlatan kendi baban. Şimdi senin çocuğun korkudan titrerken, sen bir zamanlar babanın yaptığı gibi gülümsüyorsun. Ama... Aniden... Bir şey oluyor. Baban hikâyeyi yarım bırakıyor. Başını eğip, dikkatle ormanı dinliyor. Bir ses geliyor. Yakınlarda. Kırılan bir dal... kuru çalılırların hışırtısı... ormanda ağır bir şey var...

Bunun bir hayvan olamayacağını biliyorsun çünkü ateş parlak, canlı ve sıcak. Sen de kabilenin bütün yetişkinleri de susup ormanın derinliklerini duymaya çalışıyor. Fakat ormandan alışıktığınız sesler gelmiyor. Sanki tüm orman bir şeylerden saklanıyor. Bir sessizlik. Tehlike kokan, korku kokan bir sessizlik.

Sonra daha fazla çalı hışırtısı duyuyorsunuz. Sesi çıkaran her neyse yaklaşıyor ve yaklaşan şey büyük, ağır ve kalabalık... O sırada farklı bir yönden birden fazla çığlık geliyor. Bir kadın dehşet içinde bağırıyor. Ateşin etrafındaki herkes sesin yerini bulmaya çalışıyor. Çığlık durmuyor, bir başkası başlıyor. Bu sefer bir adam yardım için haykırıyor. Sonra çığlığı bir yalvarmaya dönüşüyor. Sonra susuyor. Kadının çığlıkları ise artık daha derinden geliyor. Sanki bir şey onu uzaklara götürüyor.

Babana bakıyorsun ve ateşin etrafındaki insanların yüzlerini görüyorsun. Gördüğün şey korku... Her daim yanlarında taşıdıkları mızraklarını sıkı sıkı kavramışlar. Canavarların nereden geleceklerini anlamaya çalışıyorlar...

Sonra ormanın karanlığından kopan bir gölgeyi fark ediyorsunuz. Gözleri, bir kere gördüğün o büyük dağ kedisine gibi parlak. Bir adama benziyor ama şimdiye kadar gördüğün en iri adam. Anlam veremiyorsun.

Hayatının bütün anlamının yok olmak üzere olduğunu hissediyorsun. Sonra o şey ışığa doğru adım atıyor. Bu bir insan değil diye düşünüyorsun. En azından daha önce gördüklerin gibi değil. O kadar iri ve kaslı ki... Sırtı kamburlaşmış, derisi kalın. Sana doğru bakıyor. Sivri dişlerini gösteriyor. Ardından gülümsediğini fark ediyorsun. Memnun bir gülümseme. Korkunç bir gülümseme. Sana doğru ağır adımlarla ilerliyor. Koşmasına gerek yok çünkü seni yakalayacağını biliyor. Ne gördüğünü idrak etmen biraz zaman alıyor ama sonunda anlıyorsun. Kabilenin büyüklerinin anlattığı o hikâyelerdeki canavarların gerçek olduğunu öğreniyorsun. Çok uzun yıllar önce de bu gecenin aynısının yaşandığını içten içe seziyorsun. Amcan canavara saldırıyor. Canavar amcanı tek eliyle boğazından yakalayıp kaldırıyor. Bu kadar büyük bir şey, bu kadar hızlı hareket edememeli diye düşünüyorsun. Bir çıtırtı duyuyorsun. Amcan artık çırpınmıyor. Canavar onun cansız bedenini üç adam boyu uzağa fırlatıyor. Bakışlarını tekrar sana çeviriyor. Sonra diğer canavarlar ormanın her tarafından köye saldırıyor. Baban yanından koşarak geçiyor. Mızrağını kavrayıp bu ölüm kalım savaşına atılıyorsun ama baban aniden dönüp seni durduruyor. Sana hayır demek istiyor. Bacağına sarılmış çocuğunu gösteriyor. O anda göğsünün önünden taş bir mızrak ucunun çıktığını görüyorsun. Gözlerinde öfkeyi, korkuyu ve sevgiyi görüyorsun. Son nefesini verirken, mağara diye fısıldıyor ve sen çocuğunu kucaklayıp koşmaya başlıyorsun. Sanki daha önce hiç koşmamışçasına. Çılgınlık yerini uzak kahkahalara bırakırken köyünün yandığını anlayabiliyorsun. Evin yanıyor, sevdiğin herkes yanıyor. Tanıdığın herkes artık ölü.

Bu hikâyeyi ben mi uydurdum? Evet. Ama bu anlattıklarımın tam da anlattığım gibi yaşandığını iddia edebilirim. Neden mi bahsediyorum? Yeryüzündeki ilk soykırımdan...

Dünya denilen bu kaya parçasındaki en tehlikeli yırtıcı biziz. Biz neyiz? Homo Sapiens. Lakin bu durum her daim bu şekilde değildi. Bizim de yemek ve eğlence için av olduğumuz bir devir vardı ve bu devir otuz bin yıl sürdü. Hatta öylesine fütursuzca tüketilmişiz ki, bazı araştırmacılara göre sayımız 50 ila 150 bireye kadar düşmüş. Tüm sapiens ırklarındaki genetik farklılığın %0,1 düzeyinden düşük olması hem hayvan krallığı içinde sadece bize özgü bir sıradışılık hem de bu iddianın gerekçesi. Peki bizi kim yiyordu?

Erkek olanlarımızı hemen pişiren, kadın olanlarımızla bir süre keyif sürüp ondan sonra onları yiyen bu canavarlar kimlerdi? Kuzenlerimiz. Yeryüzünde yürümüş tek übermensch, Neandertallar. Bizim sahip olduğumuz tüm bilişsel yeteneklere haiz ve bunlara ilave olarak da kemik yapılarından anladığımız kadarıyla fiziki olarak ziyadesiyle bizlerden üstün kuzenlerimiz. Biz Afrika'dan çıkıp onlar kuzeyden indiklerinde bu güzide coğrafyamız, biricik Ortadoğu'muz, Akdeniz Çanağı'mız tarihteki bu ilk dünya savaşının ve ilk soykırımın bereketli toprakları olmuş.

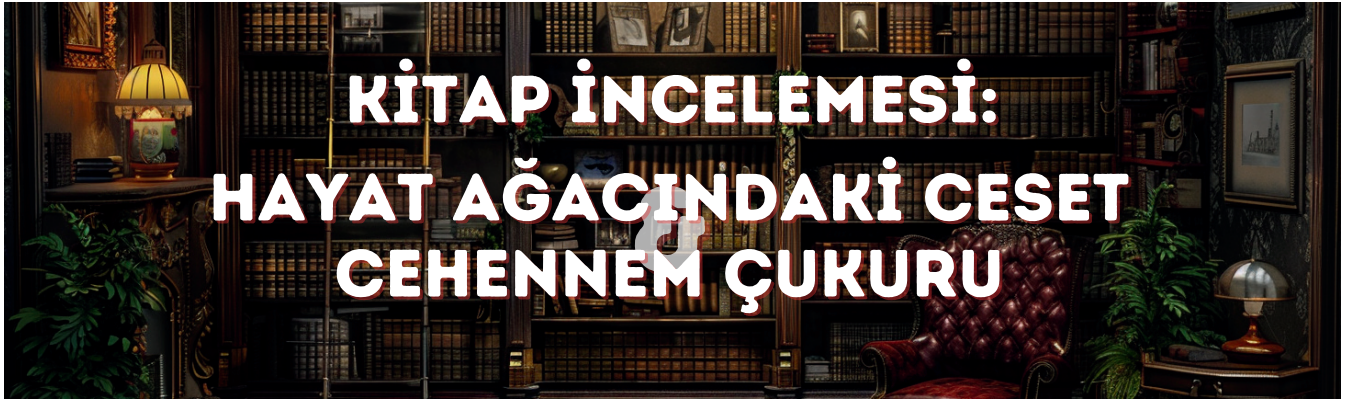
Bu girizgâh niye? Neden anlattım bütün bunları?

Yeni bir seriye başlamayı ümit ediyoruz, bu yepyeni mecrada. Suç kavramı üzerine birtakım sayıklamalar, lakırdılar... Suç dediğimiz de insan uydurması/icadı bir şey olduğu için kavramın otopsisine geçmeden önce köşe taşlarını yerleştirmek sanırım uygun olacaktır. İlk taş ise haliyle ilk korkumuz.

Bendeniz de bir akademisyen ya da bir hukukçu olmadığım için, ancak yazar sezgileriyle anlatabiliyorum meramımı. Bazen de farkında dahi olmadığım meramları. O yüzden hikâyelerin açık ettiği bilinç altımızı yakalamaya çalışarak ilerleyeceğiz. Sorular sorarak avlanacağız. Eğer zihin zihne tutuşabilirsek de devam edeceğiz.

Sonraki Sayıda: Sekiz Ay ya da Sekiz Yüzyıl Sonra

Cuma Polat'ın, ilk polisiye kitabı 2021 yılında Ateş Yayınları'ndan çıkan 237 sayfalık **Hayat Ağacındaki Ceset** ve serinin ikinci kitabı 2023 yılında aynı yayineviden çıkan 256 sayfalık **Cehennem Çukuru** hem taşra polisiyeleri hem de Başkomiser Atmaca'nın maceraları.

Hayat Ağacındaki Ceset kitabı, Gaziantep'te geçen tam bir taşra polisiyesi. Okurken Antep sokaklarında gezip, Antep yemeklerinden yiyor, adeta hayalinizde turistik bir gezi yapıyorsunuz.

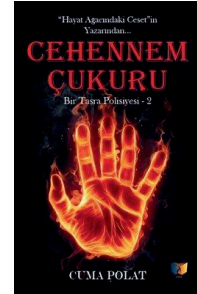
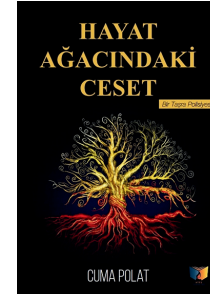
İnaniş'a göre dünyanın tam ortasından yükselen Hayat Ağacı; kökleri yeraltına inen, dalları ise dünyanın zirvesine yükselen göğü, yeri ve yer altını birbirine bağlayan kutsal bir ağaçtır. Dileklerin kabul olması için siz hiç ağaçlara bez parçası bağladınız mı? Katil bağladı ama bez değil insan bedenleri... Mitolojik ritüellerle kurbanlarını öldüren katil, sonunda sizi şaşırtacak bir şekilde yakalanır. Tabii ki Başkomiser Atmaca'nın kıvrak zekâsı ile

Kimdir bu Atmaca?

Ailesini 99 depreminde kaybettiği için kapalı alan korkusu olan, köpeğiyle birlikte karavanda yaşayan, merhametli, zeki başkomiserimizin ta kendisidir.

Cehennem Çukuru kitabında ise yazar, İslam'ın tek gizli mezhebi olan Hurufiliğin öyküsünü anlatıyor. Kitabın ilk bölümünde, Hurufiliğin başlangıcını anlatan yazar, bizi bir zaman makinesine bindirerek yüzyıllar öncesine götürüyor ve bu inanişin nasıl başladığını, bu uğurda ne kadar çok insanın feda edildiğini ve günümüze kadar olan gelişimini resmediyor. İkinci bölümde ise hâlâ bu inaniş'a sahip gizli örgütün işlediği cinayetleri, Antep'in tarihi yerlerini ve katilin yakalanmasını ele alıyor.

Cuma Polat, her iki polisiye kitabında da okuyucuya tarihin mistik havasını içine çekerek, soluk soluğa bir macera vaat ediyor.

Ben hangisini mi beğendim?

Okuyucuya bilgi vererek hikâyenin anlatıldığı polisiye kitapları daha çok seviyorum. Polisiye maceraların içinde "katil kim?" sorusunun cevabını bulmaya çalışırken, Hayat Ağacı'nın hikâyesini okumak ya da hiç bilmediğim Hurufiliğin kökenlerini öğrenmek, bunun Arapça "huruf" yani harfler kelimesinden geldiğini, kutsal metinlerde harf ve kelimelerin sayısının, sırasının ve diziliminin belirli şifreler barındırdığını, bu şifrelerin ebcet hesabı yapıldıktan sonra metnin düz anlamından farklı işaret ve anlamları barındırdığını öğrenmek, beni okuyucu olarak tam manasıyla mutlu ediyor.

Hayat Ağacındaki Ceset kitabında daha fazla polisiyeye odaklandığımı söyleyebilirim. Yazar bu eserinde, ana hikâye dışında yan hikâyeler yaratarak okuru polisiye anlamda daha mutlu ediyor. *Cehennem Çukuru*'nda ise daha çok tarihi bilgi veriyor ve sayfalarca ebcet hesabı yapıyor, dolayısıyla da polisiye hikâye bir parça daha geride kalıyor.

Sözün özü, tarih, polisiye kurgu ve iyi karakterlerle süslenmiş polisiye kitaplar okudum. Benim gibi hem öğrenmek hem de "Katil kim?" sorusuna cevap bulmak istiyorsanız, bu kitapları kaçırmayın derim.

"Yaşadığınızı düşündüğünüz hayat aslında var olan tek bir kurgunun parçasıdır ve o kurgu beyninizin içindedir."

Gürültülere uyandığında, Veliefendi Hipodromu'nda at yarışlarını izliyor, bir yandan da "Kop da gel oğlum, kop da gel..." diye bağıyordu. Atlar dötrnala koşuyor, seyirciler tribünden çılgınca bağıyor, ışıklı panolarda At Koşar, Baht Kazanır yazıyordu. Tam da kazanacakken, sesini sonuna kadar açtıkları televizyon, uykusundan uyandırmıştı.

Battaniyeyi üzerinden atıp, "Yeter ya kesin sesinizi," diye bağırdı. Bir anlık şokla oluşan sessizlik kısa sürdü, konuşmalar mırıltılar halinde devam etti.

Erkin hışımla ranzadan aşağı atladı. Televizyonun önünde toplanmış gençlerden birini dürttü.

"Ne olmuş? Olay ne?"

Cinayet müebbet yemiş genç mahkûm dehşet içinde, "İnsanlar yolda yürürken düşüp ölüyor baksana," dedi.

Erkin gözlerindeki çapakları ovuşturup televizyonun karşısındaki tahta sıraya oturdu. Görüntüde yolda yürüyen bir adam tak diye geriye doğru düşüp ölüyor, bulaşıcı hastalık diye kimse dokunmuyordu.

"Neresi burası? Çin mi?" diye sordu Erkin. Televizyona kitlenmiş kalabalık onaylayınca, "Valla bizde olsa tutup kaldırırlar. Bu Çinliler ne biçim insan ya," diye söylendi. Yanındaki adam cevap vermedi. Erkin bu sefer adamı kolundan dürterek konuştu.

"Almanlar da böyle biliyor musun? Sokakta yürürken düşsen, bayılsan kimse gelip yardım etmez. Bakmadan geçerler..."

"Bi sus da dinleyelim," dedi adam. Minibüsçüydü, trafikte tartıştığı birini bıçaklamıştı. Sinirli bir tip olduğunu biliyordu Erkin, konuyu büyütmemek için terslemesine aldırmış etmedi.

Korona salgını bir vebaya dönüşmüş, sokaklarda can alıyordu. Çin'deki havaalanları uçuşa kapatılmış, sokağa çıkma yasağı konmuştu ama hastalık çoktan dünyaya yayılmıştı.

Haber bitince kalkıp tuvalete gitti Erkin. Buz gibi suyu yüzüne çarpınca kendine geldi. Dolabında sakladığı kahvaltılıkçaları çıkardı. Ekmek arasına reçel sürdü, peynir koydu. Biraz da zeytin çıkardı küçük kavanozdan. Plastik bir tabağa yerleştirdi. Sonra ortak kullanılan semaverden bir su bardağı çay doldurdu. Köşeye çekilip yemeye başladı, gözü televizyondaydı.

Sabah yedideki sayımdan sonra tekrar yatıp uyumuştı her zamanki gibi... Ne güzel rüya görüyordu bu ibneler uyandırmasaydı... Hem kalkıp ne yapacaktı ki? Çoğunluk uyanınca bir daha yatmaz kahvaltı edip hava almaya çıkar, volta atıp sigar içerdi. Erkin soğuk havalarda genelde battaniyenin altında kalmayı tercih ediyor, öğlen saatlerinde kalkıyordu. O gün akşama kadar yerinden kalkmadan televizyon izledi. Almanya havalimanlarını kapamıştı. Erkin bunu duyunca olayın çok ciddi olduğunun farkına vardı. Almanya gibi bir ülke böyle bir karar aldıysa büyük bir sıkıntı var demekti.

O andan itibaren televizyonun önünde yaşamaya başladı. Bütün gün haberleri takip ediyordu. Ölü sayısı sürekli artıyordu. Hastanelerin yoğun bakım yatakları dolmuştu. İstanbul'un en büyük tıp fakültelerinden birinin hocası, hastalarını iyileştirmeye çalışırken virüs kapıp ölünce korku tavan yaptı. Televizyonlar her gün ölüm listesi yayınlıyordu.

Ülke çapında sokağa çıkma yasağı ilan edilmişti. Hapishanelerde her türlü görüş yasaktı. Avukatlar bile cezaevine alınmıyordu. Devlet tutukluları virüsten korumak için büyük bir hassasiyet gösteriyordu. Hastalık bir kere koğuşlara girerse, sağlam kimse kalmayacağından endişe ediliyordu. Aralarının iyi olduğu bir gardiyan, idarenin mahkûmları evlerine göndermeyi bile düşündüğünü söyledi. Buna hiç ihtimal vermiyorlardı ama bir hafta sonra beklemedikleri bir şey oldu.

Cezaevinin başgardiyanı Rıza, adamlarıyla birlikte koğuşa geldi. Garip maskeler takmışlardı. Onlara fazla yaklaşımadan sırayla karşısına dizdi. Maskeden dolayı tuhaf çıkan sesiyle konuşmaya başladı.

"Başımızdaki korona belasını biliyorsunuz. Bütün dünyada insanlar bu virüs nedeniyle ölüyor, tedavisi yok. Devlet nereye bakacağını şaşırı. Hastalık buralara girerse, sizi kurtaracak ne ilaç ne doktor var. Biz de herkes gibi karantinaya gireceğiz. Bu arada sizi de evlerinize göndereceğiz..."

Koğuşta bir çılgılık kıyamet koptu ki adam bağıarak onları zorla susturdu.

"Bana bakın pişman etmeyin beni, kapıyı üzerinize kitler giderim..."

Herkes "aman yapma etme paşam" deyip adamın gönlünü aldı. Başgardıyan Rıza konuşmasına devam etti.

"Evinizde başınızın çaresine bakın. Burada ölürseniz bizim başımıza bela olursunuz. Onun için müdür bey sizi geçici izinli olarak evlerinize gönderiyor. Ölen ölür kalan sağlar bizimdir..."

Erkin böyle bir şeyi duyduğuna inanamıyordu, yanındakilere baktı. Herkes koşup eşyalarını toplamaya başlamıştı bile. Mahkûmları gece karanlıkta sokağa salıvereceklerdi. Aralarının iyi olduğu gardiyan gelip hepsine maske dağıttı. Parası olmayanların cebine yol parası kondu. Gece karanlıkta kilitli demir kapılar, sürgüler açıldı. Mahkûmlar dış kapıdan beşer dakika arayla çıkarılıp, meçhule gönderildi.

Erkin gece karanlıkta kapının önüne konulduğunda kendisini bir garip hissetti. Şaka maka 3,5 yıldır cezaevindeydi ve ömrünün sonuna kadar çıkacağını da sanmıyordu. Geri dönüp cezaevine baktı, içini bilmeyenler bu binada neler yaşandığını asla tahmin edemezdi. Buraya geri dönmeye hiç niyeti yoktu...

Bayrampaşa'nın karanlık ve bomboş sokaklarına baktı, temiz havayı içine çekti. Kendi kendine güldü, "Gözünü sevdiğimin koronası. Sayende dışarı çıktık. Her şerde bir hayır var diye boşuna dememişler..."

Yokuş aşağı inerken çantasına baktı. Gardiyan eline çantayı tutuşturduğunda ilk başta tanımamıştı. Çantası üç buçuk yıldır emanette bir kasada tutuluyordu. İçini açıp baktığında cüzdanı, kimliği, evinin anahtarı ve güneş gözlüğünü gördü.

"Vay be devlet de devletmiş haa... Tutup atmamış çöpe çantamı, saklamış devlet baba..."

Tabii çantayla gezdiği son günü de hatırlamıştı. İçini para doldurup getirdiği çantasını nasıl elinden aldıklarını, nasıl dalga geçtiklerini...

Sonrasını hafızasından silmişti, hatırlamıyordu. İddianameye göre masanın üzerinden uçup adamın boğazını bıçakla kesmişti ama o anı hatırlamıyordu. Sadece siren seslerini, polis arabalarının mavi çakarlarını, ambulansta sedyeye kelepçelendiğini hatırlıyordu. Kaç kurşun yarası aldığını bile unutmuştu. Bunlar geçmişte kalmıştı artık şimdi önüne çıkan bu büyük fırsatı değerlendirme zamanıydı.

Cebinden gardiyanın verdiği parayı çıkarıp baktı, taksiye binmeye yeter miydi acaba? Ortada ne taksi, ne dolmuş vardı. Topkapı yönüne gittiğini tahmin ettiği caddeler boyunca yürüdü. Topkapı'ya çıksa yeterdi. Oradan Balat'a gitmek kolaydı zaten.

Bütün İstanbul karanlık ve ıssızdı. Yürüyerek evini bulması iki saatten fazla sürmüştü ama yorgun değildi. İstanbul'un sokaklarında kimse yokken rahatça gezmiş, evine gelmişti işte daha ne olsun.

Evin kapısını polis mühürlemişti. Biraz uğraştıktan sonra mührü söktü, kırmadan cebine koydu. Anahtarla kapıyı açıp evine girdi.

Burnuna ağır bir küf ve rutubet kokusu vurdu önce. Ev çürümüş gibiydi. Duvarları eliyle yoklayıp elektrik düğmesini bulmaya çalıştı. Çakmak yardımıyla buldu ama ya elektrik kesikti ya da bozulmuştu yanmıyordu. Sonunda sigortaları kontrol etmeyi akıl etti de aydınlandı ortalık.

Öteki odaları dolaşım camları açtı. Yatak odası darmadağınktı. Dolaplar, çekmeceler boşaltılmış, eşyalar yere atılmıştı. Bir kadeh bulup içmek istedi ama evdeki içki stokları yok olmuştu.

Musluğu açtı, su akıyordu. Kapının yanındaki vanayı açınca koyu renkli bir sıvı akmaya başladı. Epey bekledikten sonra suyun rengi açıldı. O zaman bir bardak bulup kana kana içti. Üst kata çıkıp çatıdan bozma terasındaki divana uzandı. Bir zamanlar saatlerce oturup keyifle İstanbul manzarasını seyrettiği bu divan, cezaevi yıllarında bir gün olsun aklından çıkmamıştı. Karanlıkta parlayan Haliç, ışıklar içindeki Beyoğlu ve Galata Kulesi'nin sivri külâhına bakarak derin bir uykuya daldı.

Erkin sabah uyandığında açlıktan midesi gurulduyordu. Kalkıp yüzünü yıkadı, yiyecek bulmak için dışarı çıkması gerekiyordu. Sokağa çıkma yasağı olsa da mahalle bakkalları açıktı.

Gardiyanın verdiği parayla bakkaldan iki yumurta, ekmek, biraz zeytin ve sigara aldı. Mahallede daha önce görmediği, yeni açılmış markete girip iki şişe de bira aldıktan sonra bütün parası bitti.

Hazır evden çıkmışken mahalleyi turladı. Murtaza Dayı'nın dükkânına gitti, kapalıydı. Eve gelip çay kutusunun dibinde kalan çayı demledi. Karnını doyurdu. Ortalığı topladıktan sonra çıkıp bahçeyi temizledi. Hortum tutup betonları yıkadı. Cılız da olsa güneşin altında olmak kemiklerine iyi gelmişti. Sağda solda bulduğu küçük sabun parçalarını topladı, sıcak bir banyo yapıp üzerine sinmiş beton kokusunu çıkarmaya çalıştı.

Bira içmek için akşamın olmasını bekledi, nasıl da özlemişti... Karanlıkta Haliç manzarasını, Galata kulesini, Beyoğlu'nun ışıklarını seyrederek birasını içti. O istediği sarhoşluk kafasına ulaşamasa da rahatlamıştı, oturduğu yerde sızdı kaldı.

Sabaha karşı uyandığında bir garip tıkırtılar, tuhaf sesler işitti. Sanki birisi bahçede dolaşıyordu. Hava yeni aydınlanırken, sessizce evi dolaşıp aşağı indi. Kapağı açıp bahçeye çıktığında, beton zemine *siktir ol git* yazıldığını gördü. Kapağı da aynı kırmızı sprey boyayla büyük bir çarpı işareti yapılmıştı. Bahçeyi dolaşıp etrafa bakındı. Kimseyi göremedi ama birileri eve geldiğini fark etmişti demek ki... Bu hiç iyi olmamıştı. Yazıya hortumla su tutup fırçalamasına rağmen çıkaramadı. Küfür ederek fırçayı fırlattı. Mutfakta dünden kalmış bir parça ekmeği yedi. Çay bitmişti, cezaevinde kant dedikleri şekerli sıcak su yapıp içti.

Bu işi yapanlar kesin Fethi'nin tayfasıydı. Ya çocukları ya da etrafındaki yandaşları... Demek geldiğini görmüşlerdi, rahat vermeyeceklerdi. Saklanmanın faydası yoktu, ömür boyu evin içinde fare gibi kapalı yaşayamazdı. Dışarı çıktı. Mahallede boydan boya iki tur attı. Tanıdık kimseye denk gelmedi. Sokaklarda alışverişe çıkmış kadınlardan, elinde market poşetleriyle hızlı hızlı yürüyen çocuklardan başka kimse yoktu. Herkes maske takıyordu, kimseyi tanıyamadı.

Karnı iyice acıkmıştı, bir yerden para bulması gerekiyordu artık. Murtaza Dayı'nın dükkânına bir kez daha baktı, yine kapalıydı. İhtiyarların sokağa çıkmasının tamamen yasak olduğunu hatırladı.

O gece açlıktan bir türlü uyuyamadı. Küçük bir kavanozda bulduğu kesme şekerleri yedi, bol bol su içti.

Karanlıkta alt kattan gelen tıkırtılar iyice tedirgin ediciydi. Kulak kabartmaktan oturamaz olmuştu. Aşağı indiği sırada, demir bahçe kapısının sesini duydu sonra ön kapının açıldığını anladı. Koşarak merdivenlerden atladı, kapıyı açan bir el gördü. İçeri girmek üzereydi. Erkin buna izin veremezdi. Kendini savunma dürtüsüyle düşünmeden mutfaka dalıp ekmeği bıçağını aldı. Arkasını döndü, karanlıkta adamla karşı karşıya geldi. Korkuyla bağırıp bıçağı rastgele savurdu. Adam acıyla çığlık atınca Erkin daha çok paniğe kapıldı. Sesini kesmek için üzerine çullanıp bir kaç kere daha salladı bıçağı. Kısa bir boğuşmadan sonra adam altında hareketsiz kaldı.

Kim olduğunu bilmiyordu, tanıdığı biri değildi ama iyi niyetli olmadığı açıktı. Bahçeye baktı, kimse yoktu. Sessizliğe kulak kabartıp dinledi, en ufak bir çıkırtı bile duyulmuyordu.

Bir sigara yakıp ne yapacağını düşündü. Düşmanları onu bulmadan cesedi ortadan kaldırması gerekiyordu. Bahçedeki kuyudan başka çaresi yoktu. Hava hâlâ karanlıktı. Adamı sürükleyip kuyunun başına getirdi. Baş aşağı çevirip içine attı. Suyun içine düşme sesini duyunca rahatladı, demek kurumamıştı kuyu... Kapağını kapayıp üzerini taşla örttü.

Fazla ses çıkarmamaya çalışarak kanları kovayla su döküp yıkadı. Bahçeye doğru süpürdü. Bahçeye de hortumla bol su tutup izleri silmeye çalıştı.

Yine de evde daha fazla kalamazdı artık. Birileri peşine düşmüştü. Başka gelenler de olacaktı.

Banyoya girip yıkandı. Temiz kıyafetler giydi. Kanlı elbiseleri bir poşete koydu.

Evini son kez dolaştı. Bir daha geri dönebilecek miydi bilmiyordu.

Kapağı kilitledi, mührü tekrar yerine taktı. Arkasına bakmadan bahçe kapısından çıktı.

Karnı açtı. Parası yoktu, sigarası da bitmişti... Sokağa çıkma yasağı vardı, polise yakalanmaması gerekiyordu. İçinden sunturlu bir küfür savurdu. Ne baktı bir hayatı vardı.

Mümkün olduğunca ara yollardan geçerek Unkapanı'na geldi. Önce elindeki poşetten kurtulmalıydı. Polis arabalarına dikkat ederek Eminönü tarafına, Küçükpazar'a doğru yürüdü. Bir çöp konteynırı bulup elindeki kanlı kıyafetleri içine attı. Göçmenler, kaçaklar, kapkaççılar, bekâr odalarında üst üste kalan yersiz yurtsuzların yaşadığı bu mahallede dikkat çekmeyeceğinden neredeyse emindi.

Ara sokaklardan dolaşıp Eminönü'ne, oradan Galata köprüsünün altındaki restoranların önünden yürüyerek Karaköy'e geldi. Burası hareketliydi. Vapurlar çalışıyor, insanlar açık olan bazı kafelere, restoranlara girip çıkıyordu.

Saat öğleni geçmiş olmalıydı. Kebap kokuları gelen bir restoranın önünde durdu. İçeriye doğru birkaç adım atmıştı ki tezgâhın arkasından birisi çıkıp, "Buyurun ne istemiştiniz?" diye sordu.

Cevap vermeden önce birkaç kez yutkundu Erkin, "Karnım aç, iki gündür bir şey yemedim. İsterseniz bulaşık yıkayabilirim, yani ihtiyacınız varsa..."

Adam baştan aşağı süzdü Erkin'i.

"Kuryelik yapabilir misin?" diye sordu.

Kurye deyince aklına başka şeyler geliyordu Erkin'in...

"Ne için kuryelik? Yani ne taşıyacağım yemek mi?"

"Tabii ki yemek ne sandın? Kebap, lahmacun, dürüm ne isterlerse o adrese götürüceksin işte..."

"Tamam götürürüm" dedi Erkin.

Bak şimdi bu civardaki bazı işyerleri açık. Bir de Tophane, Cihangir tarafında evden çalışanlar var. Onlar da öğlen veya akşam yemeği siparişi ediyor. O taraflara paket dağıtacak kuryeye ihtiyacım var. Motor kullanmayı biliyor musun?"

"Almanya'dayken kullanıyordum ama uzun zamandır binmedim..."

"Daha önce kullandıysan biliyorsun demektir. Hadi, otur şöyle, önce bir şeyler ye," dedi adam.

Bir kâse dumanı tüten çorba ve ekmek getirdi.
 "Ustaya söyledim. Lahmacun da gelecek şimdi..."
 "Çok teşekkür ederim. Allah senden razı olsun abicim..."
 "Senden de, senden de..."
 Açlıktan gözü dönmüş gibi yedi içti Erkin, sonra da gecenin körüne kadar yemek dağıttı.
 Son siparişi götürüp döndüğünde, lokantanın kapandığını görüp şaşırdı. Saat gece yarısını geçmişti. Şimdi ne yapacaktı?
 Lokantanın içinden belli belirsiz bir ışık sızıyordu. O tarafa doğru sürdü motoru. Arka sokağa açılan kapıdan çıkan patron, motoru yandaki garaja bırakıp kilitlemesini söyledi.
 "Şey... Ben de garajda kalabilir miyim gece?" diye sordu Erkin.
 "Gidecek yerin yok mu?"
 "Yok abicim, bir yere kıvrılır yatarım"
 "Olmaz öyle şey. Motoru garaja koy, yanımıza gel. Hadi çabuk, bekliyorum..."
 "Allah senden razı olsun..."
 Erkin motoru bırakıp gelince, patron lokantanın kapısını içeriden kilitledi. Sonra başka bir odanın kapısını açtı. Erkin gördüğü manzara karşısında şaşkınlıktan donakaldı. Burası gizli bir bahis ve kumar odasıydı... Ortam duman altı olmuştu.
 Köşedeki iki masadan birinde renk katlamalı çanak okey, ötekinde iskambil kâğıtlarıyla yanık oynayan iki ayrı dörtlü grup vardı. Duvar da iki televizyon asılıydı. Burada oturan grup, gece yapılan at yarışları üzerinden farklı bahisler oynuyordu.
 Hem lahmacun hem de kebabları yapan usta yorgunluktan bitap düşmüş, ayaklarını bir sandalyeye uzatmıştı. Elindeki sigaralıktan küçük küçük nefesler çekiyor, dumanını halka yaparak peş peşe dışarıya veriyordu.
 Erkin elinde olmadan güldü.
 "Bu kokuyu nerede olsa tanırım. Nereye düştüm ben böyle, cennete mi?"
 Usta bilimsel bir açıklama yapıyormuş gibi konuştu.
 "İnsan cennetini kendi yaratır"
 Oturdıkları masanın üzeri at yarışı kuponlarıyla doluydu. Patron bir yandan bira içiyor, bir yandan da bahis oynayanlarla ilgileniyordu.
 Bir ara dönüp, "Beygir işlerinden anlar mısın?" diye sordu.
 Erkin sırtı, "Biraz anlarım abicim."
 "İyi anlaşacağız seninle o zaman" dedi Patron. "Çok para kazanmak ister misin?"
 "Kim istemez ki," dedi Erkin. "Ama ne derler bilirsin, at koşar baht kazanır."

Patron, "Senin bahtın güldü işte, bizi buldun. Sır saklamayı bilersen bundan sonra paraya para demezsin..." diyerek göz kırptı.
 Mahalleye, evine geri dönemezdi. Tekrar hapishaneye girmeye de hiç niyeti yoktu Erkin'in. Mecburen önüne çıkan fırsatı değerlendirecekti.
 "Eyvallah abicim, merak etme racunu biliriz. Bizden sır çıkmaz," diye cevap verdi.

SON

**VEDAT ÖRFİ BENGÜ'NÜN
POLİSİYELERİ
YENİ KUŞAKLA BULUŞUYOR!**

Kuyruğu ince bir yılan gibi kıvrılmış, el kadar bir fare.

Hayal görmediğine, delirmediğine sevindi. Hemen sonra bunun daha delice olduğunu fark etti. Kâbuslarla dolu bir odada, yatağın altında hareket eden bir şey gördüğüne sevinmek, pek akıllıca değildi. Kendisiyle aynı kaderi yaşayacağı için fare adına üzüldü. Biliyordu, bu oda, ikisine de mezar olacaktı.

Elini uzattı. Fare kıpırdamadı bile. Kader ortağına sevecen davranmak istiyordu. Normal şartlarda bir kadın, bomboş bir odanın içinde, bir fareyle yalnız kalınca böyle davranmazdı. Ya korkudan donakalır, ya koşarak bir köşeye siner ya da yatağın üzerine çıkıp avaz avaz bağırırdı. Ancak şartlar normal değildi. Odanın misafirleri de öyle.

Farelere alışkın bir kadındı o. Bundan beş ay öncesine kadar her gün, onlarca fareyi eline almış, kimine damlalıklı kimine şırıngayla ilaç enjekte etmiş, beyinlerine takılan çipleri elleriyle kontrol etmiş, hayvanların davranışlarını gözlemiş, delirerek ölenler hakkında raporlar yazmış, çiplerdeki yazılımın defalarca güncellenmesini sağlamış, sayesinde hayatta kalanların sayısı arttıkça her bir fareyi eline alıp sevmiş, okşamış, savaşa giden askerlerine cesaret konuşması yapan bir komutan gibi onlarla konuşmuş bir kadındı o. Dünyayı değiştirmek için adım atmaktan çekinmeyen cesur bir tanrıçaydı o.

Nihayet farelerle yapılan deneylerin sonuna gelindiğinde minik askerlerinin ve tabii kendisinin bu başarısını alkışlayan proje ekibini de ödüllendirmekten kaçınmayan cömert bir tanrıçaydı. Yirmi dokuz kişilik ekibin tamamını on günlüğüne Maldivler'e göndermek, bu zaferin karşılığı olamazdı elbette. Bir seneliğine Mars'a gönderse yeri ydi ama daha yapılacak çok iş, kazanılacak çok zafer vardı önlerinde. Ekip tatilden döndüğünde kristal gökdelenin toplantı odasında onlara da aynı şeyi söylemişti.

"Arkadaşlar, yarından itibaren Nörocalipto projemizin ikinci ayağına geçiyoruz. Bundan sonrasının daha kolay olduğunu düşünüyorsunuz, biliyorum. Fare gibi az gelişmiş, küçük beyinli bir memelide istediğimiz sonuca ulaşip onları ağa bağlamayı başardıysak ikinci aşamayı çok daha kolay geçeriz, dediğinizi duyar gibiyim ama öyle değil.

Komplike beyinler sürprizlerle doludur. Bir kere duygusalıdırlar. Sizinle bağ kurmalarına asla ama asla izin vermeyin. Evet, daha kolay öğrenirler ama aynı zamanda kolay reddederler."

Bunları düşünürken bir yandan da eliyle fareyi çağırmaya devam ediyordu. Ama minik hayvan, nabız gibi atan odadan ve yanıp sönen ışıklardan dolayı şoktaydı. Titriyordu. Kuyruğu da dahil minik vücudundaki tüm kasları seğirmeye başlamıştı. Uzandı ve hayvanı avcuna aldı.

Güp güp. Güp güp. Güp güp.

"İkinci aşamanın en önemli koşulu gizlilik. Yarından itibaren kimse eve gitmeyecek! Binanın orta katı lüks bir otel konseptinde hizmet vermek üzere yeniden tasarlandı ve her birinize ayrı odalar tahsis edildi. Eşlerinizle, çocuklarınızla vedalaşın ve bir süreliğine evde olmayacağınızı onlara söyleyin. Proje sonuçlanana kadar dışarıyı unutmak zorundasınız. Kahve içmek, sinemaya gitmek, hava almak, spor yapmak isteyenlere on sekizinci katta ve terasta hizmet verilecek. Sizin dünyanız artık burası. Küçük, kapalı dünyamızda gerçek dünyayı dönüştürmek için çalışacağız. O gün geldiğinde fedakârlığınızın karşılığını fazlasıyla alacağınızdan şüpheleniz olmasın. Şimdi, cevap vermenizi istiyorum: İkinci aşamaya geçmeyi kabul ediyor musunuz?"

Sessizlik ve şaşkınlık sonrası o an, küçük bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Oysa her birinin büyük bir şevkle, arzuyla cevap vereceğini düşünmüştü. Sorusunu daha sert bir tonda yinelemişti.

"Arkadaşlar! Tarihi, cesurlar yazar. Tekrar ve son kez soruyorum: Tarih yazmaya, dünyayı değiştirmeye, ikinci aşamaya geçmeye HAZIR MISINIZ?"

Beklediği etkiyi yaratmıştı. Şaşkınlık dağılmış, sessizliğin yerini alkışlar ve hırslı bağırımlar almıştı.

"Hazırsız! İkinci aşamaya, dünyayı değiştirmeye hazırız!"

Neyi beklemişlerdi ki? Ellerine insanlığın kaderini değiştirecek kadar büyük ve mucizevi bir fırsat geçmişken, cevap vermek için neyi beklemişlerdi? Korkaklığa dayanamıyordu!

Bu aptal fare neyi bekliyordu peki? Neden çağrısına cevap vermiyordu?

Uzandı ve hareketsiz hayvanı avcuna aldı.

"Gel minik farecik, hadi."

Cevap büyük bir sessizlik şeklinde geldi. Umulmadık, derin bir sessizlik. Bir şeyler oluyordu.

Sessizlik! Ve kızılık!

Ne oluyor? Nabız sesleri neden kesildi? Işık neden sönmüyor?

Birdenbire çöken bu derin sessizliğin ve artık sürekli yanan ışığın bir anlamı olmalıydı. Tepedeki lamba, her yanı kan kırmızısı elleriyle boğuyordu.

Oda susmuştu. *Aman Allahım! Nabzım?* Bir anlığına paniğe kapıldı ve öldüğünü düşündü. *Huzur içinde uyu!* Komik olduğunu bilse de kendini dinledi. Kalbi ağzında, gümbür gümbür atmaya devam ediyordu. Oda hâlâ suskundu. Karanlık da dağılmıştı. Bir şeyler oluyordu ama ne?

Avcundaki minik hayvanı hatırladı. Hemen ellerine baktı. Artık titremiyordu. Kaskatı kesilmişti. Nabızı atmıyordu. Odaninki gibi. Bir şeyleri anlar gibi oldu.

Farecik sustu, oda sustu. Saçmalama!

Farenin büyümüş gözbebekleri, son yaşadığı şeyin korku olduğunu fısıldıyordu. İki ihtimal vardı. Ya delirmişti ya kâbus görüyordu. *Başka türlü sü olamaz! Başka ne olabilir ki?*

Avuçlarının arasındaki cansız fareye bakarken hıçkırarak ağlamaya başladı. Hemen ardından engel olamadığı kahkahalar döküldü ağzından. Peşinden müthiş bir öfke geldi. Patlayan, sarsan, yok eden bir öfke. Bütün gücüyle duvara fırlattı fareyi. Kızıl ışığın boyadığı duvarda, daha koyu, daha kırmızı ve gerçek bir leke vardı şimdi. Kan, tüy ve vücut parçalarından ibaret, iğrenç bir leke.

Önce yardım istedi yalvararak. Sonra avazı çıktığı kadar bağırarak küfürler etti. Bir yandan ağlıyor bir yandan odada volta atıyordu. Sessizlik asap bozucu olmaya başlamıştı. Neden uyanmıyordu, neden bitmiyordu bu kâbus?

Önce yardım istedi yalvararak. Sonra avazı çıktığı kadar bağırarak küfürler etti. Bir yandan ağlıyor bir yandan odada volta atıyordu. Sessizlik asap bozucu olmaya başlamıştı. Neden uyanmıyordu, neden bitmiyordu bu kâbus?

Sonra bir anda cevabı bulur gibi oldu. Yürümeyi bıraktı. Düşündü.

Olabilir mi? İkinci aşamaya mı geçtik?

Farenin ölümüyle oda, yeni bir duruma geçmişti. İkinci aşama. Tıpkı projelerinde olduğu gibi. Farelerden önce, farelerden sonra! Bir karar verdi. Odanın ortasına geçti, ellerini iki yana açıp cüretkâr bir edayla bağdı:

"Kabul ediyorum! Duydun mu beni? İkinci aşamaya geçmeye HAZIRIM!"

Doğru karar! Oda kendisini onaylarcasına tekrar karanlığa gömüldü. Kalbi, öfke, merak ve korkuyla hızlanmıştı. Bekledi. Karanlık bir sonsuzluğun ortasındaki toz zerresi gibi olacağını bekledi.

2. KISMIN SONU

Topraktan bedene can veren Allah, banada (da ayrı) yaşamak hevesini ver!

Ah, edebiyatın fiyakalısı, polisiyenin cılalısı! İşte karşınızda Sanem Gonzalez'in son eseri: "Şevrole Belayır". Kapakta, bir şehir silüetinin önünde, tam da kasetçalarına bir Müslüm Baba kaseti koyup şehrin sokaklarında gezmelik bir Şevrole! Patlamaya hazır bir silah, papyonlu bir uşak, biraz coin (Bitcoinler de tavan yaptı bu ara, mis.) ve hatta bir portakal da (umarım portakaldır o!) cabası. Demek ki, bu romanın içinde her türlü maceraya hazır olmalıyız: Hem cinayet hem romantizm hem de biraz meyve!

Hikâyemiz, polis memuru Engin'in, koşu için gittiği Belgrad Ormanı'nda, içinde tabanca bulunan bir terk edilmiş araba ile karşılaşmasıyla başlıyor. Araba, mahalleden tanıdığı Tanju Bey'e ait çıkıyor. Hemen ekibe haber veriliyor ve soruşturma başlıyor. Ama ne hikmetse, Engin'in içgüdüleri onu farklı bir maceranın içine sürüklüyor. Herhalde, obsesif kompulsif bozukluğu olan bir detektif olmasaydı, bu kadar aceleci davranmazdı! Belki de davranırdı!

Kitabın kapağını açar açmaz Tanju'nun antika arabasıyla 1960'ların İstanbul'una yolculuğa çıkarken ve bir yandan da fırtınalı bir aşkın, ihanetin ve suçun yarım asır sonraki etkilerini okumaya başlıyoruz. Ne de olsa Şevrole'yle yapılacak her yolculuk, biraz nostalji, biraz gizem ve tabii ki biraz da arabada kaybolan paralarla dolu olmalı! (Para önemli!)

Sanem Gonzalez, bu ilk polisiye romanında mizahı, aşkı ve polisiyeyi ince bir ayarla harmanlamış. "Şevrole Belayır" polisiye edebiyatı sevenler için eğlenceli bir yolculuk vaat ediyor. Eğer siz de komik bir suç hikâyesi ve biraz eski İstanbul havası arıyorsanız, bu kitap tam size göre! Ama dikkat: Arabanın bagajında (kitabın kapağında mı demeliydim) saklanan portakalın sırrını çözmek için, Garo ve Celal'in mahalle bakkalından alacağı ipuçlarına ihtiyacınız olabilir!

Bugün düşünemeyeceğin kadar başım belada!

Hatırlıyorum, kitabı elime alır almaz aklıma Ahmet Kaya'nın sesi gelmişti. Ayla ablamın da rahmetliyi çok sevdiğini bildiğimden bu şarkı eşliğinde okumaya başlamıştım. Başım beladaydı ama kapaktaki siyah ve sarıya bölünmüş bir zemin üzerinde melek gibi kanatlara sahip bir polis figürü ile resmedilen Aykut Komiser kadar değil. Oysa kapaktaki Yecüc-Mecüc'lu yazı, bir uyarıcı gibi duruyordu.

Kitabımızda Aykut Komiser, şehirde aniden başlayan tarikat cinayetlerini çözmeye çalışırken bir gece eşi tarafından öldürülmeye çalışılıyor. E tabii, eşinin de tarikatın üyesi olduğunu öğrenince işler karışıyor! Aykut, kızıyla birlikte yaralarını sarmak istese de yedi yıl sonra tarikat cinayetlerinin yeniden başlamasıyla kendini olayların odağında buluyor. "Mesih gelecek, kıyamet kopacak" dedikoduları ve artan cinayetlerle yüklü günler Aykut Komiser'i ve bütün insanları esir almış durumda. Bakalım Aykut, duygularıyla birlikte bütün zorlukların üstesinden gelip bu tarikatın köklerine inebilecek mi?

Her şey bir kenara, gerçekten de bu romanda bir sürü polisiye klişe var: Tarikatlar, kanlı cinayetler, gizemli hocalar ve hatta Kur'an'dan ayetler. Ama bir de bir polisin melek kanatlarıyla dolaşması var ki, işte o kısmı gerçekten de beni şaşırttı! Acaba polislik sınavında melek kanatlarını nasıl kullandılar diye merak etmiyorum değilim!

Şakası bir yana, Kıyam Zamanı, polisiye gerilim sevenler için ilginç bir seçenek olabilir. Eğer siz de tarikat-din-inanç üçgeninde insanların ne kadar korkunç şeyler yapabileceğini görmek, biraz da ürktücü bir hikâye arıyorsanız, bu kitap tam size göre! Ancak, uyarıyorum: Kitabı okurken korkutucu tarikat hocalarının Kur'an ayetleriyle yaptığı duanın etkisine kapılmamaya dikkat edin, sonra kendi başınıza cinayet çözmeye kalkabilirsiniz!

İçim yanar yanar, yanar yanar, yanar ah!

Tam da bir Ferdi Tayfur şarkısındaki gibi içinizi yakacak bir hikâye: Firiştegan! Cahiller için hemen söyleyeyim, Firiştegan melekler anlamında kullanılan bir sözcük. Kitabı elinize alır almaz önce isim, sonrasında da kapağı süsleyen dokuz ayrı renkteki kadın başı dikkatinizi çekiyor. Ben ilk gördüğümde L'Oréal Paris'in saç bakım ürünleri için hazırladığı bilgilendirme kitapçığı zannetmiştim, sonradan farkına vardım ki bu başlar katilin bir sonraki kurbanının saç rengini önceden belirlemeye yardımcı oluyormuş.

Hikâyemizde, Melek Katili adı verilen bir seri katil, hamile kadınların bebeklerini rahimlerinden söküp alarak acımasızca annelerinden ayırıyor. Evet, yanlış duymadınız, bu kitap gerçekten de böyle bir konuyu ele alıyor! Ancak işin ilginç yanı, seri katilin geri dönmesiyle korku yeniden başlıyor ama kadınların bebeklerini yok etmeye çalışıyor olması gerçekten de sıradışı bir detay!

Romanda, emekli polis Âlim Güntekin'in, seri katilin peşine düşerek tehlikeli bir kovalamacaya girmesi anlatılıyor. Ama burada dikkatimi çeken bir detay var: Katilin geri dönmesiyle başlayan cinayetlerle ilgili bir programı izleyen Âlim, sanki polislikten emekli olmuş gibi davranıyor! Oysa Âlim, emeklilik ne gezer, hala maceranın tam ortasında!

Gökçe İspi Turan (ki belirtmeden geçemeyeceğim çok severim kendisini) herkeslerin (benim de dahil) düştüğü polisiye klişesine, geçmişteki hikâye ile bugünkü hikâyenin birbirine bağlanması tuzağına düşmüyor, adeta polisiye yazarlarına meydan okuyor! Kim demiş cinayetlerin illa birbirine bağlanması gerektiğini? On altın kural, yirmi bakır muamma, kırk piring yasası nedir? Gökçe sanki işte tam da bu kurallara, klişelere savaş açmış! Tebrikler Gökçe'ye, bizi Anglosaksonların klişelerle dolu metinlerinden, kurallarla örülü zihinlerindeki tutsaklıktan kurtardın.

"Firiştegan" isimli bu roman kitap, çok da sıradışı olmayan konusu ve klişeleri alt üst etmesiyle dikkat çekiyor. Eğer siz de hamile kadınları hedef alan seri katilin peşinden gitmeye hazırsanız, bu kitap tam size göre. Ben ödül verilmesini de istemişim ama bazı jüri üyeleri "Bu kadınların başı açık, muhafazakâr Anglosaksonlara izah edemeyiz." diyerekten ödül almasına engel olmak için düşük puan verdiler. Bir bunu unutmayın bir de hamile kadınlarla ilgili polisiye romanlar bazen beklenmedik sonuçlar doğurabilir, bunu!

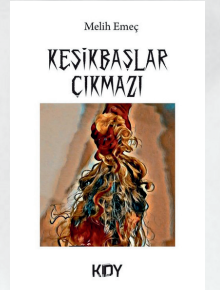
Coşkun sel gibiydim yorulduğum gayrı, çok bulanık aktım duruldum gayrı...

Evet sevgili okurlar, siz bilmezsiniz (nereden bileceksiniz) ama resim deyince aklıma Abidin Dino, aktör deyince Al Pacino, film deyince Kolpaçino, çikolata deyince ise Cino (kayıslı olanı diyorum portakallı olan tırt) gelir. Bu kitabı elime aldığımda ise aklıma Nazım'ın "Sen mutluluğun remini yapabilir misin?" diye sorduğu Abidin Dino'nun eserleri geldi. Benzer bir tarz mı, yoksa ben gerimden mi uyduruyorum ona siz karar verin. Karşınızda gölgede kalan sırların, ansızın ortaya çıkan başsız bedenlerin ve bolca kanın olduğu Kesikbaşlar Çıkmazı. Eğer Dino tablolarındaki gibi öfkenin, sevginin, mutluluğun ve hüznün karışımı bir kadın silüeti ve başsız bedenler sizi heyecanlandırıyor ise bu kitap da heyecanlandıracaktır.

hikâyemizde Başkomiser Metin ve görev arkadaşı Mert, Massachusetts'ten çok içimizden (Massachusetts değil de sanki Yozgat Sorgun, Adana Gazipaşa, Hatay Dört Yol'da geziyor muyuz gibi) karakterler olarak karşımıza çıkıyorlar. Kendi iç dünyalarında kaybolmuş, görevlerinin dışında ruhlarını teslim etmiş bu karakterler, trajik hayat kesitlerine rastlarken bir yandan da kendimizi sorgulamamıza neden oluyorlar. Aile söz konusu olduğunda zalim olmak mı, yoksa kanatları eksik bir melek olmak mı, işte bu kitapta sorgulanan sorular arasında.

Tabii eksikleri de yok değil. Günay'ın (Gafur soy isimli bir arkadaşım), "genç arkadaşımız biraz daha imlaya dikkat ederse büyük ışık görüyorum," dedikten sonra yazarın yaşını öğrendiği andaki şaşkınlığına benzer sıkıntılar mevcut. İmla ve dil bilgisi sorunlu, Grange (Fransız bir meslektaşım, o da ormancı) tutkusu fazla göze batıyor ve kitabın sonunda yaşanan işkenceciye dönüşme olayı pek de akıllıca bir hareket gibi görünmüyor. Metin karakteri, bir anda işkenceci olup kardeşini korumaya çalışan meslektaşını neden öldürmeye kalkar, gerçekten de anlamak mümkün değil! Hukuk bile birinci derece yakınları korumayı suçtan saymıyor, değil mi? Belki de bu kitabın sürprizlerinden biriydi, kim bilir!

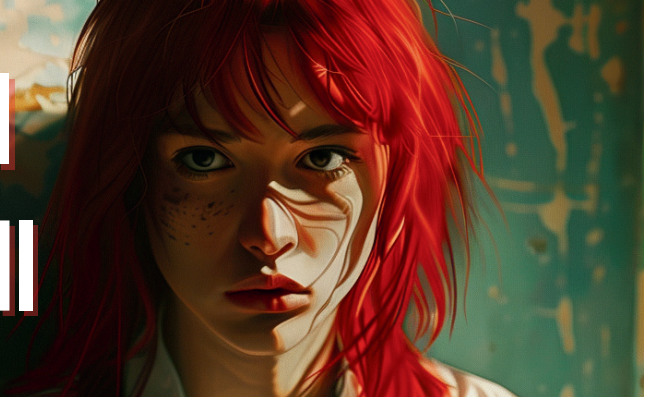
Her neyse, Melih Emeç abimiz (çoğunuzun babası yaşımda) tarafından kaleme alınan ve bir ilk polisiye olması nedeniyle de benim ayrıca dikkatimi çeken Kesikbaşlar Çıkmazı isimli bu eser, içinde bolca kan, gizem ve trajik hayat kesitleri barındırıyor. Eğer siz de sıradışı polisiye romanlardan hoşlanıyorsanız, bu kitabı kaçırmayın! Unutmayın, her sayfada bir sürpriz sizi bekliyor!

Siz de kitap kapaklarınızın bu köşede tahlil edilmesini isterseniz kapağınızı yüksek çözünürlüklü olarak, konu kısmına **KAPAKTAN KAPAĞA** yazarak [sucustu\[et\]sucustu.net](mailto:sucustu[et]sucustu.net) adresine gönderebilirsiniz.

ERLİK'İN ÇOCUKLARI

2. KISIM: GÜNBATIMI

Tanrıların müziği. Parayı popüler şarkılardan kazanmak ne tuhaf. Hâlbuki ben klasik müziği her şeyden üstün tutarım. Tanrısaldır. Pesa'dan etkilenmeyecek bir ölümlü var mıdır? Gerçi bunda Elena Ledda'nın muhteşem sesinin de etkisi var. Fakat yine de başka. Ama parayı saçma sapan şarkılarından kazanıyorum. Allahtan komşumuz yok. En yakın ev yüz metre ötede. Sadece babaannem katlanmak zorunda bana ve son ses müziğime. O da zaten bana kıyamaz, kıyamıyor. Biz beraber nefes alıyoruz. Evet, yaşamak değil bu. O olmasaydı ben olmazdım veya tam tersi. Hem o benim isim annem aynı zamanda. Umay Ana; bakireliğin ve doğumun tanrıçasından geliyormuş adı. Aileyi koruyan. Ne aile ama. Annem beni doğurduktan sonra başka birine âşık olmuş. Zaten sonradan öğrendiğime göre babama hiçbir zaman âşık değilmiş. Varsın olmasın. Bir erkeğe âşık olmak hiç de mantıklı gelmiyor bana. Evet, babam da olsa. Hem babalığı da... Fakat bana nasıl âşık olmadı? Ona benzemiyorum diye mi? Babaannemin klonlayıp gelmişim sanki dünyaya; aynı sivri yüz, aynı kızıl saçlar, aynı çiller. Belki erkek olsaydım? Evet, o zaman beni ardında bırakmazdı. Neyse ne, giden gitti. Gitti gitmesine ama beni bıraktığı, o hiçbir zaman sevmediği adam bana bakacak mıydı? Bakmadı.

Beni isim annem, babaannem büyüttü. Ben de ona anne dedim. Bunun utanç verici olduğu zamanlar olmadı değil. Her zaman en yaşlı anne benimkiydi. En yaşlı, en hiçbir espriyi anlamayan, en korumacı... Çocukluk ve ilk gençlik zamanlarım kolay değildi. Benim için de onun için de ama sonra eteğimizdeki taşları dizdik ve kendimize bir yuva yaptık. İki kadının kurduğu güzel bir yuva. Hiçbir zaman para sıkıntımız da olmadı. Hep çok varlıklıydık. Benim çalışma aşkım müzik aşkımdan. Nihayetinde konservatuara da girdim. Annemin okulumu gördüğü an yüzüne yerleşen o mutlu, gururlu ifadeyi asla unutmayacağım. Ben de mutluydum, o da. Okuldaki hocalarımın da göz bebeğiyim.

Hem yetenekli hem de hanımefendiymişim. Başka türlüüne cesaretim yok. Bunu kimse bilmiyor tabii. Sesimi duyan, tipimi bir fotoğrafta gören çok özgüvenli sanıyor beni. Ama ben aynanın karşısına geçip kendime dümdüz bakmaktan bile korkuyorum. Evet, kimseyle de birlikte olamadım. Kim beni neden istesin ki? İstediler aslında ama ben... Korktum. Adımı yaşıyorum; bakireliğin tanrıçası Umay. Bambaşka bir isimle nasıl olurdum acaba?

Ama bir kara tilki üstelik rüyadaki bir kara tilki benim gibi koskoca adamı bu kadar korkutabilir miydi? Belki yedinci kez rüyama girmeseydi bu kadar korkmazdım. Korktum. Ama ben korkularımdan kaçmam. Hiçbir zaman kaçmadım. Onları yok ederim. Şimdi bu kara tilkiyi de yok edeceğim.

Artık iyice yaşlandı. Az önce odama çıkarken nefesi kesildi hemen. Arkadaşına gidecekmış. Gitsin tabii, kafası şişti gürültümden. Ama mecburum, sene sonu gösterisinde herkes istediği eserle katılabilir, dedi hocalar. Tabii, son iki ay kala provalarda herkesi dinleyecekler. O kadar güzel okumalıyım ki itiraz edememeliler. Bu nasıl bir şarkı ah. Bu nasıl bir günbatımı? Kınalı buklelerini bırakıyor.* benim gibi. Belki de kızıl saçlarımla yaşayan bir günbatımıyım.

Okul günlerce çalkalandı. Kim yapmış olabilirdi bunu? O pençe izleri neyin nesiydi? Aklandım. Polisin aklına önce ben geldim. Herkesin aklına önce ben geldim. "Tuhaf biri zaten. Adını bile bilmiyoruz. Seslenince de hiç cevap vermiyor."

Peki, rüyamdaki o kadın. Yanındaki kara tilki? Korktum. Tüm bunlar yetmezmiş gibi daha rüyanın etkisindeyken kapı çalındığında ismim tanımadığım bir sestenseylenince? Deniz Bey kapıyı açar mısınız?

* Pesa şarkısından bir bölüm

"Kimsiniz?"

"Alt komşularınız, Galeri Özoğullar."

İsme bak. Geri zekâlılar.

"Üç gün boyunca biraz gürültümüz olacak da şimdiden kusura bakmayın demeye geldik."

"Tamam, teşekkür ederim."

"Asker uğurlamamız var. Sizi de bekleriz, buyurun gelin."

Gözleri fıldır fıldır. Neyi göreceksiniz?

"Benim çalışmalarım oluyor, kusura bakmayın gelemem. Çok geç saatlere kadar sürmez herhalde."

"Yok, Tuna Bey polisle uğraşmak istemeyiz, mahalleden biri şikâyet eder falan, gece olmadan bitiririz."

"Tabii, sonuçta toplum düzeni korunmalı, değil mi ama?"

Sanki ben sordum ne için gürültü yapacaksınız diye. Belki biri şikâyet eder, derken de o kısa olan nasıl gülüyordu. Toplum düzeninden haberleri var da sanki ben de aman. Oğlum madem farkındasınız başka başka insanlar olduğumuzun, ne diye bulaşıyorsunuz bana? Bilirim ama ben bu bulaşıklığı. Meraktan. Hâlbuki merak edecek hiçbir şey yok. Yalnız, sessiz bir adamım işte. Müziğim ve kâbuslarım var. Onlar beni yeterince meşgul ediyor.

Kulağımda II Divo/Isabel, adımlarım dingin, aklımda kara tilki. O dehşet güzel kadınla gecelerimi ve uykularımı bölmeye devam ettiler. Erlik Han'ın kızımı. Biliyordum Erlik Hanı, tanıyordum. Ürküyordum. Bana ne demek istiyorlardı? Ne istiyorlardı benden?

Oto galerinin önünde kısa boylu olanı gördüm. Hemen selam verdi. Tanıştık ya, verecekti tabii. Sadece başımı eğmekle yetindim. Yavaş yavaş sınırlarımı ele geçireceklerdi biliyorum bunu. Hep öyle oldu. İnsanlar sizden korkarlar ama yalnız kalmanıza da asla izin vermezler.

Okulun önünde polisler vardı. Yine bir hareketlilik. Ne oldu? Acaba o oğlanın cinayetiyle ilgili bir gelişme mi yaşanmıştı? Katili yakalamışlar mıydı? Okuldan biriydi muhakkak ama kimdi? Hiçbir delil yoktu. Günlerce yerin kulağı oldum. Herkes gittikten sonra bir yapbozun parçalarını birleştirir gibi her türlü bilgiyi bir araya getirdim ama yine de hiçbir şeye ulaşamadım. Fakat bakışlardan anlıyordum ne kadar aklanırsam aklanayım herkes benden şüpheleniyordu. Haklılar. Ben de olsam benden şüphelenirdim. Hayır, ben şüphelenmezdim.

Umay.

Evinde.

Hatırlayamıyordum kızı. Kızıl saçları yakılmış. Boğarak öldürmüşler onu. Ama kim? Niye? Sonra konser fotoğraflarında gördüm onu. Okulun koridorlarında sessiz bir kızılıktı sadece. Şarkı söylemeye başladığında her şey değişiyordu. Fırtınalar kopuyordu sanki.

Gün batıyor, her yer onun kızıl saçlarına bürünüyor. Saçları koparılmış, yakılmış. Odanın her tarafına dolmuş kızıl saç telleri. Herkes videoyu izliyordu. Genç üniversite öğrencisi, evinde ölü bulundu. Piksel. Piksel. Kızıl saçlar. Piksel. Aynı üniversitede ikinci cinayet? Evet. Evet, işte. Nasıl kimsenin aklına gelmezdi. Aynı kızılılık. Rüyama giren o kadın Umay mıydı yoksa? Ama o ürkütücü ve seksiydi. Umay'sa...

Bütün gün işime zor odaklandım. Her yerde sesler, sorular, bakışlar. Galiba gerçekten bazıları benden şüpheleniyordu. Hâlbuki ne gibi bir sebebim olur diye düşünselerdi, benim olamayacağımı anlarlardı. Ölümünden ne kazancım olabilirdi? İkisi de son derece yetenekli ve sessiz gençlerdi. Neden ben onların ölmesini isteyeyim? Aksine onlar benim gibilerdi. Sessiz. En çok sessizler yaşamalı. Biz yaşamak için konuşmadan, kimseyi rahatsız etmeden bekliyoruz. Sadece işimizi yapıyor ve bekliyoruz. Alacaklı gibiyiz. Diğerlerinin bize kelimeler, cümleler dolusu borcu var.

Sessizce evin yolunu tuttum. Bu defa en geç ben çıkmadım okuldan. Mesai biter bitmez kendimi dışarı attım. Okulda nefes almak zordu. Ama işte bunu hesap edemedim. Günbatımına doğru yürüyeceğimi bilmiyordum. İyi gelmiyor bu kızılılık. Erlik Han'ı hatırlatıyordu. Onu, kızını ve o tilkiyi. Umay'ın saçlarını, yüzündeki çilleri. Eve gitmeliydim. Bu ne? Herkesin bana baktığını görsem asla fark etmezdim. Kulağımda son ses müzik, onları duyamıyordum. Başımı çevirdiğim anda gördüm. Birkaç karga tam arkamda, omzuma konacak kadar yakınım. Elimi kolumu sallıyorum. Hayır, gitmiyorlar. Nereden çıktınız siz? Ne istiyorsunuz benden?

Uğursuzluk.

2. KISIMIN SONU

KADIN DEDEKTİFLER DOSYASI

**YAZARLAR VE
KARAKTERLERİ**

**SÜRPRİZ
HARİTA**

**SUÇÜSTÜ
SEÇKİSİ**

YAZARLAR VE KARAKTERLERİ

Hazırlayan: Aras Gençtürk

Alışlagelmişin dışında hareket eden, bizi heyecanlandıran, özellikle 'onun' merak edildiği bazı karakterler vardır. Ve bu karakterler hep 'farklı' olmuşlardır. Her biri, kendi zamanlarının klasikleşmiş benzerlerini bir köşeye itmiş; farklılıklarıyla özdeşleşerek kütleleşmişlerdir.

Yıldız Alatan da onlardan biri.

Yazarlar ve Karakterleri'nin bu sayımızdaki konuğu ödüllü yazar Yaprak Öz.

İyi okumalar!

TASARIM NOKTASI

Yıldız Alatan karakteri, 2018 yılının ilk haftalarında kafamda şekillenmeye başladı. Polisiye edebiyatta hep klasik soruşturmacıları, başkomiserleri görmekten sıkılmışım ve farklı bir karakter yaratmak arzusundaydım. Havalı, kocasına tapan, mahallesinde çok sevilen, polisiyeye meraklı, lezzetli yemekler pişiren, elli yaşlarında bir ev kadını kendiliğinden doğuverdi zihnimde. Aynı zamanda dikiş de dikiş istiyordum. Kendi çocukluğumda çevremde gördüğüm, dikiş diken, hamarat ev kadınlarını, memleketim Zonguldak'taki memur eşlerini yeniden yaratmak istiyordum. Yıldız Alatan geçmişe, geçmişin kadınlarına özlemden doğdu. Ayrıca, sıradan görünen, hiçbir polisiye vasfı olmayan kadınların da cinayet çözebileceğini kanıtlamak istiyordum. Buna da vesile oldu.

KARAKTER YOLCULUĞU

Yıldız Alatan güçlü bir karakterdi. Her kitapla daha da güçlendi çünkü cinayetleri her çözümünde kendine güveni arttı. Yani benim ona güvenim arttı. Bizi birbirimize bağlayan bağlar daha da sıkılaştı. Zaman içinde, Yıldız'ın alter egom olduğunu fark ettim. Sigarayı bıraktığımda ona da bıraktırdım, menopoza girdiğimde onu da menopoza soktum. Her kitapta daha da yakınlaştık ve onu çok sevdiğimi fark ettim. Şimdi birbirine yapışık kardeşler gibi yaşıyoruz. Aklımın bir köşesinde hep o var. Yazdığım on roman içinde en çok bağlandığım karakter oldu.

KURGU VE GERÇEKLIK

Kurgu, çocukluğumda yaşadığım bir olaydan ortaya çıktı: Gittiğimiz okul pikniğinde, çevrede "deli" lakabıyla bilinen tehlikeli, sapkın bir adamın piknik alanında dolaştığı görülüp apar topar evlerimize geri gönderilmiştik. Küçük bir çocukken duyduğum o heyecanı unutamamışım. Bu olaydan yola çıkarak serinin ilk kitabının kurgusunu oluşturdum. İlham aldığım yerler, çocukluğumun ve gençliğimin geçtiği Zonguldak'ın lojman mahalleleri, yetmişli, seksenli yılların gözde yerleriydi. Hep memleketimde geçen bir roman yazmak istiyordum, Yıldız Alatan serisiyle polisiyeyi küçük şehre, çok sevdiğim Zonguldak'a taşıyabildim. Seride karakterlerin tamamı kurgu olmakla birlikte, gerçek kişilerden esinlenerek yarattıklarım oldu. Kendi dedemin ilham verdiği Ziya karakteri, İngiliz bir komşumuzun ilham verdiği Beti gibi. Fakat Yıldız Alatan tamamen hayal gücümün eseri.

İLERİDE

Bir Yıldız Alatan Macerası serisinin kahramanı, ileride cinayetler çözmeye devam edecek elbette. Seriyi sürdürebildiğim kadar sürdürme amacındayım. Karakter okur tarafından çok sevildi, en önemlisi de ben onu çok seviyorum. Kendim çok keyif aldığım için Yıldız'ı ve maceralarını yazmaya devam edeceğim. Yeni cinayetler planlıyorum. Yıldız yaşlılığa adım atarken bu cinayetleri çözecek ve romanlarını yazmaya devam edecek.

Yaprak Öz

SUÇÜSTÜ YAZARLARININ FAVORİ KADIN DEDEKTİFLERİ

Ahmet Ziya Yıldıırım

İskandinav dizisi "Bron/Broen" veya bizdeki adıyla "Köprü"deki **Saga Norén**, favori kadın dedektifim! İki ülkeyi birbirine bağlayan Öresund Köprüsü üzerinde başlayan gizemli cinayetleri çözmeye çalışan bu İsveçli dedektifin sosyal ilişkilerde yaşadığı zorluklar, sezdirilen Asperger Sendromu, akıl yürütme becerisi ve iş ahlakı; onu çok daha derinlikli bir hâle getiriyor. Kişisel farklılıkları, zorluklarla yüzleşme gücü, kendini kabul etme gibi evrensel konulara da değinen Saga Norén karakterinin sahip olduğu 1977 model Porsche 911S de doğrusu diziye ayrı bir hava katıyor!

Alper Kaya

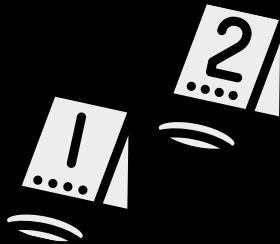
Sibel Köklü'nün şimdiye dek üç roman (Yalan Dünya, Geçmişe Kapanan Kapılar, Aşka Vakit Yok) ve bir öykü (Beyaz Kelebeklerin Sırrı - Kanlakarışık kitabında) ile okurların karşısına çıkarttığı; kendisi gibi gazeteci olan karakteri **Rüya Keskin** benim favori kadın dedektiflerimden birisi! Her şeyden önce, bir karakter dönüşümü sunması ve güncelliğini hiç kaybetmeyen olayları işlemeyle Sibel Köklü'nün Rüya Keskin polisyelerini kıymetli buluyorum. Bir gazetecinin mesleğine dair dinamikleri göz ardı etmeden dedektiflik işini nasıl gerçekleştirebileceğini de mesleğe yeni başlayanlara veya yıllardır bu işi yapmasına rağmen 'gazetecilik' yapamayanlara ders niteliğinde göstermesi de cabası.

Aras Gençtürk

Robert Bryndza'nın **Erika Foster**'ı, tabiri caizse 'yıkılmayan' bir karakter olarak benim nezdimde öne çıkıyor. Bryndza, kitaplar boyunca süren seride Erika'yı birçok zor durumun içine soktu; ancak Erika her seferinde alnının akıyla çıkmayı başardı. Sivri ve alışılmışın dışında bir karakter olmasına rağmen, okurun gönülden bağ kurabildiği bir kahraman olarak benim favorilerimden.

Azime Güç

Benim favorim, J.K. Rowling'in Robert Galbraith mahlasıyla yazdığı Cormoran Strike serisinden **Robin Ellacott**! Robin, Cormoran'ın yanında tesadüfen ve geçici olarak işe başlıyor. Ancak bu dedektiflik işinin Robin'in hayallerini süslediğini kısa sürede hem biz öğreniyoruz hem de Robin öğreniyor. Tutkulu, çalışkan ve pes etmeyen bir karakter olan Robin, serinin kitapları boyunca geliyor ve değişmeye başlıyor. Serinin kitapları, bütün karakterleri ama en çok da Robin'i büyük bir canlılıkla çiziyor, onu kült bir yardımcı dedektife dönüştürüyor.

Ceyda Kiremitçi İhsanioğlu

En sevdiğim kadın dedektif Agatha Christie'nin **Miss Marple**'i. Elinde örgüsüyle yan komşu teyzeyi andıran, zekasıyla önyargıları kıran bir karakter. Bana yeteneklerini farkında olan ve hayallerine odaklanan herkesin başarılı olabileceği hissini veriyor.

Doruk Ateş

İngiliz yazar Elizabeth Peters tarafından yaratılan **Amelia Peabody**, Mısır arkeolojisi alanında ünlü bir kurgusal karakterdir. Genellikle kocası Radcliffe Emerson birlikte çalışan Amelia Peabody'nin maceraları, gizem, macera; tarih ve mizahı ustalıkla harmanlayarak okuru kendine çeker. Karakter, güçlü bir kadın figürü olarak sıkça öne çıkar ve zamanının sınırlarını zorlayarak kadınların arkeoloji gibi erkek egemen bir alanda başarılı olabileceğini gösterir. Sadece cinayetleri değil, arkeolojik buluntuların gizemlerini de çözmesiyle gönlümde ayrı bir yeri vardır.

Günay Gafer

Fransız Yazar Franck Thilliez'in polis teğmeni karakteri **Lucie Henebelle** ile tanışmağımı isterim. Özellikle E-Sendromu ve Gataca romanlarında sahneye çıkan Komiser Sharko ile aralarındaki uyum ve ilişki, kadın teğmenimizi daha çok sevmemizi sağlayacak. Mutlaka ama mutlaka Lucie Henebelle'nin dünyasına girin.

Didem Kazan Sol

Melih Günaydın'ın son romanı Buzlar Çözülünce'nin baş karakteri kıdemli polis **Defne** beni derinden etkileyen bir karakter oldu. İndigo bir çocuk olan oğlunun sorumluluklarını tek başına göğüsleyen ve derin bir yalnızlık duygusunun içine hapsolmuş polisimiz, psikolojik durumunun da etkisiyle aldığı kararlarla okuyucuyu büyük bir maceraya sürüklüyor. Yüksek empati yeteneği ve adalet duygusuyla kıdemli polis Defne'ye hayran olmamak mümkün değil.

Gizem Şimşek Kaya

Kızıl saçları ve doğaüstüne olan şüphesi yaklaşımlarıyla **Dana Scully** benim favori kadın dedektifim. Ortağı Mulder'in "paranormal bir olay olsa" diye can attığı anlarda derin bir nefes alıp, sonucu bilimsel bir düzleme oturtmaya çalışmasına bayılıyorum. Evet sanırım tekrar X-Files izlemeye başlamam lazım çünkü Scully'i çok özledim.

Hasan Hayyam Meriç

Dr. Temperance Brennan! Bones dizisinin zirve IQ'lu lakin dip EQ'lu güzeller güzeli kriminal antropoloğu. Zamanın kanıtları yok etmek için katillerle yaptığı suç ortaklığına karşı detaylara hassasiyeti ve kanıtlarla destekleyemediği hiçbir çıkarım yapmamasıyla müstesna. Bir de katile, katil olduğunu nasıl anladığını anlatırken yaşadığı çocuksu keyif.

Melih Güneyden

Michael Connelly'nin kendine has karakteri **Renee Ballard**, zorluklara karşı yılmayan ve pes etmeyen, karmaşık vakaları çözme konusundaki kararlı, gerçekçi ve güncel olmasının yanı sıra karmaşıklığı, gücü, bağımsızlığı ve kırılgan geçmişi ile kolayca kendisiyle özdeşlik kurmamı sağladı.

H. Bengisu Güneyden

Benim tercihim; feminist dokusuyla birbirinden farklı hayatlar süren iki dedektif kadının ana akım ve erkek egemen polisiye klişelerine kafa tutmasından ötürü **Cagney** ve **Lacey**.

Sanem Gonzalez

Stieg Larsson'un Milenyum Üçlemesi'nin hacker'ı **Lisbeth Salander** kadın dedektifler içinde en sevdiğim ilk üç içinde diyebilirim.

Romanda araştırmacı gazeteci Mikael Blomkvist'e yardımcı olan Lisbeth, çoğu dedektifin aksine sistem dışı bir hackerdır:

Kadınlara biçilmiş tüm rollere meydan okuyan, polise yardım etme derdi olmayan, adaleti kendi sağlamayı tercih eden bir kadın!

Selin Bak

En sevdiğim kadın dedektif Elçin Poyrazlar'ın **Suat Zamir'i**. Çünkü Türk polis teşkilatında dimdik ayakta kalmaya çalışan bir kadın o. Sonucu ne olursa olsun doğru bildiğinden şaşmayan, asla kimseye eğilmeyen, oldukça isyankâr ama bir o kadar da vicdanlı. Söz konusu adalet olunca tırnaklarını korkmadan çıkaran, adaleti sağlayana kadar da yoluna çıkan tüm engelleri tarumar edecek kadar da inatçı. Hatta bu uğurda kendi kariyerini, yaşamını bile tehlikeye atmaya hazır.

Agatha Christie'nin fenomen kadın dedektifi Miss Marple'in yaşadığı hayali şehir St. Mary Mead'in, yapay zekâ ortamında betimlenerek görselleştirilmiş haritasıdır.

Prompt & Görselleştirme: Alper Kaya

KÜÇÜK ÇELİK HALKALAR

(1. BÖLÜM)

ANNA KATHARINE GREEN

YAZAR HAKKINDA

Anna Katharine Green (1846–1935), Amerika'nın önde gelen kadın dedektif romanı yazarlarından biridir. Green, modern polisiye romanının öncülerinden biri olarak kabul edilir ve kurgusal dedektifine Amelia Butterworth ve New York polis müfettişi Ebenezer Gryce gibi karakterleriyle tanınır. Ayrıca cinayet gizemleri, yanılsamalar ve sıradışı olaylarla dolu romanlarıyla da ün kazanmıştır.

ÇEVİRİ: N. BENGİSU GÜNAYDIN

"Bir hanımefendi sizi görmek istiyor, efendim."

Başımı kaldırdım, karşımdaki kadının zarafeti ve güzelliği karşısında büyüledim.

Ayağa kalkarak, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Çocuksu bir masumiyet ve güvenle dolu bir bakış attıktan sonra ona gösterdiğim sandalyeye oturdum.

"Evet, var. Yani umarım yardım edebilirsiniz," diye içtenlikle yanıtladı. "Başım... Başım büyük dertte. Yakınlarda eşimi kaybettim ama sadece bununla kalmadı, komidinin üzerinde bir kâğıt parçası buldum."

Kadın tirtir titriyordu, ağzından çıkan kelimeler anlamsızlaşmaya başladı. Onu sakinleştirip her şeyi baştan anlatmasını istedim. Odaya birkaç dakika sessizlik hâkim oldu, ardından kendini toparlayıp anlatmaya başladı.

"Altı aydır evliyim. Adım Lucy Holmes. Birkaç hafta önce 59. Cadde'deki bir apartman dairesine taşındık. Eşim Bay Holmes iki hafta önce işi gereği Philadelphia'ya çağrılınca dek hiçbir sorunumuz yoktu ve çok mutluyduk. Gittikten beş gün sonra bana sevgi dolu bir mektup yolladı, ertesi gün döneceğini söylüyordu. Kavuşıcağımız için o kadar sevinmişim ki arkadaşlarımla tiyatroya davetini kabul ettim. Haliyle ertesi sabah yorgun düşüp geç kalktım. Fakat öğle yemeğinde eşimle buluşacağım için neşe doluydum. Esrarengiz olaylar da burada başgösterdi. Giyinirken yastığının üzerine bir gazete kâğıdının iliştiirildiğini fark ettim. Kâğıdı alıp baktım. Bir ölüm ilanı. Yazılanları okuduğumda tüylerim diken diken oldu, dizlerimin bağı çözüldü.

'Bugün James Forsythe De Witt Holmes, Colonnade'de vefat etti. New York gazeteleri lütfen bunu dikkate alın.'

"James Forsythe De Witt Holmes benim kocam. Sehpada duran ve bana yolladığı son mektup da Colonnade'den postalanmıştı. Kâbus mu gördüm yoksa bir halisünasyon etkisi altında mıydım anlayamadım. Başımdan göğsüme kadar uzanan bir ağırlık hissettim, kafese kısılmış gibiydim. Ne konuşabiliyor ne de nefes alabiliyordum. Mutlu hayatıma ölümün gölgesi düşerken, acı içinde kıvranarak elimdeki lanet kâğıda bakakaldım. Çok geçmeden komşuma gidip yazıyı okuttuğumda gözlerimin beni yanıltmadığını anladım. Elimdeki sahiden kocamın ölüm ilanıydı.

"Komşum beni teselli etmeye çalıştı. 'Burada bahsi geçen eşiniz olamaz,' dedi. 'İsim benzerliğidir. Eşiniz size dün mektup aldınız ve burada sözedilen kişinin ölüm ilanının New York'a tebliğ edilmesi için nereden baksanız iki gün önce vefat etmiş olması gerekir. Birisi isim benzerliğini fark edip sırf sizi tedirgin etmek için bu kâğıdı kesmiş ve yastığınıza iliştiirmiş olmalı,' dedi."

"Bunu yapabilecek kadar düşüncesiz biri aklıma gelmedi ama söylediği çok mantıklıydı. Tam içime biraz su serpildi diye düşünürken kapı çaldı. Koşup kapıyı açtım, elinde sarı bir zarfla telgrafçı çocuk. Bu zarflar çoğunlukla ölüm ve benzeri felaketlerin habercisidir. Karşılaştığım manzara karşısında nefesim kesildi. Yanıma koşan hizmetiçimi çağırdım ve telgrafi açmasını rica ettim. Daha ilk satırı okumadan yüzüne yerleşen ifadeden aklıma gelenin başıma geldiğini anladım. Kocam..."

Genç kadının hüznle boğazı düğümlendi, duraksadı, kendini toparlayıp konuşmaya devam etti.

"Size telgrafi göstermeliyim."

Cüzdanından kâğıdı çıkarıp uzattı. Bir bakışta okudum. Kısa, net ve açıktı:

'Hemen gelin. Kocanız bu sabah odasında ölü bulundu. Doktorlar kalp krizinden öldüğünü belirtti. Lütfen telgraf çekin.'

"Gördüğünüz gibi bu sabah diyor," dedi ve parmağını hevesle gösterdiği kelimeye bastırdı. "Bu ölüm ilanını çarşamba günü yastığımda buldum, yani bir hafta önce. Sizce de bu işte bir tuhafılık yok mu?"

Bir tuhafılık vardı, ama fikrimi söyleden önce Philadelphia ziyaretinde neler öğrendiğini anlatmasını istedim.

Cevabı basit ve anlaşılırdı.

"Bu telgrafta yazandan farklı pek bir şey yok. Odasında ölü bulunmuş. Zilin olduğu yere yakın bir noktadaymış, belli ki düğmeye basmak için uzanmış. Yumruk yaptığı tek eli göğsündeymiş ama yüzünde çok acı çekmemiş gibi huzurla doluymuş. Aslına bakılırsa sabah erkenden trene binmeye hazırlanıyormuş. Yatağı derli topluymuş, muhtemelen bavulunu hazırlarken ölmüş. Hatta otelden sabah altıda kendisini uyandırmalarını istemiş, görevlinin uyandırma çağrılarına yanıt vermeyince de öldüğünü fark etmişler. Bugüne dek hiç nefes darlığı şikâyeti olmamıştı, hep sağlıklıydı. Ancak bu ani ölümü için kalp yetmezliğini sebep gösterdiler, ölüm belgesini de buna göre düzenlediler. Onu eve, Woodlawn'a getirmeme izin verdiler. Ama..." tam bu esnada gözyaşları dindi... "sahte bir ölüm ilanı için soruşturma yapılması gerekmez mi sizce de? Çünkü Philadelphia'ya gittiğimde böyle bir ölüm ilanının verilmediğini ve eşimle aynı adı taşıyan kimsenin Colonnade'de ölmediğini öğrendim."

"Bu ilan yanınızda mı?" diye sordum.

Hemen çıkardı ve ben kâğıdı incelerken, "Bazıları bu olayı doğaüstü şeylerle açıklamaya çalıştı, kimisi manevi bir uyarı aldığımı düşünüp takdiri ilahi dedi. Ama ben böyle safsatalara aldanacak biri değilim. Bu korkunç cümleleri bu kâğıda yazan eller birine ait. Yastığının üzerine iliştiirilmesinin ardında da bir gerçek saklı. Ama bu işte kimin eli var? Bulmanızı istediğim de bu."

Kadının şüphelendiğini çoktan sezmiştim, bütün ilgimi bu olaya vermekte ne kadar haklı olduğumu hissediyordum. "Öncelikle hizmetçiniz dışında odaya kimler girebiliyor?" diye sordum.

"Kimse, hiçkimse giremez."

"Peki ya hizmetçiniz?"

"Masumiyet timsalidir o. Öyle alelade sıradan bir hizmetçi değil. Annemin yetiştirdiği bir kız kardeş gibidir, evimizin işlerinde bize gönülden destek veriyor."

"Kendisiyle tanışmak istiyorum."

"Elbette ama bundan bir şey elde edeceğinizi sanmıyorum. Onunla binlerce kez konuştuk, o da en az benim kadar şaşkın. Ben uyurken kimin, nasıl odama girebileceğini o da bilmiyor. Kapılar kilitliydi. Fakat ben tiyatrodan gelmeden önce odamda olduğuna ve yastığın üstünde not falan görmediğine yemin edebileceğini söylüyor. Yatağıma hazırlamak için haliyle odamda beş dakika kadar kalması gerekiyor."

"Ona inanıyor musunuz?" diye sordum.

"Şüphesiz."

"O halde kimden ve neyden şüpheleniyorsunuz?"

"Ne yazık ki yanıt bulamıyorum, sorun da bu. Kime güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Beni bu kör kuyudan çıkarabilecek tek kişinin siz olabileceğiniz söylendiği için kapınızı çaldım. Bu belirsizlik içimi kemiriyor, buna daha fazla katlanamayacağım."

"Hiç şaşırmadım," diye söze girdim. "Sizin için elimden geleni yapacağım. Ama başlamadan önce gazete kupürünü inceleyip ne öğrenebiliriz bakalım."

Anlattıklarında dikkatimi çeken birkaç nokta olmuştu.

"Bu ilanı gazetede her gün karşılaştığınız öteki haberlerle kıyasladınız mı?"

"Hayır," dedi. "Hepsi birbirine benzemiyor mu?"

"Bakın," diyerek sakince araya girdim. "Bu tarihte Colonnade'de' ... ama hangi tarihte? Haberlerin hepsinde tarihten bahsedilir."

"Öyle mi?" diye sordu, şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerine yaşlar birikti.

"Eve dönüş yolunda gazetelere bir göz atın ve elinizdeki kâğıtla kıyaslayın. Göreceksiniz ki elinizdekinin iki tarafında da aynı yazı biçimi kullanılmış. Halbuki ölüm ilanları ile diğer başlıkları birbirinden ayıran belirgin bir farklılık her zaman olur. Ayrıca," Kâğıdı görebilsin diye çevirmeye devam ettim. "Şuna da dikkat edin ki hiza bakımından kâğıdın iki yüzü eşleşmiyor. Eğer gerçekten de aynı baskının ürünü olsaydı, gözle görülebilir bu farklılık olmazdı. Bu da beni şu çıkarıma itiyor: Öncelikle yazı tiplerini eşleştirmeye çalışmak, çok fazlasını yapmaya çalışan bir adamın hata dolu çabasından başka bir şey değil. İkincisiyse en azından bir yüz -ölüm ilanı olan kısım olduğunu düşünüyorum- yemek tarifi olan bir gazetenin arka, boş kısmına elle baskı edilmiş."

"Bakayım," diye heyecanla elini uzattı, kâğıdı elinde evirip çevirdi. Bir anda yüz ifadesi değişti. Koltuğuna yığıldı, yüzü utançtan kızardı. "Ah!" diye bağırdı. "Beni ayıplayacaksınız! Bu kâğıdı kendi ellerimle eve getirip yastığa taktım. Şimdi hatırladım."

"O halde çözmemiz gereken gizemlerden biri ortadan kalktı," diye belirttim.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye itiraz etti, şaşkın bir bakışla. "Bence işler iyice sarpa sarıyor. Üzerinde kocamın ölüm ilanının olduğu bu gazete parçasını eve getirdiğim doğru, ama bu salı günüydü, eşimse çarşamba sabahı ölü bulundu."

"Oldukça çelişkili bir durum," diye belirttim.

"Çok esrarengiz," diye ekledi.

Aynı fikirdeydim.

"Kâğıdın odaya nasıl geldiğini çözdüğümüze göre, şimdi olayı aydınlatmaya devam edelim," dedim. "Öncelikle bu notu nereden bulduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Tabii. Size tuhaf gelebilir ama o gece arabadan indiğimde kaldırımda duran bir adam bu küçük gazete kupürünü elime tutuşturdu. Bunu o kadar doğal hareketlerle yaptı ki sıradan bir ilan dağıttığını düşündüm. Öyle ki dalgınlıkla yastığa ilâştirecek kadar ileri gittim. Buna da elinizdeki ilanın arkasındaki yemek tarifi sebep oldu diye hatırlıyorum."

"Yani gecenin bir vakti ilginizi çeken ölüm ilanı değil de yemek tarifi miydi?"

"Evet ama kâğıdı yastığa takarken üstte kalan kısım ölüm ilanıydı. Bunu nasıl hatırlayamadım. Böylesi önemli bir şeyi atladığıma inanabiliyor musunuz?"

Kadının masumane ifadesini inceledikten sonra "Evet," diye onayladım.

"Sabah okuduğunuz kelimeler karşısında o kadar şaşkınlığa uğradığınız ki bir gece önce dikkat etmeden baktığınız yemek tarifi aklınızdan silindi."

"Kesinlikle öyle," diye yanıtladı, "o zamandan beri sadece kâğıdın bu tarafına takıldım. Nasıl fark edebildim ki? Ama bunu kim basmış olabilir, bunu elime tutuşturan adam kimdi? Evsize benziyordu...Ah!" diye aniden haykırdı. Yankaları al al oldu, gözlerinden alevler saçılıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Başka bir şey mi hatırladınız?"

"Evet." Sessizce konuşuyordu, kelimeleri güçlükçe seçebiliyordum. "Gazeteyi veren evsiz adam öksürmüştü ve..."

Düşüncelere gömüldüğünü görünce onu cesaretlendirmek için, "Ve ne?" diye sordum.

"Şimdi düşündüğümde o öksürük tanıdık birine aitti. Bir arkadaşımınkinin aynısıydı... Ama hayır, hayır; onu yanlış varsayımlarla suçlamayacağım. Ondaki her şey beklenir ama bu olamaz..."

Yanaklarındaki allık kaybolmuştu, ancak parıldayan gözleri iki nokta gibi kalakalmıştı.

Aniden, "Sizce bir adam intikam almak için kocamın sahte ölüm haberiyle beni korkutmak isteyebilir mi? Tanrı da onu cezalandırmak için haberi bir kehanete dönüştürebilir mi?" diye sordu.

Sorunun ikinci kısmını bilerek görmezden geldim.

"İntikam duygusuyla hareket eden bir adam neredeyse her şeyi yapabilir diye düşünüyorum," dedim.

"Ama ben onu her zaman iyi bir insan olarak göürdüm. En azından kötü biri olduğunu hiç düşünmedim. Karşılaştığım tüm evsizler öksürüyor ama yine de," bir an durakladıktan sonra ekledi, "eğer bana bu şoku yaşatan o değilse kimdi? Dünyada haksızlık ettiğim tek kişi o."

"Aklınızdaki ismi bana söylemeniz daha iyi olmaz mı?" dedim.

"Hayır, emin olamıyorum. Ona bir kere daha haksızlık etmek istemem."

"Masumsa zaten onun canını yakamazsınız. Emin olmadan bir adım atmayacağız."

"Keşke öksürüğünü unutabilseydim! Ama John Graham'ın öksürüğündeki o tuhaf hıçkırık halen zihnimde. O an çok dikkat etmedim. Eski yaşamıma dair her şeyi aklımdan çıkarmıştım. Ama şimdi şüphelerim arttıkça o uğursuz, boğuk öksürüğü anımsadım. Evsiz adama baktığımda o an fark etmediğim benzerlik şimdi gözümde canlandı."

"John Graham kim?" diye sordum ısrarla, "nasıl bir ihanetten bahsediyorsunuz?"

Ayağa kalktı, yardım dilercesine bir bakış attı ve her şeyi baştan dinlemek istediğimi anlayarak şömineye yöneldi ve yüzünü bana dönmeden kaloriferin önünde ayaklarını ısıtmaya başladı.

"Onun evlenme teklifini kabul etmiştim," diye söze girdi.

"Ama onu sevmiyordum, çok fakir olduğumuz için -annem ile ben- sırf bir evi var ve cömert birine benziyor diye kabul ettik. Nikâh günümüz geldi çatı, Kansas'ın ötesinde Batı taraflarındaydı. Hatta nikâh kıyafetimi de giymiştim. O sırada annem evlendiğinden beri onu hiç arayıp sormayan varlıklı amcamdan bir mektup geldi. Eğer her şeyi bırakıp yanına gidersem bana arzu ettiğim her şeyi verebileceğini söylemişti. Düşünsenize, bense birkaç dakika içinde hiç sevmediğim ve şimdi nefret dolu olduğum bir adamla evlenecektim. Bu teklife karşı koymak imkânsızdı ve size gaddarca gelebilir ama buna yenik düşmüştüm. Nişanlıma fikrimi değiştirdiğimi söyleyip rahibi gönderdim ve kısa sürede Doğu'ya gideceğimi açıkladım. Bay Graham hayal kırıklığıyla adeta felç olmuştu."

"Şehri ardımda bırakıp New York'a vardıktan sonra hem onu hem de çektiği acıyı unuttum. Her şey o kadar güzeldi ki! Hayat neşeyle doluydu.

Amcam hem benden hem de yaptıklarımın çok memnundu. Derken James Holmes'la tanıştım, onu görür görmez âşık oldum. Sevdığım adamla bunca mutluluk içindeyken geride bıraktığım adamı, büyüdüğüm o çorak kasabayı nasıl hatırlayabilirim. Ama o unutmamış olacak ki beni New York'a kadar takip etti. Düğün sabahı eve girip konukların arasına karıştı ve birden karşıma dikildi. Kibirle ve umursamazca bir tavır takındım, John Graham bu duruma öfkeleni. 'Beni kocanla tanıştır!' diye bağırınca onu tanıtmak zorunda kaldım. Ama Bay Holmes hiçbir tepki vermedi. Ona geçmişteki ilişkimizden bahsetmemiştim. John Graham bunu fark etti ve nefret dolu bir bakış attı, 'Beni kandırdın, onu da kandırıyorsun. Ne halin varsa gör!' dedi. Dişlerini sıkıp yanımdan geçerken lanetlenmiş gibi hissettim."

Duygulanıp duraksadı. Ardından bir detay hatırlayarak anlatmaya devam etti.

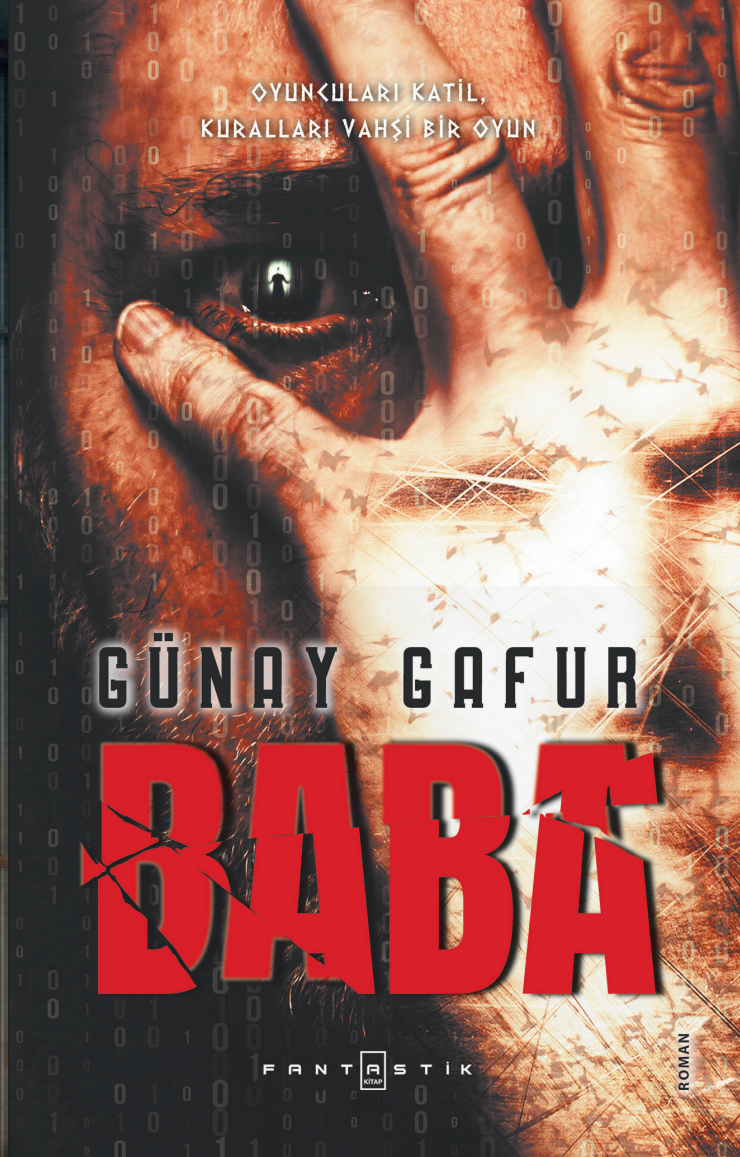
"Altı ay önceydi ve yine üstünden zaman geçince unuttum. Annemi kaybettim ve düşüncelerimi eşim dolduruyordu. Benim için önemsiz bir anıdan ibaret bu adamın haince bana bir kötülük yapmayı planladığını nasıl düşünebilirdim? Yine de saatlerdir üstüne konuştuğumuz bu kâğıt parçası onun elinin altından çıkmış olabilir. Hatta kocamın ölümü bile..."

Sözünü tamamlamadı ama bana çevrilmiş yüzünden binlerce kelime anlaşıyordu.

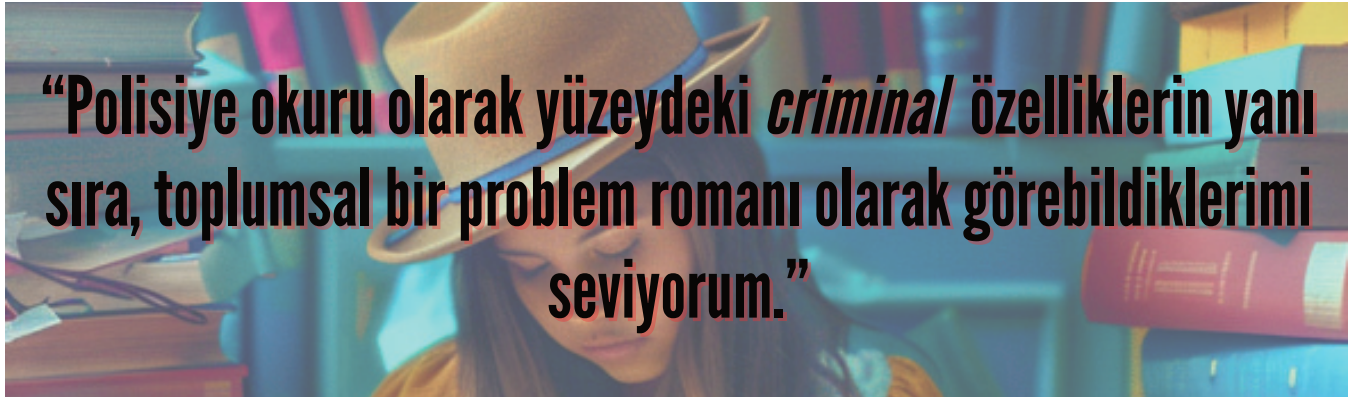
"Kocanızın ölümünü araştıracağız," dedim. Genç kadın farkına vardığı gerçeklerin ağırlığıyla bitkin düşmüş, daha fazla konuşamayacak durumda olduğu için affını istedi. Ben de konuyu o an daha fazla deşmek istemediğim için müsaade ettim. Zarif kadın odadan ayrıldı.

(1. BÖLÜMÜN SONU)

Bu mahpushanede zaman başka akar,
devran başka döner. Burada fizik
yasaları değil **BABA**'nın kuralları işler.

Yazarlık kariyerine yüzden fazla eser sığdırmış, eserleriyle ülkemizi birçok farklı dilde temsil etmiş bir ‘çocuk ve gençlik’ yazarını ağırlıyoruz: **Mavisel Yener**. 2018’de çocuk edebiyatının Nobel’i olarak adlandırılan H.C Andersen ödülüne aday gösterilen yazar aynı zamanda Astrid Lindgren Anma Ödülü (ALMA) için 2022 ve 2023 yıllarında iki kez Türkiye adayı seçildi. Kendisine yazarlık kariyerini ve çocuk polisiyesini sorduk. İyi okumalar.

Aras Gençtürk: Yazmaya çok erken yaşta başladığınızı biliyoruz. Peki, profesyonel yazarlığa girişiniz nasıl oldu?

Mavisel Yener: Öncelikle öykü ve masal yarışmalarına katıldım; birkaç ödül aldım. 1997’de “Gazete Ege’de çocuk sayfasını hazırlar mısın?” teklifini aldığımda bir yandan diş hekimliği yapıyordum. Gazetenin çocuk sayfasını hazırlamaya başladım. Yani önce gazete, dergi ve yarışmalar geldi. Ödüller almıştım, ama yayımlanmış kitabım yoktu. Bir gün bir yayınevinin editörü (Y. Bekir Yurdakul) “Bizim için kitap yazar mısın?” teklifinde bulundu. Böylece ilk kitabım Mavi Elma’yı yazdım. Önce dergilerde, gazetede, yarışmalarda deneyim kazanmak donanımımı artırdı.

Aras Gençtürk: ‘Çocuk ve gençlik’ edebiyatı yazarı olarak anılmanıza rağmen yetişkinler için de üretiyorsunuz ve o alanda da ödül aldınız. Bu da sizin birden fazla disipline hâkim olduğunuzu gösteriyor. İki tür arasındaki farklılıkları nasıl yorumlarsınız?

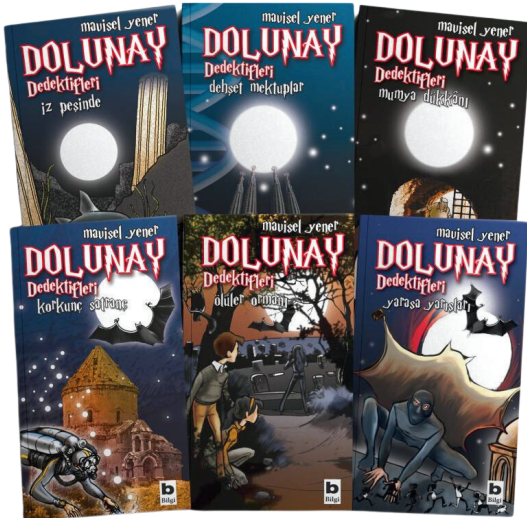
Mavisel Yener: Çocuk edebiyatı ile yetişkin edebiyatının, insan ve yaşam gerçekliğinin farklı boyutlarından örnekleri estetik biçimde sunmak, kurgularda çözüm yolları geliştirmek, nitelikli yazınsal bir metnin gereklerini oluşturabilmek gibi ortak paydaları var. Çocuk edebiyatında bunlara ek olarak çocuk psikolojisi, pedagoji, çocuğun okuma kültürü hakkında derinlemesine düşünmek gerekir. 21.yüzyıl çocuğunun gereksinimleri artık çok değişti. Ben onların düşünme, tasarlama, düş kurma gibi yetkelerine saygı duyarak yazıyorum. Öğretmek amacıyla değil, kitabı sevdirmek, eğlenceli bir okumaya giden yolda edebiyat tadını duyumsatmak için yazıyorum. Örneğin, çocuk edebiyatında da her konuyu ele alabilirsiniz fakat konuyu ele alış açısında ayrılık var elbette. Yaş gruplarının dilsel, bilişsel özelliklerini iyi bilmezseniz çocuklar için yazamazsınız zaten. Çocuklar için ürettiklerimiz daha çok bilgi, dikkat, özveri, sorumluluk gerektirir. Çocuklara yazmak, onlar kadar kocaman hayaller kurabilmeyi, merak etmeyi, şaşırmayı gerektirir. Çocuklar için yazmaya “Kolay iş” gözüyle bakanların çocuklara saygısı olmadığını düşünüyorum. Çocuk, sevgi ve saygı hak eder. İnsan ve yaşam gerçekliğinin farklı boyutlarından örnekleri estetik biçimde sunmak, kurgularda çözüm yolları geliştirmek, nitelikli yazınsal bir metnin gereklerini oluşturabilmek için, toplumsal ilişkiler, çocuk psikolojisi, edebiyat ve okuma kültürü hakkında derinlemesine düşünmek gerekir.

ARAS GENÇTÜRK

"Polisiye türünde metinler ortaya koyarken, çocuklar için yazarken dikkat ettiğimiz şiddet içermeme, travma yaratmama gibi tüm duyarlılıkları göstermemiz gerektiğinin de altını çizmek isterim."

Aras Gençtürk: Çocuk edebiyatı başlı başına zor ve dikkat edilmesi gereken bir tür. Buna bir de polisiye eklenince iyice zorlaşıyor olsa gerek. Size göre ideal bir çocuk polisiyesi nasıl olmalı ve nelere dikkat edilmeli?

Mavisel Yener: Sizin ifadenizle "İdeal çocuk polisiyesi" sözcüğünü karşılayabilmesi için, birbirini bütünleyen iki ana özelliği barındırması gerekir: Metnin çocuk yazını ürünlerinde bulunması gerekenlere sahip olması ve polisiye türünün birikimiyle örülmesi. Çocuk polisiyesi hem nitelikli bir çocuk kitabı hem de nitelikli bir polisiye olma özelliğini göstermeli. Sizin de dediğiniz gibi iki kat emek gerektiriyor çocuklar için polisiye yazmak. Katı, değişmez ya da değiştirilemez kurallar yok kuşkusuz, fakat iyi bir çocuk polisiyesinin olmazsa olmazı olarak gördüğüm, "edebiyat değeri"ni önemsiyorum. Polisiye türünde metinler ortaya koyarken, çocuklar için yazarken dikkat ettiğimiz şiddet içermeme, travma yaratmama gibi tüm duyarlılıkları göstermemiz gerektiğinin de altını çizmek isterim. Örneğin, şiddet içerikli bir cinayet yerine hile gerektiren bir suçun yansıtılması gibi... Bu sadece basit bir örnek elbette, çeşitlendirmek mümkün. Buluş yoksunu olanların çocuklar için polisiye yazmamasını öneririm, çünkü yüzyılımızın genç kuşağı zeki ve bir o kadar da hızlı! Bir okur olarak benim de anılarımda, çoğumuzda olduğu gibi, Conan Doyle, Mickey Spillane, Agatha Christie kitapları önemli yer tutar. Maurice Leblanc'ın Arsen Lüpen'i de hakkını yiyemeyeceğim, bana bu türü sevdiren kahramanlardır.

RÖPORTAJ: MAVİSEL YENER

**"BİLİNEBİLİR VE BİLİNMEYEN ARASINDA
KÖPRÜ OLUŞTURAN ANAHTAR İNADI
BIRAKTI VE KİLİDİN İÇİNDE DÖNDÜ.
DOLUNAY DEDEKTİFLERİ #1"**

Aras Gençtürk: Mavisel Yener ve polisiye denince ilk aklıma gelen sanırım Dolunay Dedektifleri'dir. Altı kitaplık seride bolca macera, gizem ve sır var. Ama 'herkes bilir ki hiçbir sır gizli kalmaz!' Size böyle bir seriyi hazırlatan motivasyon neydi?

Mavisel Yener: Çocuk polisiyesi, suça ve suçlulara yer verirken okuma heyecanını hep diri tutar ve çocuk okurun analitik zekâsını da geliştirir, bu nedenle çocuklara bu tür kitaplar yazmayı önemsiyorum. Ana motivasyon kaynağım, benim de bu türü çok sevmemdi sanıyorum. Çocuklar serüvene bayılır, bilinenden yola çıkarak bilinmeyi bulmaktan hoşlanır, giz perdesini aralamayı sever, ben de böyle biriyim. Dış Hekimi olduğum için disiplinlerarası çalışmayı önemseyen, bilen biriyim; Dolunay Dedektifleri'ni yazarken bana mesleki birikimin yararı çok oldu. Başlangıçta Dolunay Dedektifleri'ni bir seri olarak planlamadım doğrusu. Okurların beğeni ve ısrarıyla ikincisini yazdım. Onların isteği doğrultusunda altıncı kitaba kadar geldik. Yedincisini de istiyorlar. Fakat başka kitaplarıma da zaman ayırmak adına öteliyorum şimdilik. Okurdan baskı geldiği sürece yayınevi de istekle basıyor, bu konuda problem yok. Bilgi Yayınevi her zaman iyi edebiyata açık, okuru ve yazarı buluşturabilen bir yayınevi. Bu öğelerin hepsi yazarın motivasyon kaynağı aslında.

Aras Gençtürk: Bir okur olarak polisiyenin hayatınızdaki yeri nedir?

Mavisel Yener: Polisiye okuru olarak yüzeydeki "Criminal" özelliklerin yanı sıra, toplumsal bir problem romanı olarak görebildiklerimi seviyorum. Yazarken de bunu göz önünde bulunduruyorum aslında. Örneğin Dolunay Dedektifleri İz Peşinde isimli kitabımda "Önyargılar, ötekileştirme" sorununu romanın bir damarı olarak işledim. Okur olarak istediğim bir başka şey de klişeleri aşabilmiş metinler. Polisiyenin hayatımdaki yeri, bana ayrıntıların önemini fark ettirmesi. Romanın akışı içinde yazar ayrıntıları nasıl ki ustalıkla kaynatır, ayrıntılar aslında gözünüzün önündedir ama göremezsiniz. Yaşam da böyledir, nasıl olup da görmezden geldiğinize, atladığınıza şaşırıp kalırsınız!

Aras Gençtürk: Her şey değişiyor. Doğal olarak kitaplar, yazarlar ve türler de değişimden nasibini alıyor. Sizin çocuk edebiyatında ve özellikle çocuk polisiyesinde gördüğünüz değişiklikler nelerdir?

Mavisel Yener: Keşke bu değişime olumlu katkılar çocuk edebiyatında da olabilse. Birbirinin çok benzeri kurgular okumak zorunda kalıyor çocuklar. Bundan yirmi yıl önce kaleme aldığım Mavi Zamanlar romanımın damarlarından biri de polisiyeydi, tarih ve polisiyeyi bir araya getirmiştım. Şimdi bekliyorum ki artık bu formattan çıksın genç yazarlar, yeni buluşlarla gelsinler. Tarihi mekânlarda geçen eğreti olaylar dizisinden midesi bulandı çocukların, türe yapılmış saygısızlık da cabası. Bu alanda yazılmış nitelikli yapıtların sayısının çoğalmasını diliyorum. Ayrıca suç ve suçlu konusunda ailelerin “steril çocuk yetiştirme” çabaları da tartışılması gereken önemli bir nokta olarak söz konusu ettiğiniz “değişiklik”te rol oynuyor. Bir kitabımızda “Esrar” sözcüğü geçiyor diye ailelerden yemediğimiz zılgıt kalmadı! Oysa eleştirel okuma yapan çocuk, konuyla ilgili farkındalığını geliştirecek, eleştirisini ortaya koyacaktır. Alt metni okuyabilen aile zaten o sözcüğün niçin oraya koyulduğunu anlayacaktır. Yazarken sözcüklerimizi imbiklerden geçirdiğimizin farkına varan tüm yetişkinlere selam olsun.

Aras Gençtürk: Çocuk ve gençlik polisiyesi yazmak isteyen birine ne tavsiyede bulunurdunuz?

Mavisel Yener: Tavsiye vermeyi hiç sevmem ama tek cümle kurayım; Çocuk ve gençlik polisiyesi yazmak isteyen, her şeyden önce bir düşünür olmalı.

Tayvan yapımı

Lost in Perfection filminin yönetmen koltuğunda Hsin Yin Sung adlı bir kadın yönetmen oturuyor. Görüntü yönetmenliğini Chi-Wen Chen'in üstlendiği filmin müzikleri Cin Cin Lee imzası taşıırken filmin oyuncu kadrosunda Yu-Wei Shao, Mei-Hsiu Lin, Rhydian Vaughan, Figaro Tseng, Tien-Chu Lee gibi isimler bulunuyor.

Bu Kez Karşımızda Çirkin Bir Femme Fatale Var

Filmde "çirkin femme fatale" olarak geçen Hsiu-Lan'ın beraber olduğu erkekleri paralarını aldıktan sonra kömür ile öldürüp intihar süsü verdiğini ileri süren savcı ve ekibinin çalışmaları izleyicileri adalet kavramı üzerine düşünmeye sevk ediyor. Bir yandan da Li-Mei ve ekibi odak alınarak, yanıltıcı haberlerin kamuoyunu ne denli etkileyebildiğinin altı çiziliyor. Çirkin femme fatale olarak adlandırılan kadının soruşturmalarıyla gerilim ve polisiye atmosferi ilerlerken, Li-Mei'nin farklı kişilerle yaşadığı çatışmalar üzerinden de dram ve sistem eleştirisi yapılıyor.

Film bir haber spikerinin, babasının nişanlısının canı bir dolandırıcı olduğundan şüphelenmesini ve bunu kanıtlamaya çalışırken tehlikeli bir yola girmesini konu alıyor. Gazeteci Li-Mei bir yandan nişan hazırlıkları yapmakta bir yandan da kariyerine odaklanmaktadır. Kendisi evlenmek üzereyken babasının da genç bir kadınla (Hsiu-lan) aynı yola girmesinin şaşkınlığını yaşayan Li-Mei, Hsiu-lan'dan hoşlanmaz. Bu sırada Hsiu-lan'ın daha önce sevgili olduğu erkeklerin intihar haberlerinin kamuoyuna yansımalarıyla birlikte Li-Mei babasını Hsiu-Lan'dan ayırmak için kariyerini de kullanmaya başlayacaktır.

Güney Kore ve Çin filmlerinde sıklıkla karşılaşılan sistem eleştirisini olabildiğince derinlere indirerek işleyen filmde Li-Mei'nin nişanlısı, babası ve Hsiu-Lan ile yaşadığı çatışmalara ek olarak kendini sorgulaması, iç çatışmaları ve hayatını gözden geçirmesi gibi birçok olay örgüsü iç içe işleniyor.

Görsel: Mubi

Film iyi bir polisiye olmanın standartlarını karşılayacak biçimde izleyicinin de Li-Mei ve savcıyla birlikte ipuçlarını takip etmesine olanak tanıyor. Ana karakter olarak film boyunca takip ettiğimiz Li-Mei'nin zaman içerisindeki karakter dönüşümünü de başarıyla yansıtmayı ihmal etmiyor.

Başta Li-Mei'yi canlandıran Yu-Wei Shao ve Hsiu-lan'ı parmak ısırtacak bir ustalıkla oynayan Mei-Hsiu Lin'in yanı sıra tüm oyuncuların gerçekçi ve inandırıcı performanslar sergilediğini rahatlıkla söylemek mümkün.

Fail Suçlu mu Yoksa Suçsuz mu?

Bu film özellikle In the **Heat of the Night** (1967), **Primal Fear** (1996), **The Life of David Gale** (2003), **Flight Plan** (2005), **Prisoners** (2013), **Gone Girl** (2014), **Searching** (2018), **Missing** (2023) ve geçen yılın kasım ayında gösterime giren **Anatomy of a Fall** (2023)'a benzer şekilde ilerlediği için, bahsi geçen filmleri beğenen gerilim severlerin bu filmi de beğeneceğini tahmin etmek zor değil.

Çirkin femme fatale'in suçlu mu yoksa suçsuz mu olduğunu tabii ki burada belirtmeyeceğim. Bu sorunun yanıtını öğrenmek isteyenlerin **Lost in Perfection**'ı izlemesi şiddetle tavsiye edilir...

3

Adliyeden çıkana kadar hiç konuşmadık. Aracın yanına geldiğimizde Samet, "El siker Fadime'yi, biz çekeriz ceremeyi!" dedi, maskesini yüzünden çıkarırken. Gülümsedim, Samet'in her durum için söyleyeceği küfürlü bir deymi olduğunu tanıştığımız ilk günlerde öğrenmiştim. "Bırak şimdi Fadime'yi, ne düşünüyorsun olay hakkında?" diye sordum, aracın kapısını açarken.

"Ne düşüneneğim Emmi, adamın dosyada fotoğrafı bile yok, başkomiser bey cinayet diyor. Neymiş hâkim kızı cinayet demiş. İstihareye mi yatmış, fal mı bakmış? Bunlar bir de hukukçu olacaklar! Katili de söyleseymiş madem, uğraşmazdık aramak için."

"Niye bu kadar gerildin, anlamadım."

"Nasıl gerilmeyeyim Emmi, delil yok, bir şey yok. Evin dışarıdan yakılmadığı raporda yazıyor. Adam bildiğin ayaş ve ölmek üzere. Neymiş örgüt aleyhine ifade vermiş. Örgüt dedikleri de üç beş çapulcu."

"Başkomiser Salim'le geçmişte bir sorun mu yaşadınız?"

"Yok ya! Yani yaşadık yaşamaya da tek bir sorun yok, çok sorun var."

"Ne gibi?"

"Bırakmıyor işimizi bildiğimiz gibi yapalım. Her şeyin onun emrettiği gibi olmasını istiyor. Oturduğu koltuktan görüldüğü gibi değil hiçbir şey, okuduğu dosyalardan çok daha farklı bir gerçek var sokaklarda. Bedavaya yoruyor bizi."

"Boş ver oğlum, bize de iş çıktı işte. Cinayet olmadığını kanıtlar, veririz dosyayı başkomisere geri."

Samet bir şey demedi, hemen aracı çalıştırdı. Geri geri çıkarken, "Nereden başlıyoruz?" diye sordu.

"Önce itfaiyeye gidelim, bir konuşalım."

"Ben gelmesem olur mu?"

"O niye?"

"Adamlar raporlarını yazmışlar, daha ne diyecekler. Ben şu kumar işine yönelelim derim. Maktul kumarbazsa ve gerçekten öldürüldüyse bu işin intikamla falan alakası yoktur. Para pul işlerinden dolayı fişini çekmiş olabilirler."

"Tamam, sen büroya geç öyleyse. Maktulün telefon kayıtlarını falan bir çıkarttır. Arkadaşı falan var mı, bir bak bakalım. Ahlaktan arkadaşlarla da konuş, adamın kumar oynadığı yerleri bir öğren."

"Olur, seni itfaiyeye bırakıyorum."

"Evet, oradan da hastaneye geçer, şu görgü tanığıyla konuşurum."

Samet bürodaki memura maktulün bilgilerini ilettiler. Aracı hızla İtfaiye Müdürlüğü'ne doğru sürdü.

İtfaiye Müdürlüğü'ne vardığımda şaşkınlıkla durdum. Adliyeden buraya kadar geçen süre içinde, ki on dakika bile sürmemişti, hava birdenbire kapandı. Bu kadar hızlı bir hava değişikliğini daha önce hiç görmemiştim.

İtfaiye Müdürlüğü etrafı oldukça ıssız bir görünümdeydi. Binayı çevreleyen bir duvar ve tel örgü bulunuyordu. Yol ile bina arasında eğimli bir arazi vardı ve bu araziye beyaz taşlarla büyük harflerle İTFAİYE-110 yazılmıştı. Ancak yazı o kadar özensizdi ki harflerin başlangıcı ve sonu arasında en az bir metrelik boşluk vardı. Yazıyı yazan kişi simetriye hiç önem vermemişti, bu durum açıkça belli oluyordu.

Binalar arasındaki avluda, bu bozukluk daha da belirginleşiyordu. Farklı modellerdeki arazözler düzensizce sıralanmıştı. Her arazözün yanında şoförü bekliyordu. Yanlarında askere benzeyen itfaiye erleri, ritimli bir şekilde koşuyorlardı. Lacivert eşofmanlarının üzerinde beyaz maskeleriyle, bu erler dünyanın herhangi bir yerindeki mahkûmlara benziyorlardı. Binanın nizamiye kulübesinin saçağı altındaysa bir itfaiye çavuşu, muzaffer bir komutan edasıyla onları izliyordu.

Araçtan indikten sonra, bu garip durumu biraz daha gözlemlemek için hareket etmedim. Muhtemelen bu durumun kendi içinde haklı bir sebebi vardı. Ancak anlamadığım, erlerin spor yaparken arazöz şoförlerinin neden üniformalarıyla beklediği idi. Birden küçük bir detay fark ettim ve kahrkaha atarak gülmeye başladım. Erler, nizamiye kapısına çekilen inşaat demiri kalınlığındaki zincirden zıplıyorlardı ve düşmemek için birbirlerine tutunmak zorunda kalıyorlardı. Zincirin araç geçişini engellemek için bir bariyer olarak mı yoksa erlerin zıplamaları için özellikle mi konulduğunu anlayamamıştım.

Erlerin aksine yavaş adımlarla saçağın altına ilerleyerek çavuşun yanına gittim. Çavuş, koşmayı sürdüren erleri gözlemlemeye devam ediyordu.

"İyi günler, yetkili biriyle görüşecektim." dedim.

"Konu ne?" diye sordu çavuş.

"Polis memuruyum, bir yangın olayıyla ilgili bilgi almak istiyordum."

Çavuş, eliyle barakayı andıran yapıyı işaret ederek, "Şu binaya girin. Koridorun sonundaki salondan ilerleyin ve Grup Amiri yazan odayı bulun. Ancak önce maskenizi takmayı unutmayın!" şeklinde yönlendirdi.

Çavuşun uyarısını pek önemsememiş gibi yavaş adımlarla ana binaya ilerledim ve demir kapıyı iterek dar koridora adım attım. İçeride sıcak ve boğuk bir hava hakimdi, bir yangın yerindeymişim gibi hissettim. Dar koridor boyunca sıralanmış odalara doğru ilerledim. Her odanın üzerinde kullanım amacıyla ilgili yazılar bulunuyordu. Askılardaki yağmurluklar ve koruyucu elbiselerin yaydığı yoğun is kokusu burnumu burkuyordu. İlerledim, kanatları olmayan bir kapıdan geçerek geniş salona adım attım, buranın dinlenme alanı olduğunu düşündüm.

Salonun beyaz duvarları, mavi bir şeritle çevrelenmişti. İçerideki plastik masa ve sandalyeler düzenli bir şekilde sıralanmıştı, dışarıdaki durumdan tamamen farklıydı. Geniş duvarda yağlı boyayla yapılmış Eski Mabolla Kent Merkezi haritası yer alıyordu. Yangın müdahale yolları, alternatif güzergâhlar, oklar ve kesik çizgilerle belirtilmişti. Haritanın sağ alt köşesinde özel işaretler bulunuyordu, yangın muslukları, trafolar ve önemli kurumların yerleri ayrıntılı çizimlerle gösteriliyordu. Öteki duvarlarda büyük puntolu uyarı levhaları asılıydı. Salonu geride bırakıp kapısında "Grup Amiri" yazan odaya doğru ilerledim.

Başımı içeri uzattım, odanın içini gözlemledim. Geniş bir masada bilgisayarla uğraşan amiri fark ettim. Genç sayılabilecek yaşta olan amir, bilgisayar ekranına kamburunu çıkarıp odaklanmış, hızlı fare tıklamalarıyla oyun oynuyordu. Arkaya taranmış saçları ve geniş alnıyla bir buldok köpeğini andırıyordu. Kırmızı üzerine sarı yıldızlı apoletleri omuzlarında taşıyan amir, Stalin dönemi Sovyet generallerini anımsatıyordu. Oyun oynarken her şeyden habersizdi.

"Merhaba, Yusuf Ateş, polis memuruyum. Bir konu hakkında görüşecektim."

Amir, çok önemli bir işten alıkonulmuş gibi huzursuz hareketlerle ayağa kalktı.

"Sadık Taşlı, İtfaiye Amiri. Buyurun, oturun lütfen."

Masaya paralel yerleştirilmiş işlemeli koltuklardan birine oturdum. İstemeden de olsa bilgisayar ekranındaki oyuna baktım. Amir beni gözleriyle takip etti ve bir kahkaha patlattı.

"İşsizlik işte, yangın olmadığı zamanlarda mesaiyi doldurma çabası."

Anlıyorum gibisinden gülümsedim. Burada oturup amirin mesaisini nasıl geçirdiğini konuşmaya niyetim yoktu. Hemen konuya girdim.

"İki gün önce sabaha karşı Dırlavan Köyü'nde meydana gelen ev yangınıyla ilgili bilgiye ihtiyacım var."

Amir nedense homurdandı, üniformasını düzelterek koltuğunda gerindi.

"Öncelikle maskenizi takmanızı rica edeceğim. Daire Başkanı bu konuda çok hassas," dedi.

"Kendisi burada mı?"

"Hayır ama her an gelebilir."

"Geldiğinde takarım öyleyse, çünkü maske taktığım zamanlarda gereğinden fazla gergin oluyorum. Zaten bu virüs işi yeterince canımı sıkıyor, anlatabiliyor muyum?" İtfaiye amiri üstelemedi. Bu ara herkes yeterince gergindi.

"Olaya Mabolla Grup Amirliği müdahale etmiş. Gerekli bilgilere olay sonrasında tanzim ettiğimiz rapordan ulaşabilirsiniz. Dün öğleden sonra Salim Başkomiser'e bizzat teslim etmiştim. Başkomiser beye de söyledim, Hoca'nın bu zamana kadar yaşaması bile mucizeydi."

"Hoca'yı tanır mıydınız?"

"Tanımaz olur muyum? Ben Mabolla da büyüdüm ama aslen Dırlavanlıyım."

"Neden bu zamana kadar yaşaması mucize dediniz?"

"Alkolikti, siroza yakalandığı söyleniyordu. Sobayı tutuşturacağım derken evi yakmış sarhoş haliyle."

"Siz cinayet olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Cinayet mi? Yapmayın Allah aşkına, zaten ölmek üzere olan birini kim, niye öldürsün? Sizin o yönde bir şüpheniz mi var?"

Amir birden sustu. Gereksiz bir soru sorduğunu anlamış gibiydi. Sessizlik uzayınca sıkıntıyla öksürdü, boğazını temizledikten sonra konuştu.

"Her neyse, yangını biz söndürmedik."

"Anlamadım!"

Amir yanındaki ahşap evrak dolabına uzandı, plastik bir torba çıkarıp bana dosyayı uzattı.

"Dosyada ayrıntıları var. Bizim ekipler ulaştığında Orman İşletme Müdürlüğü personeli zaten yangını söndürmüştü. Yine de arkadaşlar soğutma amaçlı çalışma yapmışlar."

Dosyayı incelemeye başladım. İlk sayfada ihbarın yapıldığı zaman, araçların binadan ayrılması, izlediği güzergâh, olay yerine varış zamanı dakika dakika işlenmişti. Devamında yangına müdahale eden araç ve personel sayısı, kat edilen kilometre, yangın söndürülmesinde kullanılan su, köpük ve diğer kimyevi madde miktarı tablolştırılmıştı. İtfaiyenin bu kadar ayrıntılı döküm yapmasını şaşkınlıkla karşıladım. Bir sonraki sayfada olay yerine giden araçlarla merkez arasındaki telsiz konuşması dökümleri vardı.

Diğer sayfayı çevirdim, bu yangın tutanağıydı. Evin krokisi ve cesedin bulunduğu nokta ile yangının muhtemel başlama noktası bazı teknik terimlerle anlatılıyordu.

Yangının çıkış sebebiyle ilgili herhangi bir bulgu elde edilemediği, çok kuvvetli ısı nedeniyle mutfak tüpünün patladığı, bu sebeple de evin bir bölümünün çöktüğü belirtiliyordu. Ev içerisinde yanıcı-parlayıcı madde kalıntısı bulunamadığından bahisle, soba yanında istiflenen odunların bilinmeyen bir nedenle tutuşmuş olabileceği sonucuna ulaşılmıştı.

Yangın tutanağından evin nasıl yandığını anlamamış gibi amire döndüm, "Katil evi nasıl tutuşturmuş?" diye sordum.

Katil vurgusunu özellikle yapmıştım. Amirin farklı düşünmesini, olaya ilişkin detayları bu yeni bilgi doğrultusunda tekraren gözden geçirmesini istiyordum.

"Bilinenin aksine yangın delilleri yok etmez, arkasında kanıt bırakır. İçeride odunlar haricinde yanıcı-parlayıcı hiçbir madde kalıntısı yoktu. Sorunuza gelince, sobayı yakayım derken devirdi ve istiflenen odunlar tutuştu."

"Bu öngörünüze ilişkin bir kanıtınız var mı?"

Amir bilgisayarın faresine birkaç kez tıkladı. Sonra monitörü bana doğru çevirerek olay yerine ait bir fotoğrafı açtı. Bu fotoğrafta soba ve istiflenmiş gibi duran odun külleri net olarak görülmüyordu. İtfaiye ekipleri, soğutma çalışmasına başlamadan önce kendi soruşturmaları için fotoğraf çekmiş olmalıydı.

"Fotoğrafa dikkatli bakarsanız odunların özenle istiflendiğini görebilirsiniz. Yaşlı bir adam için odunların salona istiflenmesi normal. Soba da odunların hemen yanında devrilmiş şekilde duruyor. Bunlar benim için yeterli. Eğer siz bir katil olduğundan şüpheleniyorsanız, küçük bir çıra parçasıyla yapmış olabilir. Yangından geriye bu çıra parçasının kalmadığını söylememe gerek yok sanırım."

Amirin sesindeki alaycı tınıya takılmadım. Rahatsız olmuş gibi kıpırdandım, sonra işaretparmağımla bilgisayar ekranında görünen fotoğraftaki duvar göçüğünü işaret ederek, "Bir şey dikkatimi çekti. Evin tavanının ortadan kaybolmasının sebebi nedir?" diye sordum.

"Bu tamamen yapının özelliği ve yangının termodinamiğiyle ilgili bir durum. Çok teknik detaya girmeden şöyle açıklayabilirim. Evin dış duvarları taş olmasına rağmen tavanı betonarme ve fotoğraflardan göreceğiniz üzere donatıdaki demir oranı oldukça düşük. Çok eski bir yapı, önceden tavanı muhtemelen ahşaptı. Sonra bir nedenle betonarmeye çevirmişler. Ancak hem çok ince bir beton yapmışlar hem de donatıdaki demir oranı çok yetersiz olmuş. Donatı demiri yüksek ısıyla taşıma özelliğini yitirmiş olmalı. Arkasından da tüpün patlaması ile tavan tamamen havaya uçmuş."

Derin bir soluk aldım, düşünüyormuş gibi bekledim. Bina hâlâ ıssızdı, cama vuran yağmur tanelerinin tıktırılardan başka bir şey duyulmuyordu. Amir sırayla fotoğrafları değiştiriyordu.

"Şu fotoğrafta durur musunuz?"

Ekranda evin dışarıdan çekilmiş görüntüsü vardı.

"Dış cephenin yandığına dair neredeyse hiç iz yok. Bu anlamsız değil mi?"

"Şöyle anlatayım. Evin içinde yangın ve patlama nedeniyle oluşan deformasyon dışarıda iz olmamasıyla paralel! Ev için için yanmış, kalın taş duvarlar ısının dışarıya ulaşmasını engellemiş. Ev deyim yerindeyse bir fırına dönüşmüş. Sonra fırın patlamış ve yapının en hassas olduğu yeri, yani tavanı havaya uçmuş. Dikkat ederseniz evin iç duvarları da yıkılmış."

Amir diğer açılardan çekilmiş fotoğraflarını sırayla ekrana getirdi. Sanki haklılığını kanıtlamak istiyordu. Bence başkomiserin bahsettiği görgü tanığının iddia ettiği parlak silüete düşünüyordum. Ev katil tarafından fırına mı çevrilmişti? Katilin detaylarda saklandığını uzun meslek yaşamımda öğrenmiştim.

"Dediğiniz gibi olduysa, yani ev bir fırına dönüştüyse, bunu anlamanın bir yolu olabilir mi?"

"Elbette. O yönde de bir araştırma yapmış arkadaşlar olay yerinde. Evin duvar kalınlığı ısı kaybının minimum olması için ideal. Zaten eski taş yapıların en önemli özelliği de budur. Ancak içeride oluşan ısının kaybolmaması için camların yalıtılması gerekirdi. Pencere doğramaları alüminyum ve camlar çift katlı yalıtımlı cam. Yani bu tip yapıların içerisinde yüksek bir ısı kaynağı oluştursanız ev kendiliğinden fırına döner."

"Yüksek ısı için yüksek yanma gerekmez mi?"

"Evet, gerekir. Burada da tam o olmuş. Eğer tüp patlamamış olsaydı, yangının ne yönde ilerlediğini, oksijene nereden ulaştığını görebilirdik. Bence dış kapı ya açıldı ya da patlamadan önce çoktan alev alarak baca işlevi görmüştü. Siz katilin evi fırına dönüştürdüğünü düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Öyle olsa oluşan dumanın tahliyesi için geniş bir baca, yani tavanda büyük bir delik açılması gerekir. Tavanda büyük delik açılmış olsaydı patlamanın basıncı evin içerisine ve tavana bu kadar zarar vermezdi. Bu teoriyi destekleyecek bir şey bulamadığımızı da söylemek isterim."

"Tam olarak ne aradınız?"

"Bir şey aramadık, her şey gözümüzün önündeydi. Evin ahşap çatısı yanmamış, havaya uçmuş. Orman Gözetleme Kulesi'ndeki görevli önce parlamayı fark etmiş, ki bu da tüpün patlaması anında ortaya çıkan görüntü. Yani sizin düşündüğünüz gibi biri tavanı baca gibi açmış olsa çatının ahşap taşıyıcı sistemi yanardı, alevler çok daha önce fark edilirdi. O sebeple de evin yapısı nedeniyle yangın esnasında kendiliğinden fırına dönüştüğü kanaatine vardık."

"Bir görgü tanığımız var. Ev patlamadan önce evden birinin çıktığını görmüş. Katil, bahsettiğiniz malzemeleri yanında götürmüş olabilir mi?"

"Yanma esnasında içeride kimse duramazdı. İçerideki ısı, koruyucu ekipmanla bile durulamayacak seviyelere çıkmış olmalı. Tüpü patlatan alevler değil, içeride oluşan yüksek ısı. Sizin dediğiniz gibi bir katil varsa, böyle bir riski neden göze alsın."

Yeniden bir sessizlik oldu. Öğrendiklerim şimdilik yeterliydi. Bir an önce görgü tanııyla görüşmem gerektiğinin farkındaydım. Sonra da Hoca'nın hayatını araştırmalıydım. Yanan evden arta kalan bir şey olmayacağını bildiğim halde tekrar sordum.

"Evin içerisinde gözünüze takılan, orada olmaması gereken herhangi bir şey var mıydı?"

"Aslına bakarsanız evet! Ama evin içerisinde değil. Yani öyle olduğunu düşünüyorum."

"Nedir?"

"İskambil kartları. Muhtemelen tavan arasındaydı ve patlamayla birlikte evin etrafına dağıldılar. Bu durum biraz önce anlattığım çatının havaya uçmasını da açıklıyor. Hoca'nın kumarbaz olduğunu öğrenmişsinizdir, bir ihtimal iskambil kağıtları daha önce dışarı atılmış ve rüzgârla evin çevresine de dağılmış olabilirler. Evin çevresi çöplükten farksızdı."

Amir, bilgisayar ekranına bu sefer çevrenin durumunu gösteren bir fotoğraf getirdi. Etraf bir savaş alanından farksız görünüyordu. Fotoğrafı büyüttü, akıp giden suların kenarında iskambil kartları görünüyordu.

"Evet, bakın bu fotoğrafta net olarak görünüyor. Mesela şu kupa kızı."

Yağmur aniden şiddetlenmiş, sporu bitiren itfaiye erleri salona doluşmaya başlamıştı. Yoğun ter kokusu bulunduğumuz odaya kadar ulaşıyordu. Burada biraz daha kalırsam kusabilirdim. Kararlı bir şekilde ayağa kalktım.

"Sizi ilerleyen günlerde tekrar rahatsız edebilirim!"

Amir çekmecesinden çıkardığı kartviziti uzatırken, "İstediğiniz zaman cep telefonumdan bana ulaşabilirsiniz. Aracınız yoksa arkadaşlar sizi gideceğiniz yere kadar bıraksın."

"Teşekkür ederim, hastaneye gideceğim. Zahmet olmasın size."

"Ne zahmeti, hepimiz kamu hizmeti görüyoruz."

Büyük bir memnuniyetle gülümsedim ve kartviziti alarak ceketimin iç cebine koydum. Sonra zarif bir baş selamıyla odadan çıktım.

2. KISMIN SONU

**Yolculuğun biteceği
noktadan korkmayan,
cesur okuyucular için
idealar ile dolu bir serüven**

Yazarlık serüveni içinde birçok hikâye barındırır. Karlı yolculuklar, etrafını saran kitaplar, hayal ettiğin başarılar, hiç beklemediğin eleştiriler, yönünü kaybedişler, zaferler, hüznler... Elbette bunları çoğaltmak mümkün. Fakat bu yolculukta sana eşlik eden bir de başucu kitapların vardır. Yazarların en zorlandığı tıkanmalarda; yaratıcı çözümleri, neyi nasıl yaptığını gösteren bir önderin eşliğinde başvurduğu kitaplar. Gel gelelim bir kitap çoğu zaman yazarla birlikte benliğine eşlik eder, onlarda bir sürü anı saklıdır. Çocukluğun... Yazıyla ilgili yayın yönetmenimizle kafa kafaya verdiğimizde, kendisi bana çok uzaklara gitmesene, dedi. Haklıydı. Başucuma bakmamı söyledi, gözümün önündekini görmemi sağladı. Hayat; suç hikâyeleri gibidir, yaşamın keşmekeşine o kadar alışmışsındır ki yanı başındakini göremezsin, en kolay fark edilecek detayı atlamışsındır. Başımı çevirip ahşap masamın üzerindeki ezberlediğim kitap kapağına baktım. Şafağın mavisinin altında Sauron'un gözü gibi tepeden şehre bakan Los Angeles'ın meşhur ve en büyük gökdeleni yükseliyor U.S. Bank. Nereden mi biliyorum, Melekler Şehri'ni avucunun içiymiş gibi bilen Michael Connelly sayesinde.

Tekrar baskıya girmeyen bir kitap *Son Çakal*. Romanın isminin üzerinde parmaklarımı gezdirirken onu elime aldığım günü düşündüm. Yıl 2002 ya da 2003 olmalı. O zamanlar zincir mağazalar Edremit'i rehin almamıştı ve kırtasiyelerden başka kitap bulmak imkânsızdı. Tüm bu imkansızlıklar içinde ulaşabildiğimiz sadece Agatha Christie romanları ve A. C. Doyle serileriydi. Okuduğum liseye yakın bir zincir market açıldı, daha önce görmediğim uzunlukta raflara kitaplar dizmişti, öğle aralarında zengin ailelerin çocuklarının pizza almak için sıraya girdiği zamanlarda ben futbol konuşan arkadaşlarımdan yanından usulca ayrılıp (sakın benim futbol konuşmadığım anlaşılmasın, tam bir futbol delisiydim) kitap raflarına yöneldiğim bir sonbahardı. Kitaplarda parmaklarını gezdirip rahatlatırken tamamen tesadüf eseri belki de doğru pazarlama taktikleriyle elime almıştım *Son Çakal*'i.

Arka kapağını hızlıca okuduktan sonra utana sıkıla kasadan geçip, bizimkilerin hem meraklı hem de muzip laflarıyla kısa da olsa konuşmuştuk okula giden çakıl taşlarına basa basa ilerlerken. Eve gider gitmez çantamı salonun ortasına fırlatmış, saman kokan sayfalara gömülmüştüm. Başımı kaldırmadığım, ders çalışmadığım için azar da yemiştin. Ama bu hep oldu, ödevlere gömülmektense, okumayı seçtim, azgın bir canavar gibi durmadan okumayı. Derslerim kötüydü ama okumak bana hepsinden değerli geliyordu, hâlâ öyle. O zamanlar ailem anlamıyordu ama şimdi geri dönüp bakınca iyi ki yapmışım diyorum.

Connelly öyle büyülemişti ki beni, sadece gerilim dozu yüksek bir romanlar yazmamıştı. Bunun yanı sıra çok yönlü ve boyutlu, derinlikli, gerçekçi ve amasız karakterler yaratmıştı: Mickey Haller, Renée Ballard, Jack McEvoy ve tabii ki Hieronymus Bosch! Herkesin bildiği adıyla Harry Bosch. Bu yazımda özellikle Harry'nin üzerinde duracağım. Michael Connelly'nin gerçek zamanlı olarak takip etmemizi sağlayarak yarattığı bu karakter, romanlarının ötesine geçerek, suç edebiyatında ve zihnimde unutulmaz bir iz bıraktı. Harry Bosch, adını 15. yüzyılın ünlü ressamı Hieronymus Bosch'tan almıştı. Connelly'nin bu ismi seçmesinde bilinçli bir tercih söz konusuydu elbette. Google'dan görseller aratmanın zor olduğu yıllarda Connelly'nin resmi sitesinden keşfetmişim aslında çizimleri. Ressam Bosch'un eserleri; cennet ve cehennem tasvirleri, insan ruhunun karanlık yönleri ve ahlaki ikilemler gibi temalarla doluydu. Harry Bosch da tıpkı bu eserler gibi, kendi iç dünyasında karmaşık mücadeleler veren bir karakterdir aslında. "Harry" ismiyse Hieronymus'un kısa halidir. Bu kısacık isim, bir bakıma Harry'nin sert ve yalın kişiliğini de yansıtır. Harry, fazlasıyla kelime oyunu seven ve konuşmalarında keskin zekâsını kullanan bir dedektiftir. Vietnam'da uçsuz bucaksız tünellere dalmış, hayat kadını annesini vahşice öldürülmüş, karanlık bir adamdır. Harry Bosch'un karakteriyle özdeşleşmek için, romanlarında bolca atıfta bulunduğu, ismini aldığı ressamın eserlerine bakmak benim için oldukça faydalı oldu.

Örnek vermek gerekirse; *Ölümün Dansı*, *Dünyevi Zevkler*, *Kör Döğüşü* insanın ölümle ve şiddetle yüzleşmek zorunda kaldığını anlatan, insan ruhunun zaafalarını ve günahlara olan meyillikliğini tasvir eden, ahlaki ikilemleri konu alan çizimler, Harry de bu eserlerdeki gibi zaafılara karşı mücadele eden, doğru olanı yapmak için her türlü zorluğa göğüs geren, geçmişinin ve hatalarının gölgesiyle yaşayan, karmaşık ve çelişkili durumlarda doğru kararı vermeye çalışan bir dedektifti. Adalet duygusu her zaman ön planda olsa da adalet duygunun peşinden koşarken etik sınırları zorlamak zorunda kalıyordu. Harry elbette sadece bir ressamı sığmayacak entelektüelliğe de sahipti, her zaman Jazz dinleyen, Los Angeles'ı avcunun içi gibi bilen, tarihi yerlere ve olaylara, başka ressamların özellikle Edward Hopper'ın *Nighthawks* tablosundaki yalnızlığı da içselleştiren bir karakterdir.

Michael Connelly yarattığı ve karanlığın derinliklerine dalmaktan çekinmeyen dedektifler kadar karanlık üzerine kitap isimlerine kadar yansıyan düşüncelerini de fark etmemek imkânsız tabii. Harry'nin gözünden Los Angeles'ın karanlık yüzünü ve suçun çirkinliğini tüm çıplaklığıyla gözler önüne sererken Haller'la mahkeme salonlarının karanlık ve kirli yönlerini görürüz. Ballard ile erkek egemen dünyada amiri tarafından tacize uğramış bir kadın dedektif sayesinde teşkilatın ve cinsiyetçiliğin karanlık dehlizlerine dalarız. Connelly'nin hâkim olduğu bir başka karanlıksa sokaklardır, Connelly'ye göre sokaklar geceden daha karanlık olabilir.

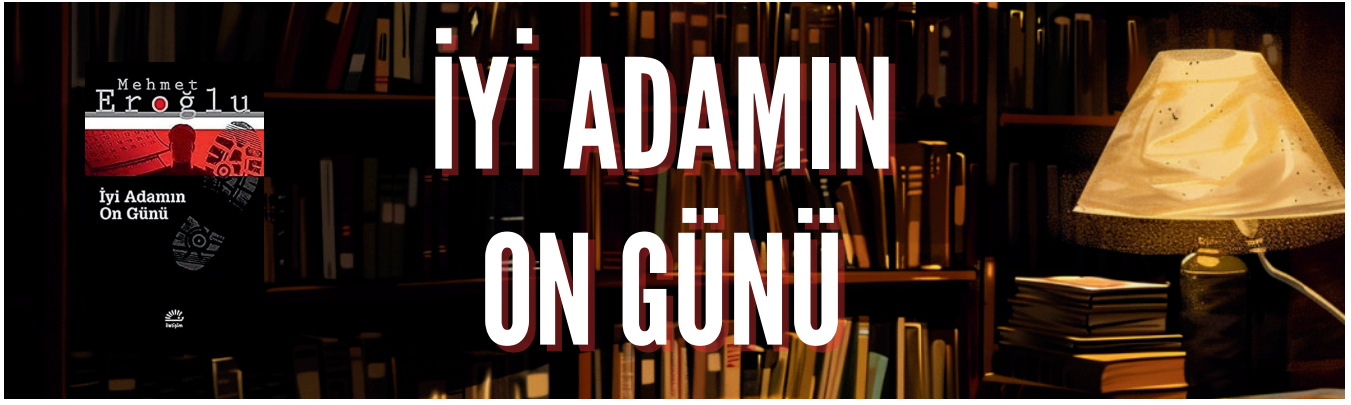
Michael Connelly, seriler ve ikonik karakterlerin eşlik ettiği öyküler dışında da etkileyici romanlara imza atmıştır. Yine baskısı olmayan kitaplardan Yanlış Numara, yazarın modern teknolojiyle ilişkisini vurgular, son romanlarında da göreceğimiz gibi hem delil değerlendirmede hem de delil bulmada kullanabilecek tüm yeni teknolojilere hâkimdir, *Karanlık Ay'da* çeşitli suçları avcunun içi gibi bilir hem de insanı insan yapan duyguları...

Nesnel kalamadıklarımın Connelly, öykündüğüm herkesin mutlaka okumasını istediğim, o yüzden bu uzun yazıyı bitirirken beni yazmaya ittiği için ona teşekkür ediyorum.

Görsel: NovelSuspects

Yazar **Mehmet Eroğlu** 1948'de İzmir'de doğmuş. 1971 yılında ODTÜ'den mezun olmuş. Aynı dönemde, 12 Mart Darbesi'nin ardından kurulan Sıkıyönetim Mahkemesi'nce altı yıl hapse mahkûm edilmiş. Yani tam da 'yazar olacağım' derken, devlet 'sen yazarsan, ben de kapatırım' demiş. 1974'te genel aftan yararlanarak cezaevinin demir kapılarını ardında bırakmış. Adamın kafasında kütüphane kadar fikir, o dönemde biriken hapis hikâyeleri var. Özgürlüğe kavuştuktan sonra yazmaya olan aşkı dağ gibi büyümüş, zihnine hapsedilen duygularını salmış kâğıtlara. Eroğlu'nun edebi kariyeri, ilk romanı olan **"İssızlığın Ortası"** ile başlamış. Bu eser, 1979 Milliyet Roman Ödülü'nü kazanmasına rağmen, 12 Eylül sıkıyönetim döneminde solcu ve anti militarist öğeler içerdiği gerekçesiyle yayımlanamamış. Neyse ki, 1984 yılında sansür rüzgârları dinmiş ve **Mehmet Eroğlu**'nun romanları raflardaki yerini alabilmiş. **"İssızlığın Ortası"** nın ardından, **"Yarım Kalan Yürüyüş"**, **"Adını Unutan Adam"**, **"Yürek Sürgünü"** okurlarla buluşmuş. Senaryo çalışmalarıyla da ünlü kendisi. Dizilerden filmlere, kalemi bir silah gibi kullanıyor. **"İssızlığın Ortası"**, **"Tutku"** gibi eserleri, televizyon ekranlarında kendi hikâyesini anlatmasını sağlamış. Ama tabii, hiçbir hikâye cezaevindeki yılların hüznü kadar etkileyici değil.

Sonrasında da **Fay Kırığı Üçlemesi**; **"Mehmet"**, **"Emine"** ve **"Rojin"** le bir üçlü çığırnlığı yaşamış. Ve nihayet, 2022 Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nü kucaklamış.

Kısacası, Mehmet Eroğlu'nun hikâyesi romanlarında olduğu kadar renkli, karmaşık ve sürükleyici. Edebiyat dünyasına kazandırdıklarıyla, sansüre meydan okuyan hikâyesiyle ve belki de en önemlisi, kendi adını unutmayan yüreğiyle hatırlanmaya değer bir yazar.

Gelelim yazının konusu **"İyi Adamin On Günü"** ne...

Kahramanımız Sadık, dünya güzeli bir kadınla evliliği olan ve başarılı bir avukatken eşinin bir davasıyla ilgili işlediği suçu üstlenip hapse giriyor ve meslekten de menediliyor. Eşi de sanki bunu beklermiş gibi, belki de gerçekten bu düzenlenmiş bir plandır, kendisinden boşanıyor ve zengin bir adamla evleniyor. 7 sene boyunca adeta sararmış bir yaprak gibi oradan oraya savrulan Sadık, avukat olan eski arkadaşı Maide'nin kendisine sunduğu iş teklifini geri çevirmiyor. Zaten başka seçeneği de yok.

Maide'nin ikizlerine bakan yardımcı kadının oğlu genç Tevfik'in yaklaşık bir aydır kayıp olduğunu, onu bulmasını istiyor. Maide'nin derdi elbette kayıp genç değil, yardımcısının bu dert yüzünden ikizleriyle yeterince ilgilenememesi.

İşi kabul eden Sadık işe önce kayıp gencin annesiyle konuşarak başlıyor. Maide'nin evine gidip anneye görüşen kahramanımız, annenin çizdiği kusursuz evlat profilini gözünde canlandırdığında kayıp gencin hayatını kaybettiğinden şüpheleniyor. O esnada eve gelen yardımcı kadının kızı, Sadık'ın ikinci görüştüğü kişi oluyor. Kendisine Pınar diyen ama adı Hatice olan lise öğrencisi genç kız, annesinin çizdiği profilin aksini anlatıyor. Kendisi pek de güven vermeyen bir tip olduğundan Sadık başta buna kulaklarını tıkasa da genç kızın, karşılığında yüklüce para isteyerek Sadık'a verdiği kayıp Tevfik'in telefonu, genç kızın az bile anlattığını gösteriyor. Telefonda gördüğü fotoğraflar ve videolar kaybolan gencin bir kuaför çıraklığından ziyade insan kaçakçılığı ve fuhuş işinde oldukça ilerlediğini gösterdiğinden Sadık'ın yolu İstanbul'un arka sokaklarında insan kaçakçılarıyla, çetelerle, seri katillerle ve ruh hastası manyaklarla kesişiyor. Ama kahramanımız bunca pisliliğin içinde kayıp genci bulmaya çalışırken hep iyi kalmaya çalışıyor.

Bu sırada uğruna meslekten menedildiği ve hapse girdiği eski eşi Rezzan ise kendisinden bir yıllık istemek için yedi sene sonra kapısını çalıyor. Hamile olduğunu, hapse giremeyeceğini belirten Rezzan, Sadık'ın tekrar kendisi için bir suçu üstlenmesini istiyor. İkna etmek için zengin kocasının kendisine yüklü miktarda para teklif ettiğini söylüyor ama Sadık ilk defa içindeki iyi adamı susturuyor ve kötülüğe adım adım yaklaşıyor.

Kayıp genci aradığı on gün boyunca Sadık'ın yaşadıklarını, içindeki iyi ve kötünün hesaplaşmasını okurken aralara serpiştirdiği Rus Edebiyatı kırıntıları da oldukça keyif verici. Okurken buram buram Celil Oker tadı da aldığım bu roman Mehmet Eroğlu'nu benim için çok özel bir yere yerleştirdi. Her ne kadar bir platformda sinema filmi olarak karşımıza çıkmış olsa da size rahatlıkla söyleyebilirim ki, kitabı çok daha cesur ve etkileyici. İzlemiş de olsanız kitabı muhakkak okuyun. Çok zevk alacağınızın garantisini veriyorum.

“Okumayan bir yazar adayının iyi bir yazar olabileceğini düşünmüyorum”

İlk romanı OXI ile 3. Vedat Türkalı Ödüller’inde kısa listeye girerek ilk beşe kalma başarısı gösteren **Ahmet Ziya Yıldırım** ile yazarlığa başlama macerasını, OXI’yi ve bundan sonrasını konuştuk.
Keyifli okumalar!

Aras Gençtürk: *OXI’nin çıkışından önce Ahmet Ziya Yıldırım’ın çıkışını sormak istiyorum. Yazmaya ne zaman, nasıl başladınız?*

Ahmet Ziya Yıldırım: Yazma serüvenimin bir gönül ilişkisine benzer iki dönemden ibaret olduğunu söyleyebilirim: Onun beni kovaladığı dönem ve benim onu kovaladığım dönem.

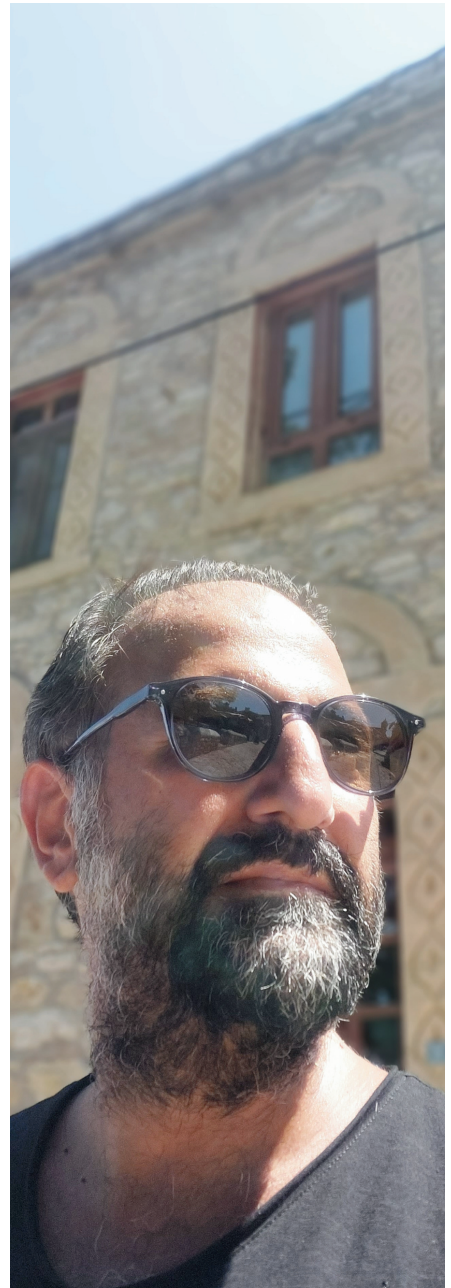
Ortaokul yıllarında, o zamanki edebiyat öğretmenim yazdığım kompozisyonları beğenirdi. Bir konuşmamızda gençler için bir öykü kitabı hazırladığını ve eserlerime de yer verebileceğini dile getirdi. Hatta öykü başına bir ödeme dahi alacaktım. Ben ne yaptım? Kaçmayı tercih ettim.

Bir diğer fırsat beni fen lisesi yıllarımda buldu. Yine o zamanki edebiyat öğretmenim bir teklifle geldi ve ben kayıplara karıştım. Kabul etmedim demiyorum, öğretmenlerimin ısrarlarına rağmen isteklerini yanıtırsız bıraktım. Sıra geldi üniversite yıllarına. O zamana kadar hiç düzenli yazmadım. Yeteneğim olduğunu düşünüyorum ama bilmediğim bir nedenden üzerine gitmiyordum. 2000 yılında Habertürk gazetesinin “Aşşk” isimli ilavesinin düzenlediği sevgililer günü şiir yarışmasında birinci oldum. Gazetenin o zamanki editörü diğer şiirlerimi de getirmemi istedi. İnceledikten sonra bir şiir kitabı çıkarmama yardım edebileceğini belirtti. Tabii ben yine bir kuytuda saklandım.

Şimdi dönüp o zamanları düşündüğümde neden korktuğumu ya da çekindiğimi anlamakta güçlük çekiyorum. Sanırım işlerin ciddiye bindiği noktada başarısızlıkla yüzleşme ihtimali beni dehşete düşürüyordu.

Datça’da ailecek yaptığımız yaz tatiline kadar elime kalem almadım. İçime yeniden yazma aşkı, daha doğrusu hikâye anlatma aşkı orada düştü. Aklıma orada geçen bir hikâye geldi ve bunu bir roman olarak yazabileceğimi düşündüm. Tatil dönüşü bu arzumun üzerinde çalışmaya devam ettim ve 25.000 kelime kadar yazdıktan sonra tılandım. Bir şeyler üretmek istiyordum, bunun büyük olasılıkla bir roman olması gerektiğini de biliyordum; ama öncelikle bu hedefe ulaşmak için nasıl bir yol izlemem gerektiğini öğrenmeliydim ve sonrasında kendi yolumu çizmeliydim. Bu amaçla birkaç yazı atölyesine katıldım. Örneğin Erbulak Evi’nin düzenlediği “Polisiye Ekspres” benim için bir dönüm noktası oldu. Hafta içi grubundaydım ve sadece iki öğrenciydik. İki de öğretmenimiz vardı: Ercan Akbay ve Armağan Tunaboğlu. Kişi başına bir polisiye yazarı düştüğü bu bollukta fırsatı kaçırmadım tabii. İki isimden de maksimum düzeyde faydalandım. Atölye devam ederken öyküler, denemeler yazmaya başladım. Bir yandan kurmaca, roman yazmak, hikâye anlatma teknikleri gibi konularda kitap üstüne kitap bitiriyordum. Bir yandan da fırsat buldukça yazmaya çalışıyordum.

Ve bir gün o ilk roman fikri ve enerjisi “OXI” ile kapımı çaldı.

Aras Gençtürk: İlk romanınız OXI, 2022 yılında İnkılap Kitabevi etiketiyle yayımlandı. Katili daha ilk sayfalardan öğrendiğimiz; içinde gerilim, gizem, psikoloji ve hatta mitoloji unsurları barındıran bir polisiye. Aynı zamanda bir umut arayışı. Oxi'nin doğuşundan biraz bahseder misiniz?

Ahmet Ziya Yıldırım: Bahsettiğim yazma serüvenimin ikinci döneminde, yani benim onu kovaladığım ve fırsatların artık kapımı çalmadığı bu zamanlarda, bir roman yazmaya hazır hissediyordum. Kafamda bir fikir yoktu. Sadece polisiye kurgu içinde bir hikâye anlatmak istiyordum. Bir fikir bulmak için de arayışım yoktu doğrusu. Kendimi öğrenme sürecinin akışına bırakmıştım.

Derken bir gün ana haber bültenlerinden birini takip ederken, Türk bilim insanlarının Sivas Kangalı üzerinde yaptıkları beş yıllık araştırma sonucunda, Anne Yamyamlığı (Maternal Cannibalism) ve oksitosin ilişkisi üzerine önemli bir buluş ortaya koyduklarını öğrendim. Kendi kitabıma 'spoiler' vermemek için konunun detaylarına girmeyeceğim. Televizyonu kapattım ve o an kendimi soru yağmuruna tuttuğumu fark ettim. Sorular beynimin içinde birbirinin kuyruğunu kovalayan tilkilerdi ve son tilkinin kuyruğunda "Mutlu olmak için bedenimize mecbur muyuz?" yazıyordu. OXI'yi yazmaya bu ve bunun gibi birçok soruya kendimce cevaplar bulmak için başladım.

Aras Gençtürk: Çok karakterli bir roman OXI. Bu nedenle de okur kendini istemsiz de olsa bazısına yakın buluyor, bağ kuruyor. Bu planlı mıydı?

Ahmet Ziya Yıldırım: Stephen King'in bir röportajında romanlarını sonunu bilmeyerek yazdığını okumuştum. "Onu ilk okuyan ben olacağım, neden bunu mahvedeyim ki?" dediğini hatırlıyorum. Kimi yazar kervanı yolda düzer ama polisiye kurgusuyla bir eser üretecekseniz baştan planlama yapmak gerekir. Örneğin, roman dosyam üzerinde çalışırken, yazma süresi kadar zamanı planlama aşamasına da ayırmam gerekiyor. Bu dönemde karakterlerin gelişmesine, kurgunun ritmini bulmasına izin verirken, yazmaya oturmadan önce kafamda bir tur yazmış olduğumdan emin olmak istiyorum. Olimpiyat şampiyonu yüzücü Michael Phelps'in yarışmadan önceki gece yarışı hayal ettiğini okumuştum. Planlama aşaması da benim için böyle geçiyor. Buna rağmen yazmaya oturduğumda kalemimden çıkanlara şaşıyorum. Öyle ki bunlar zaman zaman bütünü de şekillendiriyor. OXI'nin sonunu, planlama aşamasında tam oturtamamıştım. Fikir, yazma aşamasının ortalarında bir yerde aklıma geldi.

“

ÖLÜLER YAŞAYANLARI EĞİTİR OXI

”

Aras Gençtürk: Gerçek hayatın kurmacayla olan ilişkisi her yazar özelinde farklıdır. Bir yazılım mühendisi olarak suça, gizeme, polisiye bakışınız nasıl? Mesleğinizin kurgunuza ne ölçüde bir katkısı var?

Ahmet Ziya Yıldırım: Kurmak, bir yazılım mühendisi olarak benim işim ama aynı zamanda koyamadığım sınırlar yüzünden gecemi gündüzümü ele geçiren ve içten içe tüketen bir tutku. Zehrin, aynı zamanda panzehir olabileceğini bana OXI öğretti. Yine kurdum ama bu kez hobi olarak. Kurdukça hafifledim, kurdukça mutlu oldum.

2007 yılı, yazılımı meslek olarak tercih ettiğim ve öğrenmeye başladığım yıld. Başlarda iyi bir öğrenci olduğumu söyleyemem. Her ne kadar yazılım mühendisi olmak istesem de masa başında saatler geçirmek tam da istediğim şey miydi, emin değildim. Çalışmak, öğrendiklerimi tekrar etmek yerine kendimi sık sık bir arkadaşımın yanına kaçmış, sosyalleşirken buluyordum. Öğrenme sürecimin ortalarında babamı kaybettim. Benim için sadece bir otorite figürü değil, çok şey öğrendiğim, beraber akıl yürüttüğüm, güldüğüm ve güvendiğim bir dostumdu. Sanırım onun yokluğunu bilgisayar ile doldurdum. Uzun saatlerimi bilgisayar başında geçirdim. Kod parçalarını bir araya getirip, kurgulayıp, bir probleme çözüm getirme ya da kullanışlı bir araç yaratma fikri beni uzun yıllar meşgul etti. Bir tutku, hatta saplantıya dönüştü. Evliliğimin ilk yıllarında eşim oturduğu yerden benden çok laptopumu görmüştür. Uykusuzluk, aşırı stres, dengesiz beslenme ve hareketsizliğin toplamı olan bu tükeniş sağlığını yedi bitirdi. Bir gün gözlerimi açtığımda kendimi yoğun bakımda buldum. Hastaneden taburcu olduğumda neyse ki aklım başıma geldi ve önemli kararlar alarak yeniden beden sağlığıma kavuştum.

Yine de bir eksik vardı:

Zihnen mutlu muydum?

Bu soruya evet cevabını veremiyordum.

Ta ki kurmacaya girene kadar. Bir zamanın hayatımı tüketen tutkusu şimdinin anlayışlı, huzur veren dostuna dönüştü.

Aras Gençtürk: *Yeni üretimlerden bahsedelim. İkinci bir roman şu an için söz konusu mu? Yazar Ahmet Ziya Yıldırım'ın gelecek planı nedir?*

Ahmet Ziya Yıldırım: Yazmaya, üretmeye devam ediyorum. Bir yandan yeni kitap üzerinde çalışırken bir yandan da içerisinde bulunmaktan gurur duyduğum Dedektif Dergi ve Dark Polisiye gibi mecralarda öykülerim yayınlanıyor. Zamanımın çoğunu şu dönemde yeni kitaba ayırıyorum.

Ülkemizde her ne kadar kâğıt fiyatları, baskı maliyetleri başını alıp gitmiş ve bu durum kitap fiyatlarının yükselmesine, satış rakamlarının düşmesine neden olmuş olsa da büyük bir şevk ile ikinci kitap üzerinde çalışıyor ve okuyucuyla buluşmayı iple çekiyorum. Yarattığınız dünyanın yansımaları -iyi ya da kötü- okuyucuyla tartışmak tarifsiz bir heyecan.

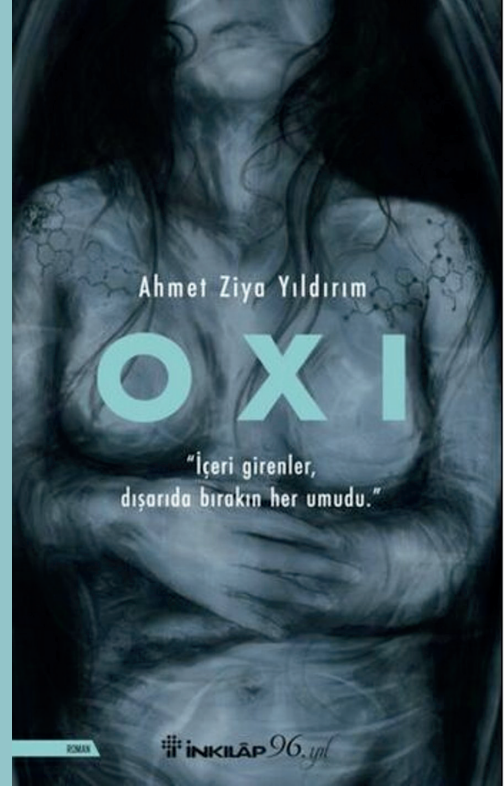
Yeni kitap hakkında birkaç cümle kurmam gerekirse, OXI ile sormaya başladığım soruların cevabını yeni kitapta da aramaya devam ediyorum. Bu kez ne hakkında yazacağımı bilerek yola çıktım ama beni tetikleyen bir rüya oldu. Şuna artık eminim: Yazmaya niyetlenince ilham perileri bir ana haber bülteni ya da rüya fark etmeksizin sizinle iletişime geçiyor.

Aras Gençtürk: *Edebiyat alanında üretimin bu denli zor olduğu bir dönemde yazar adaylarına ne gibi tavsiyeler verirsiniz?*

Ahmet Ziya Yıldırım: Okumayan bir yazar adayının iyi bir yazar olabileceğini düşünmüyorum. Okurken de farklı türleri, farklı yazarları en azından denemesi gerektiğini düşünüyorum.

Yukarıda bahsettiğim yazarlık atölyelerine devam ettiğim günlerde "İlk Sayfası" isimli bir podcast serisinin tamamını dinlemiştim. Can Kozanoğlu ve Mirgün Cabas'ın hazırlayıp sunduğu seride Ahmet Ümit, rahmetli Celil Oker, Hakan Günday gibi birbirinden farklı çok değerli yazarlar, yazarlık serüvenlerini paylaştılar. Yakın zamanda Can Yayınları tarafından kitaplaştırıldı da. Yazar adaylarının bir göz atmasını öneririm.

Son olarak hikâye ve roman yazmak isteyenlerin temel problemlerini ele alan, Dorothea Branda'nın "Yazar Olmak" adlı kitabını okumalarını öneririm. 70 yıl önce yazılmasına rağmen, yazmak için ilham perisi bekleyenlerin, kafasındaki hikâyeyi yazıya dökemeyenlerin, yeterli ve doyurucu bir şekilde yazı yazamayanların, yazılarında yakaladığı kaliteyi sürdüremeyenlerin sorunlarına verdiği çare önerileriyle bulunmaz bir başvuru kaynağı olduğunu düşünüyorum.

**BİR SOLUKTA OKUYUP
BİTİRECEĞİNİZ OXI İLE
GEÇMİŞİN SIR PERDESİNİ
ARALAMAYA HAZIR OLUN!**

Zurna Gecesi Sabahı

Ozan

Ozan ertesi sabah terasta uyandı. Üstsüz bir halde yerde yatıyordu. Güneş doğmak üzereydi. Her yanı tutulmuştu, üşüyordu. Zorlukla başını kaldırıp pantolonuna baktı, üstündeydi. Dirseğinin üstünde doğrulup ayağa kalktı. Ayakları çıplaktı. *Sikeyim böyle işi...* Söylenerek etrafına bakındı. Teras bomboştı. Ne bir kadeh, ne bir şişe... Üstü başı da burada değildi. Emre'nin köpeklerinden sonra en büyük takıntısı olan büyük saksılardaki bitkiler de yerindeydi. Elini burnuna götürdü, kurumuş kan... Kavga etselerdi etraf darma duman olmaz mıydı? Belki de içeride tartışmışlardı. Ozan hiçbir şey hatırlamıyordu. Baş zonkluyor, burnu acıyordu. Çok susamıştı. Arkasını dönüp terastan salona geçmek üzere bir adım attığında, ayağına bir şey battı. *Hassiktir!* Eğilip aldı, bir kadın küpesiydi. Kapıyı zorladı. Emre ya da bir başkası onu terasa kilitlemişti.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı. Bir yandan içeriyi görmeye çalışıyor, bir yandan kapıyı zorluyordu.

"Açsana lan kapıyı, göt!"

Pencereden görebildiği kadarıyla salon boştu. Kendi yansıması yüzünü ekşitti. Sanki bir gecede sakalları uzamıştı. Saçı karman çormandı, gözleri iyice çukurlaşmış, burnunun kemeri bile büyümüşü. Cep telefonu da içerde kalmıştı. Tekrar pencereye vurdu.

"Ulan götüm dondu, açsanıza kapıyı! Öldünüz mü?"

İkizler de Anna da ortalıkta görünmüyordu. *Bunlar grup yapıp beni dışarı mı attılar acaba? O zaman burnum neden kanadı?* Yerinde zıplayarak herhangi bir ses ya da hareket bekledi. Ya kimse gelmezse? Panik duygusu Ozan'ı karnından yakaladı. Ben de terastan bağırırım, elbet sokakta biri görür duyar. Rahatlamıştı. Psikiyatristinin öğrettiği gibi derin nefes alıp yavaş yavaş verdi.

Balkon demirlerine dayanıp uyanmaya başlayan sokağı izledi. İşe geç kalmayı göze alamazdı. Sokağa seslenmek için sürekli kendine beş dakika daha verip, üç yüz saniyeyi saymaya başlıyordu. Üçüncü beş dakikanın içinde, iki yüz otuzuncu saniyeydi. Kapının açılmasıyla arkasına dönmesi bir oldu. Emre duşunu almış, giyinmiş, hiçbir şey olmamış gibi karşısında dikiliyordu.

"Günaydın."

Ozan, Emre'nin üstüne yürüyemeyecek kadar bitkindi.

"Sabahtan beri burada sana bağıríyorum. Ruh hastası'sın sen. Duş alıp giyinene kadar neden kapıyı açmadın oğlum? Mal mısın lan sen?"

Emre omuzlarını silkti.

"Şimdi açtım işte, siktir olup gidebilirsin."

Ozan salona girdiğinde her şey yerli yerindeydi. Kıyafetleri katlanmış üçlü koltuğun üstünde onu bekliyordu. Elinde tuttuğu küpeyi evirdi çevirdi, cebine attı. Telefonunu aldı, hızlı davranırsa eve gidip duş alır, işe de yetişirdi. İkizler ve Anna ortada yoktu. Koltuğa oturmuş çoraplarını giyerken Emre de kapıdan onu izliyordu, Ozan suratına bakmadan sordu.

"İkizler nerede, kız nerede? Alacakaranlık kuşağı gibi..."

"İkizler gece gitti, kız da kalmak istemedi."

Ozan çoraplarını giydikten sonra ayağa kalktı, gömleğini iliklerken burnunu işaret etti.

"Bu ne peki"

Emre başını yana eğdi.

"Dışarıda yuvarlandın demek ne biliyim oğlum ben. Dadın mıyım senin?"

Ozan masanın üstündeki anahtarları alıp kapıya yöneldi. Emre'nin evinin kapısını kapadığında rahatlamıştı. Karım haklı, bir daha bu adi zibidinin evine gelirsem iki olsun. Asansörü çağırdı, asansör kata geldiğinde binmedi. Merdivenlerden hızla inip kendini apartmanın dışına attı. Merdivenlerde biri kovalıyordu sanki onu.

Emre

Sabaha karşı beşte uyanmıştı. İç çamaşırıyla yatağında uyuyakalmıştı. Anna yatakta değildi. *Orospu çocuğu Ozan*. Yattığı yerden fırladı, salona koştu. Salon boştu. Ne Doğan, ne Derya, ne Ozan, ne Anna salondaydı. Evin içinde dört dönerek dairenin ışıklarını açtı. Tuvalet, mutfak, her yer bomboştu. Tekrar salona döndüğünde teras kapısının açık olduğunu fark etti. Çıktığında Ozan'ın yarı çıplak yerde uyurken buldu. Burnu kan içindeydi. Ne olduğunu hatırlamıyordu. Kavgı mı etmişlerdi? Ozan'dan nefret ettiğini hissediyordu. *Demek ki bir ibnelik yaptın*, diyerek kapıyı Ozan'ın üstüne kilitleyip duşa girdi. Çıktığında köpeği Bingo etrafında dört dönerek onu bekliyordu, bugün kendi sırasıydı. Annesiyle haftayı günlere bölmüşler, Emre İstanbul'da olduğu zamanlarda sabahları Rottweiler cinsi köpeklerini bir gün Emre bir gün annesi Zeliha işlemeye çıkarıyordu. Emre otomatikleşmiş hareketlerle kotunu ve tshirt'ünü giydi. Havada sabah serinliği vardı ama Emre bekleliğinden beri üşümezdi. Köpeğini alıp dışarı çıktı, evin kapısını da kilitlemişti. *Uyanırsa iyice altına sıçarsın Ozan Efendi*. Kendi kendine gülümsedi. Ozan'ın kapalı kalma korkusu vardı, senelerce terapiye gitmiş ama bu korkuyu bir türlü yenememişti. Emre asansörü çağırdı. Gece ne olduğunu hatırlamaya çalıştı, en son beşinin masa etrafında yiyip içerek güлüştüklerini; Emre ve Ozan'ın bitmek bilmeyen askerlik anıları ve lise yıllarını anlattıklarını anımsıyordu. *Ulan ikizler...* Kızı kesin o ikisi götürmüştü. Bu Rus kızlar ikizler gibi iri yarı kara adamlara bayılırdı. *Gang bang...* İçinden yükselen öfke suratını kızartmıştı. Asansör aynasındaki yüzü alev alevdi. Kolları, göğsü yanıyordu. Kendini sokağa attığında akli hâlâ karışık. Anna'yla çocuklar gelmeden önce yatmışlardı. Nasıl olmuştu da öyle su gibi kız, Derya ve Doğan gibi iki dağ ayısıyla evden gitmişti. Ne olduğunu hatırlamaya çalışarak köpeğiyle bir saat dolaştı. Eve döndüğünde bir daha hiçbirini görmek istemiyordu. Köpeği annesine bırakıp kendi dairesine çıktı. Acele etmiyordu ama Ozan uyandıysa panikle saçma sapan hareketler yapabilirdi. Salona girip terasa açılan kapıya yaklaştı. *Aşağıdaki insanlara bakıyor. Bağırmeden kapıyı açayım da siktir olsun gitsin*. Emre, Ozan gidene kadar sabırla beklediği. Ona ettiği küfürleri dinledi, çorabını, her zaman olduğu gibi yavaşça giymesini izledi, terasın kapısını doldurmuş oturduğu yerde bir açıklama için kıvranan arkadaşını izliyordu. Emre, Ozan'ın da en ufak bir şeyi hatırlamadığının farkına varmıştı. Geriye üçü kalıyordu.

Ozan gider gitmez Anna'yı arayacaktı. Fakat Ozan gitmiyordu, gidemiyordu, her hareketi iyice yavaşlamıştı sanki. Nihayet kapıyı çarpıp çıktığında Emre heykel gibi dikildiği teras kapısından içeri girdi, hızla kapıya yürüdü. Anahtar deliğinden Ozan'ı izliyordu. *Gene asansöre binmedi, orospu çocuğu. Bir gün de şaşırt be!* Ozan merdivenlerden inerken Emre saatine baktı, daha sabahın 7'siydi. Emre'nin uyku vakti gelmişti. Yatmadan Anna'yı aramak istedi, telefonu kapalıydı. Canın isterse... Emre, Anna'yı o an aklından silmişti bile. Elalemin dengersiz karısıyla uğraşamazdı. Üstünü çıkarıp olduğu yerde bıraktı, kalın perdelerini iyice sıkılaştırıp telefonunu sessize aldı.

Derya & Doğan

"Derya, kalk! Saat dört olmuş."

Derya kendini ikizinden ayıran gür sakalını sıvazlayarak zorlukla gözlerini açtı. Elini yatağın yanındaki komodine uzatmıştı ki Doğan ona gözlüklerini uzattı:

"Al"

Derya dev cüssesini zorlukla ayaklandırdı.

"O kadar oldu mu yahu? Dana gibi uyumuşum."

"Oldu ya, Ozan aradı."

Derya gözlüklerine hohlayarak üstündeki tshirt'e sildi.

"Ne istiyormuş?"

"Gece ne olduğunu hatırlıyor musunuz, benim terasa çıktığımı gördünüz mü, orada uyumama neden izin verdiniz, sordu da sordu."

"Sen ne dedin?"

"Abi biz erken kalktık, biz kalkarken sen masadaydın, annem aradı rahatsızlanmıştı dedim."

Derya gözlüklerini takıp Doğan'a döndü.

"Hatırlamıyor demek... Emre aradı mı?"

"Aramadı, o daha uyuyordur."

"Manyak bunlar ya, adam olsalar da hatırlasalar bir şeyi de. Dünya yansa sıklerinde değil. Bunlara bir ders vermek lazım artık."

Doğan başını salladı.

“Geç bile kaldık.”

Derya telefonuna uzandı.

“Keşke kızın telefonunu alsaydık...”

Doğan kardeşinin yatağına oturdu, yatak hafifçe yaylandı.

“Emre izin vermezdi ki.”

Derya kardeşine döndü.

“Oğlum kız bizle ayrılma mı evden? Adam hücrelerimize işlemiş. İlik gibi kız, alamadık telefonunu Emre’nin tapulu malı sanki. Yeter diyorum Doğan. Bitti. Bunlara iyi bir ders vereceğiz.”

Doğan düşünceliydi, komodinin üstündeki rubik küpü aldı, evirip çevirmeye başladı.

“Derya hiç uğraşmasak mı, ne halleri varsa görsünler.”

“Biz hiç uğraşmadık ki Doğan, hep onlar uğraştı.”

Anna

Her ne kadar kayıtsız görünse de, ikisi insan azmanı dört erkekle tek bir kadın olarak geçirdiği gece sinirlerini iyice germişti. İkizlere annelerinden telefon gelince o da bir bahane uydurup onlarla birlikte evden çıkmıştı. Emre ve diğer çocuk zom olmuşlardı zaten, Anna diğerleriyle evden çıkarken masadan kalkmamışlar, içmeye devam etmişlerdi. *Kendimi tam zamanında kurtardım* diye geçirdi içinden. İkizler aynı taksiye binmekte ısrar etmişse de Anna onların evini öğrenmesini istememişti. Onlardan evvel taksiye binerek şövalyelik yapmalarına müsaade etti. Takside ilk iş WhatsApp’a girip Emre’yi engellemek oldu. Neyse ki evimi bilmiyor diyerek iç geçirdi. Bir an önce eve gidip duş almak istiyordu. Emre’yle bir hafta önce tanışmıştı, o öğleden sonra onu ikinci görüşüydü, ilk kez evine gitmişti ve birlikte olmuşlardı, oysa onunla yatmayı istememişti. Emre’nin dediklerini yapmaya mecbur hissettiren bir otoritesi vardı. Kot ceketinin kolunu çekiştirdi. İçi titredi. Kendinden iğreniyordu. Birlikte olmadan önce Emre ona yüz kez kim bilir daha önce kimlere sürdüğü kırmızı ruju sürdürmüştü Anna’nın dudaklarını ezerek öpmüş, öperken de boğazını sıkırmıştı. Sürekli, *hoşlanıyorsun di mi, senin de hoşuna gidiyor*, diye sormuştu, Anna da nedense hoşlanıyor gibi yapmıştı. Gerisini hatırlamak istemiyordu, gözlerini sıkıca yumdu. Prezervatif bile kullanmamışlardı.

Sevişirlerken Anna, Tanrıya ve tanıdığı tüm Azizlere dua edip Emre’nin bir an önce boşalmasını dilemişti. Emre boşalırken iyice korkunç görünmüştü gözüne, *Al işte al* diye bağıyordu. Anna, Emre’nin o an kendisini becermediğinin farkındaydı. Sevişme sona erdikten sonra Emre onunla ilgilenmemiş, hiçbir şey söylemeden duşa girmişti. Anna duş sırasını beklerken dişleri takırdıyordu. Emre’nin duş aldığından emin olduktan sonra kas kasti oturduğu yerde biraz gevşemişti. Oda kapkaranlıktı, Anna gece lambasını bile açmaya korkuyordu. Emre’nin ruju çıkardığı çekmeceye gözü takıldı, titreyen parmaklarla çekmeceye uzanacağı sırada suyun sesi kesildi. Anna tekrar oturduğu yerde büzüştü. Akşam arkadaşları geldiğinde iyice endişelenmişti ama endişesini de belli etmemesi gerektiğini düşünüyor, korkuyordu. Neyse ki taksideydi. Telefonunu sıkı sıkıya tutuyordu. Taksici dikiz aynasından onu izlerken başını telefonuna eğmiş, biriyle hızlı hızlı mesajlaşıyordu, araba yaşadığı apartmanın önünde durunca son mesajını yazıp indi.

“Çok pişmanım, seni dinlediğime de, oraya gittiğime de. Hiçbir şey istemiyorum. Beni bir daha arama.”

Anna elleri titreyerek taksi şoförüne kartını uzattı:

“Kartla lütfen.”

Taksiden indiğinde sokağındaki ve apartmanın girişindeki lambaların yanmadığını fark etti. İki adım, sadece iki adım. Kendini telkin etmeye çalışıp apartman kapısına doğru koştururken, bahçenin arkasında birinin yere attığı izmaritinin yanan ucunu gördü. Elleri titreyerek elinde tuttuğu anahtarı kapıdaki anahtar deliğine sokmaya çalışırken bahçedeki karaltı adım adım yaklaşıyordu. Anna, anahtarları elinden düşürdü. Yabancı gölgede; olduğu yerde durdu, Anna’ya daha fazla yaklaşımadan sordu:

“Ne gördün, ne kadar gördün?”

devam edecek...

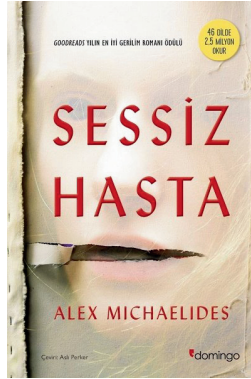

Efendim her şeyin başı merak!

Eminim ki aklınıza merak ile ilgili o çok meşhur diğer deyiş geldi ve bir parça tebessüm ettiniz, gülümsediniz ya da kafa sallayıp 'yok canım o öyle değil aslında' dediniz; ama inanın öyle! Konu gizem ve gerilimse, okur önce merak edecek! Bu yazıda okuyacağınız, -sevgili Alper Kaya'nın görsel şölen haline getirdiğine emin olduğum sayfada gördüğünüz kitaplar tam da bu yüzden başarılılar. Onları okurken 'Nasıl?' 'Neden?' 'Acaba mı?' diye soruyor, merak ediyorsunuz. Sonraki sayfalarda karşınıza çıkacakları düşünüyor 'Kesin bu!' 'Bence şöyle' 'Belki de böyle olmadı' tarzında tahminlerde bulunarak neredeyse kendinizi gizemin bir parçası haline getiriyorsunuz. Başarılı gerilimin amacı da tam olarak budur aslında: okuru kurgunun içine çekip hapsetmek...

Kıbrıslı yazar Alex Michaelides, **Sessiz Hasta** isimli kitabıyla bana tam olarak bu tarifeyi uyguladı efendim: kurguya hapsetti! Kaldı ki derin okuma yapmaya çalışıyor, 'Ya bu abimiz nasıl bu kadar dile çevrilmiş, nasıl dört milyon okura ulaşmış?' sorusunun cevabını arıyordum. Yazma biçimini inceliyor, bölüm geçişlerinde 'He bak burayı böyle bağlamış, akıllı adam, şurayı da şöyle kesmiş, merak uyandırmış' tarzı çıkarımlarla feyz alıyordum. Aslı Perker'in başarılı çevirisi ve Algan Sezgintüredi'nin harika editörlüğü sayesinde bu kitap benim için mükemmel bir deneyimdi: Hem eğlenebilir hem de öğrenebilirdim.

Ancak gelin görün ki ne olduğunu bile anlayamadan kendimi kitabın ortasında buluverdim. Okumuşum, heyecanlanmışım, gerilmişim... Geçmiş olsun. Gel de öğren şimdi. Gerçi her şerde bir hayır vardır derler, böylece sorunun yanıtını da almış oldum. Bu kitap tam olarak bunu yaptığı için 50 dilde dört milyon okura ulaşmış...

Kitapta olan bitenin özetini geçmek yerine sadece şu kadarını söyleyeyim: kitap boyunca Theo Faber isimli bir adli psikoterapistin peşinden gidiyor, kocasını yüzüne tüfekte beş kez ateş ederek öldüren ve sonrasında da ne hikmetse sessizliğe bürünen Alicia Berenson'ın hikâyesini okuyorsunuz. 'Psikoterapist' kelimesi sizi korkutmasın. Psikiyatrik terminolojiye boğulacağınız bir eser değil bu. Tersine, Alex Michaelides öyle basit görünen sade bir kurgu yapmış ki tadına doyamıyorsunuz. Bazı kitaplar vardır, kurgusunun çeşitli noktalarında özellikle açık bırakır ve okuyucu kafasındaki soru işaretlerine birkaç bölümde bir yenisini ekler. Bu öyle değil! Ana kurgu 'ana merak konusu' belli. Siz o tek soru işaretinin peşinde kitabın sonuna kadar soluksuz geliyorsunuz. Bunu yapmak zordur. Bu tarzda kurgu yazan kişiler ve de bu türü çok okuyanlar bilir. Okurun sıkılmaması için araya bir şeyler serpiştirmek gerekebilir. Özellikle de içeriğin hacmi üç yüz sayfaya dayanıyorsa. Sessiz Hasta bu yüzden de oldukça başarılı. Sıkılmadan, tek odak noktasıyla finale kadar geliyorsunuz.

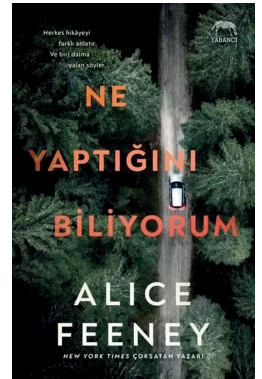
'Finali tokat gibiydi' 'Ters köşe oldum' 'Neye uğradığımı şaşırdım' gibi klasik cümleler kullanmadan Sessiz Hasta'nın sonuna değinmek zor. O yüzden hiç değinmiyor ve devam ediyorum. Alice Feeney'nin **Ne Yaptığını Biliyorum** kitabı, yukarıda bahsettiğim 'kurgunun belirli noktalarını açık bırakma' konusuna net bir örnek.

Orijinal isminden (**His&Hers**)

anlaşılacağı üzere kitap iki ana karaktere sahip:

Bir kadın, bir erkek.

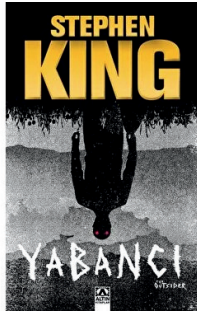
Yazar bölümler arasında geçiş yaparken aynı zamanda karakterler arasında da geçiş yapıyor ve böylece hikâyeyi bir kadının bir de erkeğin bakış açısından; KADIN ve ADAM başlıklarıyla okuyoruz.

Kurgu böyle ilerlerken de gerilmemek, merak etmemek mümkün değil. Çünkü kadının ak dediğine adam kara diyor, iki karakter de kendi bölümlerinde diğerinden şüpheleniyor. Okuyucu huzursuz oluyor efendim, merak ediyor. Kime güveneceğim, acaba hangisi doğru söylüyor derken bir bakmışsınız romanın ortasındasınız. Tabii bir de yazarın bölümler arasına serpiştirdiği, kötü karakteri okuduğumuz *italik* kısımlar var. İşte orada şapka çıkarmak gerek. O bölümler sayesinde karakterlere olan güvensizliğiniz oldukça artıyor. Kötümüz o satırlarda bir huyuyla bize adamı hatırlatırken, bir sözüyle kadını akla getiriyor.

Alice Feeney'nin alameti farikası bu diyebiliriz. Bir diğer romanı **Taş Kâğıt Makas**'ı da bu teknikle yazmış yazar. Evet, teknik önemli; ama kurgu başarılı olmasaydı bu sadece amatör bir çaba olarak kalırdı.

Bitirirken sizinle bir eseri daha paylaşmak istiyorum. Kralın, yani Stephen King'in Yabancı isimli romanı. Bu romandan çok yerde, çok arkadaşşıma ve ahabıma bahsetmişimdir ancak daha bir kişi de çıkıp beklediğim tepkileri vermiş değil. Evet, King'in romanları arasında ilk beşe giremez belki; ama eğer üniversitelerin ilgili bölümlerinde Türler Arası Geçiş' diye bir ders olsaydı **'Yabancı'** öğrencilere okutulacak ilk romanlardan biri olurdu. Nasıl mı?

Romana polis tutanağıyla, ifade kayıtlarıyla başlıyorsunuz. Yazar bir bölümde gerçekleşmek üzere olan bir tutuklamanın altyapısını hazırlarken bir bölümde de tutuklanacak kişiyle ilgili verilmiş ifadeleri derliyor. Oldukça polisiye, değil mi? Ve oldukça merak uyandırıcı! Şahsen, bazen farklı şekilde yazılmış bölümlerle bir romana başlamayı oldukça seviyorum. Beklemediğiniz yerden geliyor çünkü, tat veriyor. Ruth Ware'in Kapkaranlık Ormanda romanı da beni oradan yakalamıştı mesela. Yazar, bazı e-postaları doğrudan bölümlerin içine serpiştirmişti. Karakterin başına bir şeyler geldiğini de daha kitabın en başında bildiğim için, yaşanan olayların öncesinde gelen e-postaları okumak oldukça zevkliydi. Merak işte...

Konumuza dönelim!

Bazı şeyler görüldüğü gibi değildir. King okurken hiç değildir! O yüzden romanın belli bir noktadan sonra değişmesine, işin içine 'başka türden' öğeler girmesine şaşmamak gerek. Yine de Yabancı, girişte bahsettiğim 'merak her şeydir' ifadesine muhteşem bir örnek. Olayların 'gizemi' size 500 küsur sayfalık bir kitabın yarısından fazlasını tek solukta okutuyor. Ardından değişen tür de karakterler de canınızı sıkıyor. Siz yine usta yazarın en tepede tuttuğu gerilimle, kitabın başında ve ortasında beliren soru işaretlerine cevap arıyorsunuz.

Yabancı orijinal ismi **'The Outsider'** ile HBO tarafından televizyona da uyarlandı. Aynı şekilde Sessiz Hasta (The Silent Patient) ve Ne Yaptığını Biliyorum (His&Hers) da yayın hakkı alınan, izleyiciyle buluşacak eserler. Darısı ülkemize...

Meraklı günler...

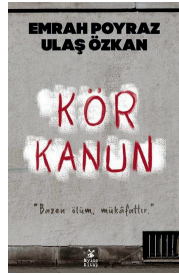

suçüstü

2023

suç kitapları
soruşturması

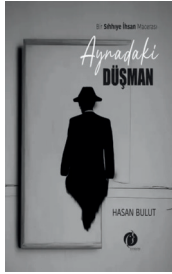
İlk sayımızda, **SUÇÜSTÜ** yazarlarının 2023 yılında okudukları ve en çok sevdikleri üçer suç kitabını listelemiştik. Dergimiz yayımlandıktan sonra sosyal medya hesaplarımızda da takipçilerimize 2023'te okudukları kitaplar arasında en sevdikleri suç kitaplarını sorduk. Şimdi de gelen cevapları sizinle paylaşıyoruz!

Ali Kahraman
(@ali_kahraman62_1903)

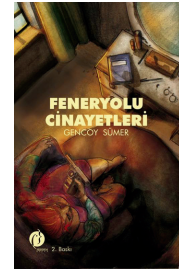
Nurbanu Çakırözer
(@nurbanucakirozer)

Ebru
(@_bookworm35)

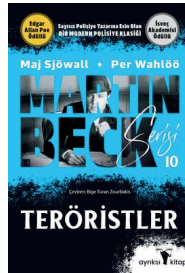
Birhan Karaca
(@birhankaraca)

Sabri Saydam
(@sabisaydam)

Murat Durmaz
(@_ka1ender_)

Bihter İyidoğan
(@bihteriyidogan)

Yaşadığım travmanın üzerinden çok rağmen işe başlamak istiyordum. Bir çocuk psikiyatristi olarak aslında çok ihtiyaç duymadığım terapilerden birindeydim. Üstelik bu kez hasta koltuğuna oturuşum yalnızca eğitimimin bir parçası değil gerçekten bu terapiye gereksinim duyan yaralı bir insan olmamdandı. Sadece patlamanın verdiği travmayla değil bu nedenle suçladığım kişinin bombayı patlatan kendisinden ziyade sevgilim olması eziyetimi iyiden iyiye artırıyordu. Her zaman onun çok uzun süren iş toplantılarından yakınmış biriydim ama olay gününe kadar bunların beni nasıl yalnızlaştırdığını fark etmemiştim. O gün yine bana randevu vermiş ve yine geç kalmıştı. Apar topar çok üzgün olduğunu söylerken bile konuşmanın kısa sürmesi için beni uyarmayı ihmal etmemişti.

Aslında sorunumla başa çıkmak için çalıştığım danışmanım olay gününe odaklanmamı ve o günü eksiksiz anlatmamı söylemişti ama şimdiye kadar olanları ayrıntılarıyla anlatmayı bırakın düşünmeye bile cesaret edemiyordum. Belki bu cesaretsizliğimin sebebi kendimi suçlu hissetmemden kaynaklanıyordu. Tabii ki o mekâna saldıran değildim ya da saldırıyı önleyebilecek bir gücüm de yoktu ama kapısından girmek için birkaç dakika oyalanmam sebebiyle patlamadan kurtulmam ve buna rağmen tedaviye ihtiyaç duyacak bir ruh haline girmem, biraz şımarık bir durum gibi geliyordu bana. Patlamada bir uzvunu kaybetmiş kişilerden biri değildim ya da patlamada kaybettiğim bir yakınım yoktu. Ama sadece kapıda kalıp dehşeti izlemek bile beni yıkmıştı. Bu yıkılışın birincil derecede zarar görmüş kişilere karşı bir haksızlık olduğu fikrini kafamdan atamıyordum.

Olaydan hemen sonra şaşkın şaşkın etrafıma bakınırken yanıma yaklaşan ve benimle röportaj yapmak isteyen gazetecilerden polisin engellemesi sayesinde kurtulmam ne iyi olmuş, diye düşünüyordum. O an ağlayabilir, bağırabilir ya da daha kötüsü tepkisiz kalarak ben bu olaydan asıl etkilenenlerin arasında değilim diyebilirdim mesela. Mesleki açıdan bu beni nereye taşırdı? Soğukkanlı olmayan bir doktor ya da ruhsuz bir iblis gibi görünebilirdim. Ama bunları düşünüyor olmam bile çok çirkin değil mi? Onca kaybın yanında ben yapmak zorunda kalmadığım röportajın mesleğime zarar vermeyişini kutluyorum hâlâ. Belki de o çok sinirli olduğum sevgilimden çok da farklı biri değişilimdir.

Hani vaktinde gelmediği randevuda ölmediğim için gazetelere gurur içinde demeyi ihmal etmeyen sevgilim. Evet, popülerliği öyle çok seviyordu ki bunu da yaptı. Beni almadı, zamanında gelmedi, kendini suçlu hissettiğini gösterecek hiçbir hareket yapmadı ama nasıl oluyorsa gazetelerde ne kadar da üzgün olduğunu anlatıp durdu.

Hastanede kaldığım zamanlarda çiçek göndermeyi incelik saydı. Sonunda hiç gelmediği bir yere çiçek göndermesinin anlamsız olduğunu belirlen bir mesaj attım ona. Çiçek göndermeyi kesti. Sonra da aramadı beni. Böylesine bir değersizliği kendime nasıl reva gördüm anlamak mümkün değil. Onun bende yarattığı istenilmeme duygusuna bağımlı gibiyim. İstenilmediğim ve önemsenmediğim konusunda kesin yargılara vardığım bir anda "seni özledim" yazması bile bana onun adına bahaneler üretmek için yeni kapı açabiliyor. Onun ağzından, hiç yapmadığı ve yapmayacağı açıklamalar yapıyorum kendime ve hemen teslim oluyorum bu ilişkiye. Onun olmadığı dünyamda ne kadar mutsuz olacağımı düşünüp duruyorum ama her defasında onun yarattığı bir mutsuzluğa gömülüyorum. Mesela o güne dönelim yine. Zengin ve havalı insanların randevuyla gittiği bir mekânda buluşmak istemişti benimle. Oraya o olmasa hiç gitmezdim. Ve bu travmayla yüzleşmek zorunda da kalmazdım. Yani kendisi bilinçli olarak hareket etmediğinde bile bana zarar vermeyi başarıyordu. O günden hatıra, kolumda büyükçe bir yarık var o kadar. Birkaç dikiş atıldı. Doktor estetik dikişlerden oluşunu ve hiç iz kalmayacağını özellikle belirtti ama iz kaldı. Sadece benim görebildiğim bir iz... Buluşma yerine yalnız yürüyüşümü, beni iş yerinden almaya tenezzül etmeyen sevgilime, arayıp gecikeceğini söylediğinde bile yeterince sinirlenemediğimi hatırlatan bir iz... Neden her zaman aynı şeyi yaşıyor insan? Kırılıyor ve yaralarını sebep olanın sarmayacağını bildiğinden yanında hep alçıyla geziyor. Benim alçılarım o gün de yanımdaydı ama patlama onları da kırdı. İçimde bir şeyleri yerinden oynattı. Ben böylesi karışırken karşıma geçip bak o gün seni alsaydım ikimizde içerde olurduk ve muhtemelen şimdi hayatta olmazdık bile dedi biliyor musunuz?

Bunu söylemeye cüret etti. Neredeyse benden teşekkür bile bekledi. Düşünün patlama haberlerinden sonra bile o kadar geç olay yerine gelmişti ki o an yaşadığım şoku bir tarafa bırakıp, demek ki yemeğe hiç yetişemeyecekti ve ben defalarca olduğu gibi kendi kendime oturup sonra evime dönecektim diye düşünmüştüm. En nihayetinde yanıma geldiğinde bana, "İyi ki içerde değildin," dedi. Yüzünde tuhaf bir gurur ifadesi gördüğümü düşündüm. Hiçbir şey yapmadığı halde benim kurtulmama sebep olmayı başarabildiğini düşünen birinin vakur tavrı içindeydi. Oysa o günün tek bir kahramanı vardı; tam ben içeri girecekken bana çarpan ve eşyalarımın dağılmasına sebep olan o bereli çocuk. Dağılanları toplamak için birkaç dakikalığına oyalanmasam o kahraman bakışın yerine arkamdan yas tutan zavallı sevgili bakışını koyacaktı. Yani o hep kazanan olacaktı ben de hep kaybeden. Hastane odasında bunları düşünüp durduktan ve birkaç hafta da evde dinlendikten sonra artık bu düşüncelerin içinde boğulmamak için işe bir an önce başlama kararı aldım. Haliyle terapiye de başladım ve sonunda bana iyi gelen bir gelişme yaşandı.

İşe yeni başlayan çocuklardan birinin de patlama günü orada olduğunu öğrendim. O da olay sonrasında ciddi bir travma yaşamış. İşinden olmuş. Annesine bakmak zorunda olduğu için bir an önce toparlanmaya zorlamıştı kendini. On yedi yaşında olduğu ve ben ergen psikolojisi bölümünde çok yetkin olmadığım için normalde onunla terapi yapmayı aklıma bile getirmezdim ama bu sefer ortak bir acıyı paylaşan ve bu acıyla farklı şekillerde başa çıkmaya çalışan iki insanın birbirine iyi gelebileceği duygusuyla doldu içim. İçten yaralılar ve dıştan sağlamlar olarak aramızda iyi bir bağ kurulabilirdi. Üstelik bir hastam olarak değil bir çalışma arkadaşım olarak onunla sohbet edebilirim diye düşünerek onu öğle yemeğine davet ettim. Birlikte yemek yemeğe başladığımız ilk andan itibaren çok sıcak bir bağ oluştu aramızda. Öyle çok güldük ki etraftakiler rahatsız olacak diye endişelendim. Olaya dair hiç konuşmadık. Genç arkadaşımın gözlerindeki heyecan ve azim beni çok etkiledi. O da ben de olay gününü konuşmuyorduk ama onun bu konudaki ketumluğunun sebebinin benimkiyle aynı olmadığını hissetmiştim. Sanki yaşadığı olayın ona yeni bir hayat verdiğini düşünüyor ve bu yeni hayatı o günün izleriyle lekelemek istemiyordu. Tahmin ettiğim gibi iki yaralı değiliz belki de. Bir yaralı ve bir iyileşmiş olabiliriz. Ben de onun gibi bakmak istiyorum hayata. O bakışlarda kötü bir olay yaşamış gibi değil de olayı zararsız atlattığı için şükür duyan ve yeniden yaşamaya başlayabildiği için kendi başarısıyla övünen biri var. Ben de o bakışlardan istiyorum. Belki de onunla o yemeye çıkmadan önce düşündüğüm gibi onu tedavi eden bir yaralı olamayacağım ama o bana kendimi tedavi edebileceğim bir yol gösterecekti. Benim onu yol gösterici olarak seçişim, yemek yediğimiz günde başladı. Başkaları onu benim baktığım açıdan göremese de ben onda bana iyi gelecek yanları görüyordum.

O günden sonra birlikte çokça zaman geçirmeye başladık. Onu hassas bir özenle gözlemledim. Bu gözlemleri kendi hayatım ve içinde olduğum zorluk sebebiyle yapıyor olsam da zamanla onun da kırılgan yönlerini fark etmeye başladım. Mesela erkeklerle çok fazla anlaşılamıyordu. Kadınlara karşı daha rahat ve güvenli görünürken, erkeklerle beraber olduğunda içine kapanıveriyordu. Bunu keşfettikten sonra ailesiyle ilgili birkaç soru sordum. Hasta annesiyle birlikte yaşadığından bahsetti. Derinlemesine anlatmasa da aile yapısının onda bir acı doğurduğunu hissetmiştim. Belki hiç babası olmamıştı ya da belki annesine fazlaca bağlıydı. Bu da onun erkeklerle değil kadınlarla daha güçlü bağlar kurabilmesini açıklardı. Ama çok da irdelemek istemiyordum çünkü böyle analizler onu hastalarımın biri gibi görmeme neden olabilirdi. Ben ilişkimizin arkadaşlık hatta benim çıraklığım düzeyinde olmasını istiyordum. Onun neşeli tarafını, ısrarcı yapısını ve hayat enerjisini örnek alıp kendimi beslemek hoşuma gidiyordu. Tanışıklığımızın ve kurduğumuz bağın üzerinden bir ay geçene kadar onun yeni hayatındaki en iyi arkadaşım olduğunu düşünüyordum. Maalesef bir ay sonra her şey birden değişti. O gün, eski sevgilim ofise gelmişti. Ofisteki herkesin gözü önünde şiddetli bir tartışma yaşadı. Çalışanlar bizi izlerken kapıyı çarpıp gitti. Ben de hem ağlamamak için kendimi zor tutarak hem de utançtan ne yapacağımı bilemez halde olduğum yerde kaldım. Genç arkadaşım koşup yanıma geldi, bana bir şeyler söyledi ama kulaklarımın uğultusundan ne dediğini bile duymadım. Kendimi biraz zorlayıp ofisten çıktım ve karşıdaki bara gidip oturdum. Birkaç saat boyunca aralıksız içki içtim. Kısa süre sonra o kadar sarhoş olmuşum ki tartışmayı unutmuşum. Dans pistinde dönüp durduğumu, barın kapanışına kadar şarkılar söyleyip eğlendiğimi hatırlıyorum. Sonunda içimi kaplayan bir rahatlama hissi oluşmuştu. Eğlenebilmenin mutluluğu bütün vücudumu sarmış bir halde sarhoşluğumun el verdiğince dik durmaya çalışarak bardan çıktım. Çıkar çıkmaz da onu gördüm. Arkadaşım barın önündeki kaldırımda oturuyordu. Orada olmasını hiç yadırgamamıştım. Doğal bir durummuş hatta olması gereken buymuş gibi hemen yanına doğru yürüdüm. Bana güven veren bir bakış attıktan sonra kollarını boynuma doladı. Sıkıca beni sararken içimde bir dostun kucaklamasına ne kadar ihtiyaç duyduğumu anlayan yanım hüngür hüngür ağlamak isterken, onu bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünen yanımsa kahkalarla gülmek istiyordu. Bir dost... Genç bir arkadaş... Bir yol gösterici... Benim algım buydu ama çok yanılmıştım. Bu yanılgıyı o ana kadar nasıl anlayamadım bilmiyorum ama sıkıca sarılan kollarını gevşetip gözlerime baktığında ve ardından dudaklarımı yapıştırdığında aslında ilk günden beri bu çocuğa yanlış hayaller kurdurmış olabileceğim hissiyle yıkıldım. Bir anlık şokun ardından onu kuvvetle ittim. Sert bir reddedişti bu. Gözlerimde hayal kırıklığı ve öfke vardı.

Aslında bu iki duyguda kendime yönelmişti ama o bunları ona hissettiğimi düşünmüş olmalıydı. O yaşta bir çocuğun kim bilir ne ümitler beslediği benim gibi olgun bir kadından beklemediği bir reddedişle yaşayacağı üzüntüyü o an hesap etmem mümkün değildi. Gözlerimizin kilitlendiği o anda gözleri yaşlarla doldu ve hıçkırıklara boğuldu. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Küçük bir teselli onu yine yanlış düşüncelere itebilirdi. Ne kadar üzgün olsam da ne kadar ona sarılıp yatıştırmak istesem de yapamadım ve yürüyüp uzaklaştım. Önüme çıkan ilk taksiye atlayıp eve döndüm.

Alkolün ve yaşadığım yoğun duyguların etkisiyle hiçbir şey düşünmeden uyudum. Ertesi gün uyanır uyanmaz iş yerine koştum. Onu görmeli, hataları düzeltmeli ve bu yanlış telafi etmeliydim ama o gün işe gelmedi. Sonraki gün ve bir sonraki gün de... Gelmedi. Gelmiyordu. Ofistekiler ailesiyle iletişime geçmeye çalışmış ama cevap alamamışlardı. Aradan geçen zorlu birkaç haftadan sonra sonunda ondan bir haber almıştık. Annesinin ciddi bir rahatsızlık geçirdiğini ve işi bırakmak zorunda olduğunu söyleyen bir mail göndermişti. Bunun doğru olduğuna inanmamıştım. O gece yaşadığı yıkımın onu benden uzak durmaya ittiğini biliyordum. Tanıştığımızda yeni bir hayata başlamış, işini gücünü bulmuş, mutlu olma yolunda yürüyordu. Ben onun hayatını tekrar yıkmayı başarmıştım. Onu yanlış yönlendirmiştim. Fazla yakınlaşmış ve belki ona istemeden sinyaller yollamıştım. Genç bir delikanlıya ustam gibi davranmış, hayranlığımı net bir şekilde göstermişim. Çok doğaldır ki o da bu hayranlığı romantik bir yaklaşım olarak algılamıştı. Kim bilir ne hayaller kurmuştu benimle ilgili. Ve bu hayaller gözlerimde öfkeli bir bakışla onu iteklediğimde nasıl paramparça olmuştu. Bu durumu mutlaka düzeltmeliydim. Önce adresini öğrenip evine gitmek geçti içimden ama bunun da yanlış algıyı besleyecek bir başka hata olacağını hemen fark edip vazgeçtim. O gün eve gidip birkaç saat üzerinde düşündükten sonra ona bir mail yazmaya karar verdim. En doğru yöntemin ona olan yaklaşımımın, sevgimin sebeplerini anlatmak olacağını düşündüm. Bir mail! Mesajdan daha özenli, mektuptan daha resmi...

Bilgisayarın başına geçip uzun uzun içimi döktüm. Elimden geldiğince dürüst davrandım. Onu yakın bir arkadaş olarak gördüğümü, aramızdaki yaş farkını silen etkileyici karakterine hayranlık duyduğumu ama onu asla bir partner olarak görmediğimi açıkladım. Onun bana bu yönde yaklaşımını da çok normal karşıladığımı ve hiçbir şekilde onu suçlamadığımı belirttim. İşe gelmemesinin de sadece annesinin hastalığıyla ilgili olmadığını düşündüğümü ekledim. Eğer bu ayrılığın sebebi benim davranışlarımdan dolayı içene düştüğü hoş olmayan durumsa içtenlikle özür dilediğimi ama gerçekten tek sebep annesinin rahatsızlığıysa bu durumu anlayışla karşıladığımı ve ona güzel bir hayat dilediğimi söyleyerek bitirdim. Birkaç gün cevap bekledim ama cevap gelmedi.

İlk zamanlarda hissettiğim pişmanlık azalmamıştı ama en azından o maille her şeyi açıkça anlattığımı düşünerek içimi biraz olsun ferahlatmıştım. Kendimi işe vererek bu olayı düşünmemeye çalışıyordum ki ofise bir haber geldi. Delikanlının annesi ölmüştü. Cenaze töreninin yerini öğrenip yola koyuldum. Beni çok doğal karşıladı. Kızgın ya da mahcup görünmüyordu. Mail için teşekkür bile etti. Birkaç gün sonra ofise döneceğini, aramızda bir sorun kalmadığını söyledi. Bu olgun ve güçlü davranışı beni yine derinden etkilemişti ama ona belli etmemeye çalıştım. Aramızdaki buzlar kırılacaktı ama aynı derecelere inip onları tekrar dondurmamak için dikkatli davranmalıydim. Cenazeden sonraki gün işten izin aldım. Saatlerce yürüdüm ve düşündüm. Yaşadığım her zorlukta kendimi nasıl daha çok anladığımı düşündüm. Bu olayda kendi suçumu görüşüm başka olaylardaki tutumumu sorgulamama da sebep olmuştu. Mesela eski ilişkim. Sevgilimi tanıdığım ilk günden beri onun mesleğini ve yoğun çalışma şartlarını biliyordum. Başlarda koşulsuz şartsız büyük bir anlayışla karşıladığım bu durumu zamanla rahatsız edici bulmaya başlamış ve ona fazla yansıtmamaya çalıştıkça içimde öfke biriktirmiştim. Buluşmalarımıza geç kalışlarını dert etmiş, yanıma gelemediği her gün için ondan biraz daha uzaklaşmıştım. En sonunda da bir teröristin bombalayacağı bir mekânda bana randevu verdiği için onu suçlamıştım. Bunu bilmesi mümkünmüş gibi... O gün işi yüzünden biraz geç kalışını beni özellikle yalnız bırakması gibi görmüş, olay sonrasında habercilerin ne hissettiği sorusuna bana sarılıp çok üzgün olduğunu söyleyerek cevap vermesini popülerlik sevdası olarak algılamıştım. Aslında başından beri belki kendi yazıp oynadığım bir drama onu seyirci yapmış ve oyunda gülmediği için onu suçlamıştım.

O gün ayaklarım yara olana kadar yürürken zihnim tedavi olmuştu. Kalbim yumuşamış ve içim sıcak bir havayla dolmuştu. Onun yokluğunda kendi hatalarımı tartıp sorgulamamak için küçük bir çocuğun yaşam enerjisine tutunmuş ve o çocuğu da düşüncesizce incitmişim. Gencecik bir çocuğun yanında saatlerce oturmuş, onu sinemaya götürmüş, onunla dertleşmiş hatta yanında defalarca ağlamıştım. Kendimi görmek istediğim gibi anlatmışım o gence. Kırılğan, darbeler yemiş, hep zarar görmüş ve haksızlığa uğramış bir kadın. O da bu kadını koruması gerektiğine inandı. Onu buna ben inandırmıştım. Belki de o sırada farkında değildim ama şimdi zihnim açıldıkça fark ediyordum ki daha en başında darbeler alan değil, darbeler verendim. Sevgilimden sebepsizce ayrılışım, hem beni hem de onu yıkmıştı. Bu enkazı küçük bir çocuk değil ancak sevdiğim adam kaldırabilirdi. Sonunda yüreğim beni sevgilimin evine kadar götürdü. Kapıyı açar açmaz dün oradaymışım gibi kollarını açtı.

Sarılışı öyle sıcak, öyle özlem dolu ve öyle tanıdık ki... Bunca zaman nasıl olup da bizi ayrı tuttuğuma inanmadım. O gece sabaha kadar hem seviştik hem konuştuk. Sabah beni işe bırakacaktı ki telefonu çaldı, iş yerinden çağırdılar. Bana korkuyla baktığını fark ettim. Endişelenmeyin, şüpheci yargılardan vazgeçtiğimi söylemiştim size. Aşk dolu sarılmalarla vedalaştık. Neşe, enerji ve kendime duyduğum sevgiyle işime gittim. Uzun zaman sonra yaşadığımı hissediyordum. Sanki benimle birlikte yürüyen bir ışık huzmesi vardı ve herkes tarafından da fark ediliyordu bu aydınlığım. Odama geçmeden bütün ofisi selamladım ve genç arkadaşımın da işine geri döndüğünü o zaman fark ettim. İşlerin bir anda böyle dört koldan yoluna girmesinin mutluluğuyla gülümsedim. O da aynı sıcaklıkla cevap verdi. Onu zamanla yine yakınımda tutmayı ama tabii ki belli sınırlarımız olduğunu da fark ettirmeyi başaracaktım. Öğle yemeğine kadar işlerle ilgilendikten sonra delikanlı odama geldiğinde şaşırmadım. Alıştığı bir düzenimiz vardı. Hem öğlen hem de akşam eve gitmeden birlikte yerdik. Ve uzun süre konuşmadığımızdan anlatacak çok şey biriktirmiş olmalıydı. Öğle yemeğine gitmeyi kabul ettim ama akşam işim olduğunu belirttim. Onu iş arkadaşı kategorisine soktuğumu anlatmanın kibar bir yolu olacaktı bu yaklaşım. Onu tamamen hayatımdan çıkaramazdım çünkü yaptığı bir yanlış yoktu. Ama onu eski düzende de tutamazdım çünkü eski düzende bizim sevgili olacağımız izlenimine kapılmıştı. Orta yolu bulmak biraz zaman alsa da başarılamayacak kadar zor değildi. Öğle yemeğimiz oldukça iyi geçti. Annesinin durumunu ve kayıpla nasıl baş etmeye çalıştığını anlattı. Ben genelde işimde olan olaylardan bahsettim. Aramızda soğuk rüzgârlar esmiyordu ama eskiden olduğu kadar sıcak da değildik. Yemeğin ardından ofise döndük ve onu iş çıkışına kadar görmedim. Çıkışta yanıma gelip beni eve kadar bırakabileceğini söyledi. Eve değil bir arkadaşımın gideceğini söylediğimdenyse gözleri birden hüznle doldu. Bakışlarını saklamak ister gibi yüzünü çevirdi, bozulduğunu hissettirmemeye çalışarak uzaklaştı. Bu beklenmeyen bir davranış değildi. Zamanla böyle tökezlemeleri de atlatabilirdik. Ne kadar umutlu olmaya çalışsam da sabahki kadar mutlu değildim artık. Yeniden neşemi istiyordum ve ona kavuşmak için sevgilime mesaj attım. Eve iki saat sonra geleceğini ve gelirken de dışardan yemek getireceğini söyledi. Ben de yürümeye karar verdim. Eve gidip oturmaktansa yürüyüp düşünmek bana daha iyi gelecekti. Kendimi ofisteki koltuğumda otururken hayal etmeye başladım. Bu kez doktor değil hasta koltuğundaydım. Ne derdim kendime?

Dün ve bugün ilerlediğim olumlu aşamaları yeterli görür müydüm? Yoksa asıl sorundan kaçmak için yenilerini yarattığımı mı düşünürdüm? Bombalamanın olduğu gün...

O günü neden ayrıntılarıyla düşünmüyordum? Olaydan sonra televizyon bile izlememişim çünkü patlama hakkında en ufak bir haber görmek istemiyordum.

Gazete okumuyor, o sokağa yaklaşıyor, bu konuyu açan herkesten kaçıyordum. Aslında bu kaçış benim olayı içimde büyütme ve yaralarımı daha derine gömmeme sebep oluyordu.

Ani bir kararla olay yerine doğru yürümeye başladım. Düşünme dedim kendime. Sadece yürü. O sokağa git. Ve yaptım. Aniden yürüyüp gittim. Yıkıntıları görene kadar durmadım. Görünce de olduğum yerde kalıp dakikalarca ağladım. İçimden çığlıklar attım, koşup kalıntıların arasında uzandığımı düşündüm, ağladım. Sonunda biraz sakinleştiğimde olay yerini gören bir kafeye oturup sıcak bir kahve ısmarladım. Gözyaşlarım hâlâ süzülüyordu garson elinde bir peçeteyle yanıma geldi. Gözümü dikip enkaza baktığımı görünce de patlamayla ilgili miydiniz, diye sordu. Başımı aşağı yukarı salladım. Yakınınızı mı kaybettiniz dedi. Başım iki yana salladım. Kadın isteksizliği görünce sessizce uzaklaştı ama ben büyük bir duvarı yıkmıştım ve bu kez konuşmalıydım. Onu tekrar yanıma çağırdım. Biraz anlatır mısınız, dedim; o günü, olanları, teröristleri. Terörist dediğimde şaşırdı. Yok canım ne teröristi, dedi. Olayın ilk zamanlarında terör sanıldığını ama sonradan gerçeğin ortaya çıktığını anlattı. Gerçeğin ortaya çıkması! Ne tuhaf benim kendimi sahtesine teslim ettiğim dönemde bu teslim edişe sebebiyet veren olaya ilişkin gerçeklik de kendini su yüzüne çıkarıyormuş. Kadın benim yüzümdeki ilgiden ve bir kahve daha ısmarlamamdan olsa gerek uzun uzun anlatmaya başladı. Patlamanın gerçekleştiği lüks restoranda çalışan garson bir kız varmış, bu güzel ve genç kız bir hataya düşerek evli patronuna âşık olmuş. Adam uzun süre kızı ona olan sevgisine inandırdıktan sonra ortada bırakıvermiş. Kızdan ayrılmakla kalmamış onu işten de kovmuş. İşinden, aşkıdan ve hayallerinden olan kız büyük bir yıkım yaşamış ama vazgeçmeye niyetli değilmiş. Bu terk edişe bir dur diyebilmek için elinde bir koz varmış gibi yapıp, hamile olduğu yalanını uydurmuş. Adam bu çocuğun doğamayacağını söylemiş galiba kıza ki kızın tanıdıkları onu kürtaj danışma merkezine giderken görmüşler. İşte her şey bu olaydan sonra başlamış. Gazetecilerin dediğine göre kız çok korkunç bir plan kurmuş. Bu plana da kolayca zemin hazırlayabilmiş. Dinamit fabrikasında çalışan babası sayesinde patlayıcıya ulaşmış. Adamla birlikte olmaya devam edebileceğini, evliliğine bir zarar vermeden gizli kalacağını söyleyerek işine geri dönmüş ve o gün korkunç olayı gerçekleştirmeyi böylece başarmış. Terör saldırısı sandığım olay bir kızın kıskançlık kriziymiş aslında. Üstelik bu kriz âşık olduğu adamın canına değil kendisinininkine mal olmuştu. Çünkü patron o gün beş on dakikalığına kapiya gelen karısıyla konuşmak için oturduğu masadan kalkmış ve dışarı çıkmış. Kız çıktığını görmemiş olacak ki tam o an gerçekleşmiş patlama.

Bu üzücü, yıkıcı ve acı dolu hikâyeyi dinlerken istemsizce rahatlamıştım. Hastalarımı çalışırken onların öğrendikleri sırlarla nasıl yıkıldıklarını gördüğüm çok zaman olmuştur ve o zamanlarda bunu hiç bilmemeleri acaba daha iyi mi olurdu diye düşünmekten kendimi alamamışımdır.

Ama bir travmanın ardından ya da içimize gömdüğümüz ve unutmak istediğimiz anıları temizlemeye çalışırken ayrıntıları bilmek, olayı adım adım tekrar takip etmek iyileşme yolunda büyük bir yol kat etmek demek. İçimde oluşan huzuru kadına belli etmemeye çalışarak kafeteryadan ayrıldım ve intikam yıkıntılarına son bir kez daha baktıktan sonra eve yürüdüm. Sevgilim eve varsaydı beni arardı. Sanırım yine söylediğinden daha geç gelecekti ama bu beni hiç üzmedi. O gelene kadar bir duş alır ve bugünün garip yorgunluğunu üzerimden atardım. Gidip duşa girdim, saatlerce oturup olanları düşündüm ve sevgilimi defalarca aradım ama cevap yoktu. Gece ilerledikçe gün içinde kavuştuğum huzur yavaş yavaş yok oluyordu. Sevgilimle yeni barışmış ve onun bazı yönlerini kabul etmişim ama şimdi daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaparak yani beni habersiz bırakarak belki de onda kabul ettiğim eksileri artıracağını gösteriyordu. Sadece bu da değildi, olayla ilgili öğrendiklerim bana ilk anda bilmenin verdiği bir ferahlık vermişti ama şimdi sanki eksik bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştım. Anlatılanlardan tatmin olmamış gibiydim. O günü tamamen kendi bakış açımdan göremiyordum sanki. Ölümünden döndüğüm birkaç dakikayla hayata tekrar tutunma şansı yakaladığım o günle hesabım kapanmamış gibiydi ve yine uykusuz bir gece geçirdikten sonra işe ölü gibi gittim.

Ofisin kapısında genç arkadaşım beni bekliyordu. Biraz konuşmak istedi. Kafam bir krizi daha kaldıracak durumda değildi ama onu tekrar kırmak istemiyordum. Üstelik ilk zamanlardaki gibi neşeliydi, enerjisinde beni çekim alanına alan bir güç vardı. Biraz ilerideki kafeye oturduk. Annesinin yokluğunu anlattı. Acılarından bahsediyor, yalnızlığını, korkularını ve anne hasretini anlatıyordu ama yüzündeki neşe aynıydı. Bu durum bana tuhaf gelmeye başlamıştı ki daha tuhafıyla karşılaştım ve evinin sessizliğini bozacak tek şeyin benim onunla yaşamaya başlamam olabileceğini söyleyiverdi. Şok olmuştum. Öyle rahat öyle sıradan bir şey söylüyor gibiydi ki ilişkisini bir sonraki adıma taşıyacak bir çift olduğumuzu ve benim de diğer her şeyi kafasında kuran bir hayalci olduğumu düşüncektim neredeyse. Tepkisiz kaldım. Durumu anlamaya çalıştım. O konuşmasını sürdürdü. Sonuçta akşamları ayrı kalmamıza ne gerek var. Üstelik sen bir de kira ödüyorsun ama benim evimde olursak ekonomik açıdan bize faydası olacak, dedi. Kirada oturduğumu nereden biliyordu? Ben mi söylemişim? Beni sevgilisi mi sanıyordu? Bu kadar hasta olduğunu nasıl fark etmemiştim? Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olacak ki sözlerine devam etti. Sadece maddi şeyleri düşünmediğini tabii ki en önemli şeyin bizim akşamları ayrılmamız olduğunu ekledi. Ardından; bana gönderdiğin o harika maili hatırlıyor musun, dedi, işte o gün senin için ayrı kalmamızın ne demek olduğunu çok iyi anladım. O mailde aramızdaki sorunun annemin hastalığı olduğunu söylemiştin ve artık annem yok diye ekledi. Söylediğim ya da yaptığım her şey ya yanlış bir izlenim veriyordu ya da bu çocuk ben ne yaparsam yapayım yanlış anlayacaktı.

Bak, dedim, erkek arkadaşım ile barıştım ve şimdi çok mutluyuz. Sonrasında konuşmama izin vermedi. Benim ona bahsettiğim ilişkimin kötü taraflarını bana hatırlattı, sinirlenmiş gibi hızlı hızlı konuşuyordu ama ben masadan kalkmak isteyince kolumdan tuttuğu o ana dek yüzündeki gülümseme hiç geçmemişti. O an kolumu güçlü bir şekilde sıkarken kaşlarını çatıp delici bir öfkeyle gözlerime baktı. Ben, dedi, sevmek için her şeyi yaptım ama siz her defasında sizi iten, sizi aşağılayan adamlara sevginizi verdiniz. Bu cümledeki 'siz' beni korkuttu. Bu zavallı çocuk ciddi sorunları olan biriydi ve maalesef ben de kendi sorunlarıma gömüldüğüm bir dönemde onu göremeyerek bu yönünü beslemiştim. Kolumu olanca gücümle çekip elinden kurtulduktan sonra koşarak ofise gittim. Bütün gün onun işe gelip gelmediğini kontrol ettim ama onu göremedim.

Erkek arkadaşına iş çıkışında beni almaya gelmesini, işte kötü bir gün geçirdiğimi yazdım. Birkaç saat cevap gelmeyince sinirlenmeye başlamıştım ki sonunda cevap verdi. Gece için özür dilemişti, beni işten alamayacaktı çünkü arabası tamirdeydi zaten dün gelmeyişinin ve aramayışının sebebi de buydu. Serseriler arabasını dağıtmış ve telefonunu çalmıştı. Bütün geceyi karakolda geçirmişti. Benden önce evde olacağını ve her şeyi anlatacağını yazmıştı. O günü zar zor bitirdikten sonra eve koştum. Tek istediğim sevgilimin kollarında uzanıp şarap içmek ve hıçkırıklarla ağlamaktı. Eve vardığımda heyecanlıydım, ona olayları nasıl anlatacağımı kurgulamak için birkaç dakika bekledim. Yanlış anlaşılacak, onun gözünde de kendi gözümde olduğu gibi küçük hasta bir çocuğa zarar veren beceriksiz ruh doktoru olarak görünmek istemiyordum. İçerden çalan caz müziği duyunca heyecanım iyice arttı ve kapıyı açtım. Daha kapı girişinden mumlar serilmişti yere. Hiç yapacağı şey değildi. Demek ki benim değiştiğim kadar o da değişmeye niyetliydi. O gün olanlar kafamdan bir anda silindi. Kendi kendime gülüyor ve parmak ucuma basarak, minik ve yavaş adımlar atıyordum ki anın zevkini iyice çıkarayım. Salona vardığımda özenle hazırlanmış bir yemek masası gördüm. Bana yemek bile hazırlamıştı. Bu kadarıyla bile yaralarımı sarmışken bir de ona sarılmak, kollarına kendimi bırakmak bütün acılarımı dindirecekti. Duşun sesini duydum. Artık evdeyim yabancı, benim romantiklik nedir bilmeyen sevgilime ne yaptın bakalım diye seslenirken bir yandan da odaya koşup onun en sevdiği elbiseyi giydim. O da beni duymuş olacak ki suyu kapadı. Son olarak kırmızı bir ruju dikkatle dudaklarımda gezdirdikten sonra salona döndüm ve işte benim kısacık masalım o anda son buldu.

Yemek masasında oturmuş beni bekleyen kişi sevgilim değil genç arkadaşımdı. Korkup korkmadığımı, şaşırıp şaşırmadığımı söyleyemem çünkü hiç hatırlayamıyorum.

Hatırladığım şey bir an odamın kapısından çıkıp masada onun oturduğunu görüşüm ve diğer bir an masada onun karşısında oturmam. Arada ne dedi, ben ne yaptım, nasıl oldu da sandalyeye oturdum hatırlayamıyorum. Masadaki sessizliği bozan onun konuşmasıydı. Bana heyecandan mı titriyorsun, diye sormuştu. Titrediğimi o zaman fark etmiştim. Cevap vermedim.

"Sana yemek yaptım." dedi. Yine sustum. Sonra sordum.

"Sevgilim nerede?"

"O yemek yapmamıştı."

"Sevgilim nerede?"

"Acıkırmışsındır."

"Seni nasıl içeri aldı, buraya nasıl girdin"

"Ben onu içeri aldım, geldiğinde evde onu bekliyordum." Titremem iyice artmıştı. Kalkıp tabağıma yemek koydu ve yine gelip karşıma oturdu. Hiç görüldüğü gibi bir adam değil o, dedi. Kibar birine benziyor ama sana kaba davranıyor, sorunsuz biri gibi ama aramıza girmeyi başarıyor ve çok güçlü görünüyor ama onu alt etmek çok kolay oldu. Bu da ne demekti? Onu alt etmek! Ona bir şey yapmıştı. Ya da belki hayal etmişti bunu. Belki sevgilim her zamanki gibi gecikmişti ve daha eve gelmemişti. Bu ihtimale tutunmayı tercih ettim. Kendimi sakinleştirebilmek için derin derin nefes aldım. Bu durumun içinden çıkabilirdim. Ben insan ruhuyla ilgili eğitim almış biriydim. Evet, uzun süredir pek kendimde değildim ama şimdi gücümü toplayabilir ve sevgilim eve gelmeden bu hasta çocuktan kurtulabilirdim. Mümkün olduğunca sakın bir tonda yemeğin güzel olduğunu söyledim. Elimin titremesi azalmıştı. Aramızdaki engellerin kalktığını anladıkça senin de etrafımızdaki güzellikleri göreceğini biliyordum, dedi. Seninle aramızda bir bağ olduğunu ve öteki kişilerin buna engel olduğunu sana düşündüren ne, diye sordum. O zaman garip bir şey söyledi. Hayatlarımızın birbirine bağlı olduğunu, kaderimizin mühürlendiğini ve aslında bunu benim de bildiğimi ama şimdiye kadar hatırlamıyor gibi yaptığımı söyledi. O zaman düşündüm. Bu çocuk neye inanmıştı? Nasıl bir sanal gerçekliği vardı? O patlamadan etkilenmediğini hatta daha güçlü çıktığını düşündüğüm kişi belki benden de çok yıkılmıştı. Beni onunla yakınlaştıran patlamaydı. İkimiz de bu denli etkilendiği için mi kaderlerimiz mühürlüydü? Oysa onlarca insan kurtulmuştu o gün. Peki, neydi bizi bağlayan o mühür?

"Bazıları, tesadüfler hayatın sürprizleridir diyor ama ben tesadüfleri hayatın yol göstericileri olarak görüyorum. Bir tesadüf yaşadık seninle, o tesadüf bizi mühürledi ve sonraki hiçbir şey tesadüf olmadı. Ben yolumuzu ilmek ilmek dokudum," dedi gururla.

Bir tesadüf... o tesadüf... hayatımı kurtaran an. Restorana yürürken bana çarpan ve benim hayatımı kurtaran o çocuk... yüzünü hatırlamadığım, bereli çocuk. Sıcak bir yaz gününde bereli bir çocuk? O ana kadar bu ayrıntıyı hiç düşünmediğimi fark ettim. O çocuğa odaklandım. Benim boylarımdaydı, ince yapıydı, hareketleri aceleci ama yere düştüğümde beni tutan kolları kuvvetli bir çocuk.

Tıpkı şimdi karşımda oturan gibi bir çocuk... O sen miydin, diye sordum. Cevap vermeden devam ettim o sendin hatırlıyorum, patlamadan hemen önce bana çarptın ve ben o patlamadan kıl payı kurtuldum. Biz kurtulduk, dedi. O gün ben seni sen de beni kurtardın. Hiç bilmeden, hiç beklenmedik bir anda birbirimizi bulduk. Tesadüfümüz o gündü. Bizi düğümleyen birkaç dakika... O gün ben de kız arkadaşım ile birlikte restoranın içinde olmalıydım. Onu içerde yalnız bırakmayacak ve planını uygulamasına yardım edecektim ama olmadı çünkü seni gördüm diye anlatmaya başladı. Hangi kızdan bahsediyorsun, diye girdim araya. Bombayı patlatan kız mı? Evet, ama kıskanman gerekmez çünkü o gerçek bir bağlılık değilmiş, seni görünce anladım. O kız benim sevgilimdi ama bunu anlayamayacak kadar bana uzaktı. Ben öyle duymadım, patronuyla ilişkisi olduğunu söylediler. Öyle derler tabii herkese öyle söylüyordu ama ben o kart zamparanın onu taciz ettiğini biliyordum. Zaten bana da o yüzden arkadaş gibi davranıyordu. Herif onu işten atar diye korkuyordu ben anlamıştım. Peki, dedim, planını sana o mu anlattı, senin de katılmanı mı istedi? Hayır, planı ben yaptım. Ona söylememe gerek kalmadı çünkü bence son buluşmamızda yaptığı aptallıkları bitirip tamamen temizlenmesi gerektiğini söylediğimde çok haklı olduğumu görmüştü. Yani, dedim, bombayı oraya götürdüğünü biliyor muydu? Hayır, bilmesine gerek yoktu çünkü birlikte ölecektik ve o şerefsiz adamdan da onun intikamını almış olacaktık. İntikam almak istediğini defalarca söylemişti. Bir seferinde de o olmadan yaşayamayacağını söylemişti. Ben de planı uygulamaya koydum; hem intikamını alacak hem de o olmadan yaşamasına izin vermeyecektim. O benim sevgilimdi ama tacizcisine saplantılı bir sevgili... Senin şu banyodaki adamın peşinden gittiğin gibi o da o kartın peşinden gidiyordu. Kendi kendini durduramayacağı için ben onu durdurdum.

Bahsettiği kız ve adamın sevgili olduklarını daha önce öğrenmiştim. Kızın ona aşk acısıyla söylediği sözleri çarpıtıp kendini kahraman yapacak bir hikâyeye uydurmuştu. Onu bu hayal dünyasından çıkaramayacağımı biliyordum. Banyodaki adam mı, diye sordum. Evet, dedi oldukça sakın bir tonda ve yemeğimi yememi istedi. Önümde yemek olduğunu o an fark ettim. Et... Et bıçağı...

Seni ilk gördüğüm an onun sende bıraktığı yarayı anlamıştım. Bir an da tutulup kaldım. Güzelliğinle büyülenmiş halde sana bakarken bir bisikletlinin korna çalarak üzerine geldiğini görüp öne atıldım ve çarpıştık. O an ne oldu biliyor musun? Bombanın kumandası cebimden fırladı vepatlama gerçekleşti. Sen ve ben kurtulduk. Bunun nasıl bir büyü olduğunu görebiliyor musun? Olan bitenin sihirli bir el tarafından yapıldığını söyledim. Gözlerini gözlerime dikti. Sihirli bir el yapmadı çünkü sen yaptın, dedim. Beni ölümden kurtardın, yalnızlığımdan ve hatta belki de kendimden.

Masadan kalktı yanıma gelip çömeldi. Mutluluktan gözleri dolu dolu olmuştu. Aslında, dedim, seni ilk gördüğüm andan beri biliyordum bunu, enerjinin beni nasıl sardığını anlayamıyor ve sana doğru çekiliyordum. Saçlarını okşarken başını dizlerime yatırdım. Senin için, dedi, her şeyi yapacağımı sana baktığım ilk an anlamıştım ama annemi aramızdan çıkardığım o gün bu duygularıma engel olamayacağımı kendime kanıtladım. Ama sakın üzülme, diye ekledi. Annesi zaten hastaydı ve bir şekilde süreci hızlandırmıştı o kadar. Dizlerimde yatan küçük başını okşarken ağlamaya başladım.

Her şeye, dedim, ben sebep oldum. O zaman başını bana çevirdi. Yaşlar içinde kalmış yüzünü ellerimin arasına aldım, mutluluktan öleceğini söyledi. Ölecekti. Masadaki et bıçağını alıp başına sapladım. Birkaç saniye bana bakan gözleri donakaldı ama gözlerinden artık kan damlıyordu. Üzerime yığıldığında onu ittim ve banyodan gelen şıptırtıyı fark ettim. O sesin musluktan gelmesini diledim fakat içten içe öyle olmadığını biliyordum.

SON

Gece işten eve dönen kocasını
merdiven boşluğunda
(X) kişiye öldürten Kadın'ın,
daha birçok yuvayı da yıktığı bilinir.

Kadın'ın kocası, Kadın'ın abisi
Ramazan Tekdemir'le amca çocukları'dırlar.
Organ mafyası güdümünde hareket eden
Ramazan Tekdemir ve kimi akrabaları,
hastaneler'de birçok köylülerini
...ve masum insanları da öldürttükleri
bilinir.

2010 Gamescon fuarında duyurulan oyunun tanıtım videosunu ilk izlediğimde hissettiğim heyecanı hâlâ anımsıyorum. Mükemmele yakın grafikler, bir seri katilin etrafında örülen suç öyküsü ve seçimlerimizin oyunun finalini nasıl şekillendirebileceği gibi niteliklerle karşımda duran bu başyapıt, ilk bakışta beni büyülemişti. O dönemde oyunu çok oynamak istememe rağmen bir PlayStation'ım olmadığı için bu arzumu ancak yakın zamanda yerine getirebildim.

Quantic Dream tarafından geliştirilen ve Sony Computer Entertainment tarafından 2010 yılında PlayStation 3 için piyasaya sürülen interaktif bir drama ve aksiyon-macera oyunu olan **Heavy Rain** (Türkçeye Sağanak Yağış olarak çevrilebilir), sinematik anlatımı, oyuncu kararlarının senaryo akışına olan derin etkisi ve video oyunlarında hikâye anlatımının sınırlarını zorlayan yapısı ile bu kültüre yeni bir bakış açısı getirdi. Dört farklı karakterin gözünden anlatılan bu seri katil hikâyesi tam anlamıyla bir dönüm noktası.

YARATILIŞ HİKÂYESİ & TEMATİK DERİNLİK

Oyunun yaratıcısı David Cage, Heavy Rain'i geliştirmeye başladığında, çok ses getiren ilk oyunu Fahrenheit'in ardından firması Quantic Dream için bir yayıncı arayışı içindeymiş. Microsoft ile yapılan görüşmelerde 'çocuk kaçırma' konusunun olası bir medya skandalı yaratacağı endişesi şirketin geri adım atmasına neden olmuş. Ancak Cage, Sony ile yaptığı görüşmede, Heavy Rain'i çok içeriği için değil, bir babanın oğluna olan sevgisini anlatmak için geliştirdiğine ikna edince, oyun PlayStation 3'e özel hale gelmiş.

David Cage, Heavy Rain'in hikâyesini kendi babalık deneyimlerinden ve korkularından ilham alarak bir yılda tamamlamış. Cage ve ekibi, çocuk kaçırma gibi hassas bir temayı işlerken, oyuncuların duygu dolu bir hikâyeyi kendi seçimleriyle yönlendirebileceği, etkileşimli bir deneyim tasarlamış.

Cage bir röportajında, oyunun yeni ve deneme niteliğinde bir fikir olmasına rağmen yaklaşık 2 milyon birim satış yaparak eleştirmenlerden olumlu yorumlar almasını, geleneksel aksiyon/macera oyunlarından farklı olarak, silah taşımayan kahramanlara sahip olmasına ve yetişkin bir kitleye hitap etmesine bağlıyor.

GÖRSEL & SES TASARIMI

Oyun, adını belirli bir şehirle sınırlamayan, evrensel bir hikâye anlatmayı amaçlayan bir Amerikan şehirde geçiyor. Cage'in Shyamalan filmlerinden ve Michael Moore'un "Bowling for Columbine" belgeselinden aldığı ilham, oyunun atmosferine ve çevre tasarımına yön vermiş. Şehrin iç daraltan atmosferi, sizi ilk dakikalardan içine alıyor. Benzer bir atmosferi Seven filminde deneyimlemiştim: Hiç kesilmeyen yağmur, tanıdık gelen ama bir türlü yakınlık kuramadığınız bir çevre ve güven duygusunun çok uzaklarda olduğu hissi. Oyunun geliştirilmesi için harcanan dört yıldan fazla süre, €40 milyonluk bütçesi, 2000 sayfalık senaryosu ve karakterlerin, sahnelerin çekimleri için harcanan 170 gün, oyunun görsel ve performans kalitesine olan ihtimamın bir göstergesi. Bir diğer etken de 64 kamera kullanılarak yapılan hareket yakalama sistemi. Oyun karakterlerini ve sahnelerini hayata geçirmeye yarayan bu yöntem günümüzde çoğu yüksek bütçeli (AAA) oyunda görmeye alışkın olduğumuz bir teknoloji olsa da 2010 yılı için yeniydi.

Görsel: PlayStation Store

HİKÂYE & KARAKTERLER

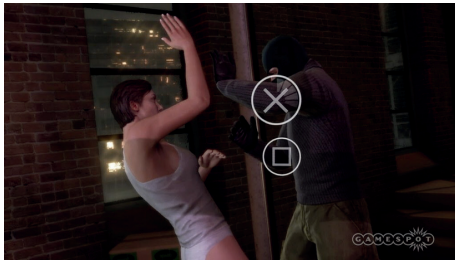
Hikâye, Origami Katili olarak bilinen bir seri katilin işlediği cinayetlerin etrafında geliyor. Ethan Mars, kaybolan oğlunun peşinde bir baba; Madison Paige, gerçekleri arayan bir gazeteci; Norman Jayden, vakayı çözmeye çalışan bir FBI profilcisi ve Scott Shelby, sırları aydınlatmaya çalışan bir özel dedektif olarak karşımıza çıkıyor. Her birinin kendi iç mücadeleleri ve yaşam öyküleri, oyuncuları duygusal bir keşfe sürüklüyor. Ethan'ın üzerindeki suçluluk yükü, Madison'ın bitmeyen uykusuz geceleri, Shelby'nin astım ile mücadelesi ve Jaden'in tryptocaine bağımlılığı, onları gerçekçi ve kusurlarıyla tamamlanmış, bağ kurulabilen karakterler haline getiriyor.

Görsel: ArtStation

Karakterlere hayat veren aktörlerden de bahsedecek olursak, Shelby karakterini canlandıran Sam Douglas, Snatch, Eyes Wide Shut gibi filmlerden tanıdığımız bir oyuncu. Heavy Rain ile adım attığı video oyun dünyasına sonrasında As Dusk Falls, The Dark Pictures: The Devil in Me gibi yapımlarla devam etti. Heavy Rain, Ethan Mars rolünde gördüğümüz Pascal Langdale için de bir ilk. Kendisini sonrasında The Division, Assassin's Creed: Valhalla, Watch Dogs: Legion gibi oyunlarda gördük.

Heavy Rain, karakterlerin sıradan eylemler yapabilmesine de olanak tanıyor. Oynarken karakterinize duş aldırabilir, makyaj yapmasını, kravat bağlamasını ya da çocuklarıyla oyun oynamasını sağlayabilirsiniz. Cage, diğer bir röportajında bu detayların oyuncuların oyunun protagonistleriyle bağ kurmasını ve hikâyenin duygusal derinliğini hissetmesini sağladığını belirtiyor.

Görsel: ArtStation

OYNANIŞ MEKANİKLERİ

Heavy Rain'in geleneksel aksiyon-macera oyunlarından farklı olarak, Quick Time Event (QTE) mekaniklerine ve seçimlere dayalı bir yapısı var. QTE, oyuncuların ekranda beliren belirli komutlara hızlı bir şekilde tepki vermesi gereken bir oynanış mekanığı ve bu komutlar genellikle bir tuşa basma, kumanda kolunu belirli bir yöne çevirme veya ekranda beliren bir dizi komutu sırasıyla tamamlama şeklinde olabiliyor. QTE'ler, genellikle hikâye odaklı veya sinematik oyun sekanslarında, oyun içi karakterlerin karmaşık veya dramatik eylemlerini simüle etmek için kullanılıyor. Bu mekanik, hikâyenin oyuncuların seçimlerine göre şekillenmesini sağlarken, böylece her oyuncunun deneyimini de benzersiz kılıyor. Oyunun bu özelliği, anlatı odaklı oyunların nasıl yapılabileceğine dair güzel bir model oluşturuyor.

Quantic Dream, oyuncunun yanlış bir seçim yaptığında ölüp tekrar oynadığı geleneksel oyun mekaniklerinden kaçınmak istediği için bir veya daha fazla karakter öldüğünde hikâyenin değişmesini ama kesintiye uğramamasını mümkün kılmış. Bu "ölümü yenme" yaklaşımı, Heavy Rain'in oynanışını benzersiz kılan bir diğer önemli özellik.

SON SÖZ

Heavy Rain'in, interaktif drama türünde bir dönüm noktası olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Oyun, hikâye anlatımı, karakter derinliği, oynanış yenilikleri ve görsel-ses tasarımıındaki ustalığıyla, video oyunlarındaki anlatı sınırlarını zorluyor. Cage'in oyunları hakkında farklı görüşler olsa da Heavy Rain'in sanat ve eğlence arasındaki sınırları bulanıklaştırdığı ve oyuncuları duygusal bir yolculuğa çıkardığı tartışılmaz.

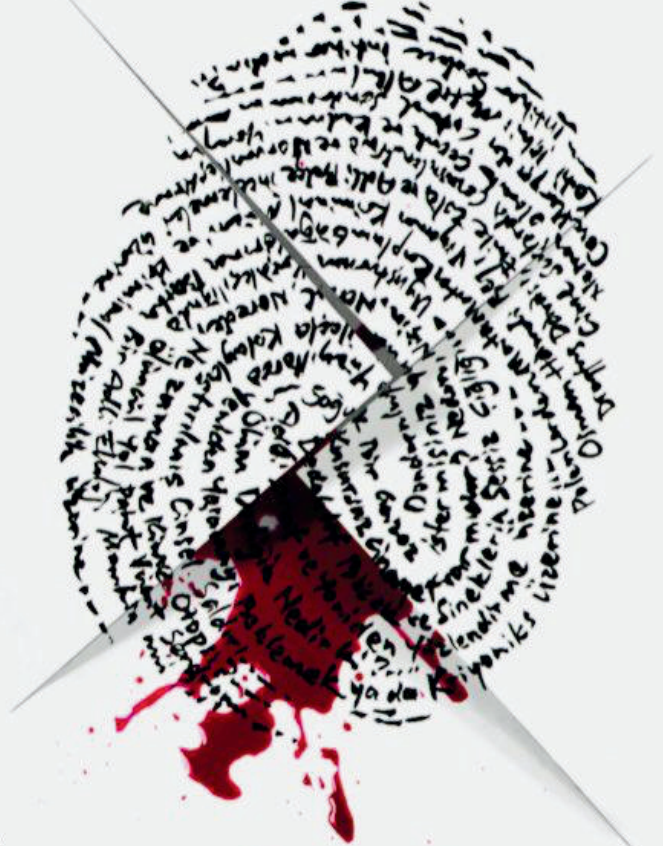
Cage, video oyunu endüstrisinin gelişimi için yeni bir dilin ve yaklaşımın gerekliliğini vurgulayarak, oyun yazarlarının daha fazla söz sahibi olması gerektiğini savunuyor. Heavy Rain, aşk, korku, eşcinsellik, engellilik, politika gibi konuları ele alarak daha anlamlı deneyimler sunma potansiyeline sahip olduğunu kanıtlamış bir video oyunu.

Heavy Rain'in asıl başarısı, video oyununun sadece bir eğlence aracı olmanın ötesinde, oyuncuları düşündüren, duygusal olarak etkileyen ve karakterlerle gerçek bir bağ kurmalarını sağlayan bir deneyim sunması. Cage ve ekibinin yenilikçi yaklaşımı, video oyunlarındaki anlatı sınırlarını genişletmiş ve Heavy Rain'i unutulmaz kılmıştır.

Kaynaklar:

<https://notesread.com/5-facts-about-heavy-rain-in-video-games/>
<https://www.gamespot.com/articles/david-cage-on-creating-emotion-in-heavy-rain/1100-6301812/>

KUŞURSUZ CİNAYET

HALİS DOKGÖZ

28 yıldır adli tıp uzmanı olarak çalışan Dokgöz'ün deneyim ve araştırmalarından süzülen 20 ilginç bölümden oluşan kitap, adli tıp ve adli bilimler alanında bilimsel gerçekliklerin suç ve suçluların belirlenmesi ve adaletin sağlanmasında yaşanan değişimleri tarihsel perspektifte ele alıyor.

**BİZİ
TAKİP
ETMEYE
DEVAM
EDİN**

@sucustu

www.sucustu.net

sucustu[et]sucustu.net

